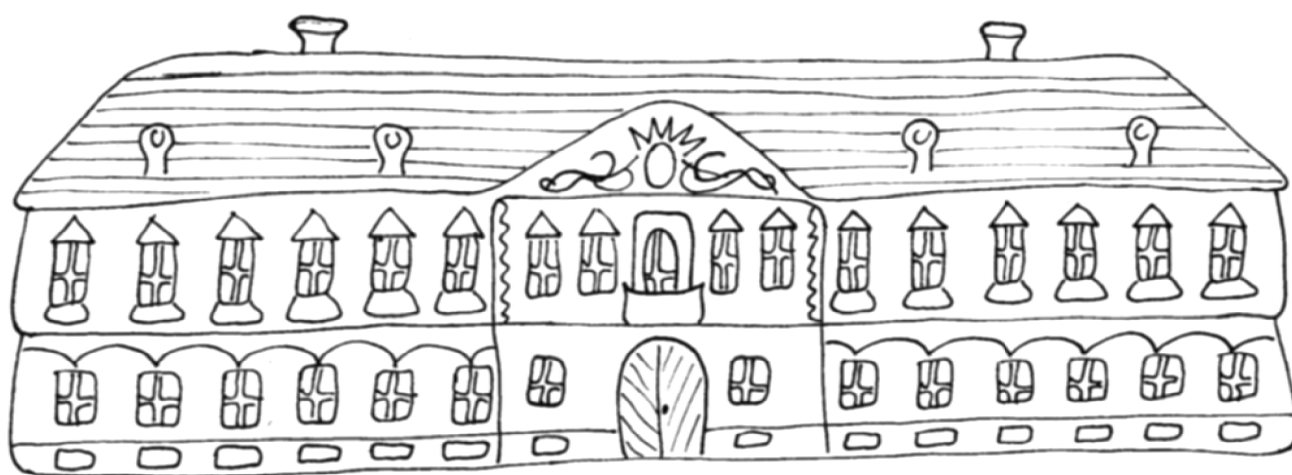

Zámecká fontána

Tvá postava

Tvé jméno je Alfréd z Chocně. Od malička ses **toužil** stát učeným mužem a to se ti také splnilo. Stal si se vyhledávaným architektem. Rád ochutnáváš nová jídla a bohužel už to jde na tobě značně poznat. Nemáš ženu ani děti. Za syna považuješ mladíka, kterého si se před lety ujal a teď je tvým pomocníkem. Jmenuje se Matyáš. Tvým nejnovějším projektem se má stát fontána na zahradě u zámku Žerotínů ve Valašském Meziříčí. Rád při práci využíváš nejnovějších poznatků své doby. Po třicetileté válce se české země snaží dát opět do pořádku a věda vzkvétá. Tvou slabostí je nakupování.

Pravidla

Text gamebooku je rozčleněn do kapitol. Každá kapitola má své číselné označení. Na konci každé kapitoly je odkaz na číslo té následující. Pozor, principem není jít v číselné řadě po sobě. Naopak mezi čísla se přeskakuje. Kniha se tedy nečte od začátku do konce. V některých kapitolách je na konci potřeba učinit rozhodnutí. Je tedy na tobě, kudy se bude kniha ubírat dál. K jejímu projití budeš potřebovat jen dobrou náladu a touhu postavit se případným problémům, které Alfréda na cestě potkají. Přeji hodně štěstí a zábavy.

1

Kočár se pomalu bere vpřed a ty přemítáš nad cílem své cesty. Jsi povolán do malého, ale relativně významného města Valašského Meziříčí. Žádá si tě sám místní svobodný pán Maxmilián František Antonín ze Žerotína. Bližší informace ti ovšem odmítli sdělit. Pročpak asi? Jsi přeci architekt, bylo by nanejvýš žádoucí, říci ti, co po tobě chce vlastně postavit. Mohl jsi jet s už předpřipravenými návrhy. Možná právě tohle nechtěl. Měl strach, že bys mohl vytáhnout ze šuplíku něco, co jiný pán poslal k ledu. Touží mít tedy něco jedinečného a originálního. Nejspíš se nebude jednat o velkou stavbu. Originalita se teď předvádí především drobnostmi. Kočár se najednou prudce zastavuje. Máš co dělat, abys zůstal sedět na svém místě. Chvíli čekáš, ale když se kočár opětovně nerozjíždí, otevíráš dveře, abys zjistil, co se stalo. Cesta se v jednom místě nečekaně zúžila a především stočila. Tvůj kočár se málem srazil s naproti stojícím povozem. U povozu stojí mužík, kolem kterého zmateně pobíhá malý klučina. Možná jeho syn. Jdeš se podívat, co se stalo. Proč nejedou dál? Problém se ti ozřejmí okamžitě. Z protijedoucího povozu spadl náklad. Vypadá to na menší mlýnský kámen. Muž se představuje jako Arnošt a překotně se omlouvá. Zatáčka překvapila i jeho, kámen neměl valně přivázaný a tak se z vozu sesunul na zem. Štěstí je, že povoz zůstal celý. Ted' ovšem neví, jak má sám kámen opět zvednout. Mávnutím ruky jej uklidníš a začínáš přemýšlet, jak naložit kámen zpět na povoz. Jste tam jen 3 muži a dítě, to na klasické ruční zvednutí nestačí. Rozhlížíš se okolo, hledáš, co by se dalo použít. Je to přeci jen fyzikální problém. To přeci zvládneš vyřešit snadno. Do oka ti ihned padne deska, ležící na Arnoštově povozu. Z té by šla udělat nakloněná plošina a kolo po ní vytlačit nahoru. Výborně! Skvělý nápad. Nebo vlastně moment! Nemáš sebou náhodou

kladku. Ovšem! Tvůj kutilský kufřík. Podobné nástroje si vždy voziš vlastní. Zkrátka a jednoduše nevěříš těm půjčeným. Představa, že mistrovsky vyvedenou sochu bude zvedat zařízení, které neprošlo pravidelnou kontrolou a u kterého si nemůžeš být jistý ani kvalitou použitého materiálu, tě vyloženě děsí. U cesty roste strom, stačí kladku připevnit k některé silné větvi, natáhnout lano a voilà. Pokusíš se vyzdvihnout mlýnský kámen pomocí nakloněné roviny? Jdi na **15**. Chceš raději vyzkoušet kladku? Přesuň se na **28**.

Rád sice zkoušíš nové věci, ale teď pro to není vhodný čas a místo. Potřebuješ ověřený psací prostředek. Tvá odevzdaná práce musí být dokonalá. Možná příště, až se půjdeš zase na trhy projít, si jednu lahvičku toho nového zázraku vezmeš. Jen tak na zkoušku. Ale teď zkrátka potřebuješ mít jistotu výsledku. Spokojeně se vracíš zpět na zámek. Po cestě se dáváš do řeči s několika místními. Velice milí lidé. Z celého města číší taková spokojenost a veselí. Na zámku si posbíráš své zbylé psací potřeby, archy papíru a vyrazíš do své venkovní pracovny. Posadíš se na místo a začneš přemýšlet. Přímo před sebou máš místo. To místo, kde bude už zanedlouho stát fontána chrlící vodu několik stop vysoko. Vidiš ji před sebou. Krásnou velkolepou stavbu, která vykouzlí úsměv a údiv na tváři každému, kdo na ni pohlédne. Bude tedy nízká. Ušetří se voda a bude na ni stejně příjemný pohled ze všech stran. V hlavě se ti urodily dva návrhy. Otevíráš lahvičku inkoustu, namáčíš brk a už s ním tančíš po papíře. První bude mít nádrž ve tvaru šesticípé hvězdy. Na každém cípu bude sedět malá socha vodní nymfy. První bude třímat v rukou velkou mušli, druhá si česat vlasy, třetí se bude sklánět k hladině a obdivovat svůj odraz, čtvrtá bude navlékat na šňůrku perly, pátá hrát na flétnu a poslední si spínat sponou šaty. Středobodem fontány bude vypoodobnění překrásné mořské panny sedící na kameni. Voda bude stříkat od spodní části kamene do stran ve všech šesti směrech. Jedna tryska bude vyvedená také do samotné panny. Voda jí pak bude efektivně ztékát po celém těle z koruny, kterou bude mít usazenou na hlavě. Druhý návrh je přinejmenším stejně velkolepý, ale poněkud cudnější. Přeci jenom mořská panna je mořská panna a vyznačuje se jaksí absencí oděvu. Na druhou stranu, trocha dekadence místnímu prostředí neuškodí. Rychlými tahy

brka máš za nedlouho hotovo. Do vínku jsi dostal mimo jiné celkem slušné malířské nadání a ohromnou představivost, proto ti nákresy nikdy netrvají příliš dlouho. Spokojeně si prohlédneš hotové dílo a dáváš jej bokem, aby mohlo důkladně oschnout. Je třeba přenést na papír i druhý náčrt. Aspoň bude mít Maxmilián z čeho vybírat a ty s čím pracovat. Druhá fontána bude oválná. Vlastně bude takřka kopírovat tvar oblíbeného medailonu tvé matky. Je v něm malá podobenka tvé mladší sestry. Dá se říct, že tímto uctíš památku obou dvou. Tentokrát bude mít pouze čtyři výběžky. PODOBNĚ). I na nich budou usazeny sochy. Protože ve středu fontány bude samotný Poseidon, na okrajích budou jeho synové. Velký Antaios mající na řetězu ležícího lva, přeci, kdo by neznal pověst o Heraklovi. Mocný Agénor se zdobnou korunou na hlavě bude po jeho pravici. Na levé straně od Antaiose pak bude štíhlý Orion se svým neomylným lukem a na posledním místě se bude nacházet Peliás mající přes ramena přehozené ono slavné zlaté rouno. Jejich otec pak bude usazen na skále, v pravé ruce bude třímat svůj mocný trojzubec. Vlasy i vousy mu budou vlát ve větru a přísným pohledem si bude měřit všechny, kteří půjdou okolo něho. I v tomto případě bude voda stříkat od podstavce středové sochy dál do nádrže. Můžeš být spokojený. Slíbil jsi hotový návrh předložit do čtyř dnů a máš hotovo už teď. Ráno si oba ještě důkladně prohlédneš, jestli si někde na něco nezapomněl a půjdeš je představit zámeckému pánovi. Teď už si můžeš v klidu vychutnat západ slunce, sklenku vína a především večeři, které se už nemůžeš dočkat. Kdoví, čím tě místní kuchař překvapí. Jdi na 48.

Kočár plynule zastavuje před zámkem. Dveře ti otevírá elegantně oblečené páže. Po širokém schodišti jsi uveden do přijímacího salónu. Hotová klenotnice celého zámku. V jednom rohu stojí nablýskaný spinet, v protilehlém se skví robustní intarzovaná skříňka zaskládaná čínským porcelánem. Středu místnosti vévodí sedací souprava ze zeleného hedvábí. Stěny jsou přeplněny obrazy s loveckými výjevy, biblickými příběhy a především koňmi. Ovšem, zdejší stáje jsou přeci pověstné. Sluha ti přináší na podnose osvěžení. Kyselkavé víno a nějaké cukrovinky. Ze zvědavosti ochutnáš. Zvláštní substance, nesmírně sladká a lepí se ti na zuby. Už jsi o tom slyšel. Takže tohle jsou ty slavné bonbony. Prohlížíš si jeden zblízka. Bledě červená kulička se ti začíná rozpouštět v ruce. Rychle strkáš roztékající se hmotu do úst. Pozdě. Ruku máš celou lepivou, jak od smoly. Hodil by se lavor. Samozřejmě v parádním pokoji nic takového není. Kousek od tebe stojí velká váza se podivně vyhlížející květinou. Ale to by byl příšerný nápad. Představa, že tě někdo nachytá, jak si umýváš ruku v květině, je děsivá. Jenže očistit ji potřebuješ. Pomalu se přesuneš k váze a už už vztahuješ ruku, chtíc vykonat tu potupnou věc. Přesně v tu chvíli se otevírají dveře a vstupuje sluha, nesouc na podnose džbánky s vodou a sklenici. Přistižen takřka při činu se rychle snažíš otočit situaci. Ptáš se, co že za nádhernou květinu to zde mají. Jsi poučen, že se jedná o Callu, rostlinu původem z Afriky. Sazenici dostal otec současného zámeckého pána jako dar od benátského kupce, kterému prodal překrásného hřebce. Od té doby se pěstuje v zámecké zahradě. Uznale pokýváš hlavou. V Africe je, pokud se nemýlíš, dost horko. Je s podivem, že naše klima této květině také vyhovuje. Než sluha odejde, požádáš ho o mísu na opláchnutí rukou. S poklonkem se na chvíli vytratí, aby se v zápětí vrátil s podnosem a

požadovanou vodou. Úleva. Už jsi sám sebe viděl, jak se přilepíš ke svému potenciálnímu zaměstnavateli. Nerozlučná dvojka už na věky. Jeho žena by měla jistě radost. Znovu jsi osaměl. Usazuješ se do pohodlného křesla a snažíš se nasát krásu tohoto místa. Z vedlejší místnosti se najednou ozvou hlasy. I když se snažíš neposlouchat, stejně slyšíš každé slovo. Určitě se jedná o ??? (Žerotínského). Takže už je tady. Dalo se čekat, že jeho pracovna je hned vedle. O čem se to asi baví? Zaslechl si právě slovo stavitel? Aha! Takže se baví o tobě! Jsi zvědavý. Vždycky si byl. Bylo by dobré, dozvědět se dopředu, kvůli čemu si tě sem vlastně povolal. Stačilo by se jen přiblížit ke dveřím. Uslyšel bys tak líp. Vstaneš a půjdeš blíž ke dveřím, aby ses dozvěděl další podrobnosti z rozhovoru, který se vedle odehrává? Jdi na **44**. Zůstaneš raději sedět na místě a pokusíš se svou zvědavost přemoci. Přesuň se na **31**.

Po obědě tě bere na prohlídku zahrady přiléhající k zámku. Vypráví ti o probíhajících rekonstrukcích a také o plánech, které má právě se zahradou. Postupně si nechává přivážet i poněkud exotické rostliny a stromy. Chtěl by vytvořit jednu z největších sbírek v českých zemích. Také ji chce doplnit o množství ozdobných prvků, jako jsou právě sochy a fontánky. K jedné soše máte namířeno. Jedná se právě o jedno Sadlerovo dílo. Neskutečné. Přímo před tebou stojí v celé své kráse sv. Kateřina. Poznáváš ji okamžitě podle zlomeného ozubeného kola a malé postavičky u jejích nohou. Nemůže se jednat o nikoho jiného než o císaře Maxentia. Právě Maxentius nechal Kateřině srazit hlavu, protože odmítla stanout po jeho boku a odmítla se vzdát své víry. Socha je překrásná, vyzařuje z ní odhodlanost, soucit i utrpení, kterým si prošla. Byla to tvá nejoblíbenější svatá, když jsi byl dítětem. Trpíval jsi migrénami a právě při těch má sv. Kateřina pomáhat. Navíc je patronkou učenců a studentů. Učení si miloval a stát se učencem byl tvůj sen. Při pohledu na sochu nabýváš přesvědčení, že Sadler by mohl být ten pravý. Snad dokáže přesně vystihnout tvou představu a přitom určitě ponechá svůj vlastní osobitý styl. Nadšeně děkanovi děkuješ. Přesně takového člověka potřebuješ do týmu. Jsi ujištěn, že hned jak bude poslední objednaná socha hotová, pošle ti Sadlera do Valašského Meziříčí. Během procházky k vám doléhají zvuky z nedalekého náměstí. Děkan se výmluvně usměje. Na náměstí právě probíhají trhy a místní si je užívají. Olala! Trhy. Tvá Pandořina skříňka. Okamžitě začneš přemýšlet, kolik času máš a zda si nepotřebuješ nutně něco koupit. Cožpak o to, zcela určitě si potřebuješ něco koupit, jenom si zrovna nedokážeš vybavit co. Po tváři se ti rozlévá blažený úsměv při představě prodírání se mezi lidmi a prohlížení si nejnovějšího zboží. Navíc je zde

možnost, že se opět seznámíš s množstvím zajímavých osob. Životní příběhy těch lidí a jak přišli ke svým řemeslům, jsou vždy tak fascinující. Děkan si všímá tvého nemalého vnitřního boje a jme se vykládat ti o místních vyhlášených trzích. Sjíždějí se zde prodejci z širokého dalekého okolí, protože ví, že tady správné kupce zkrátka najdou a nabízejí zde nejen tradiční výrobky, ale i ohromné množství kuriozit a novinek. Například posledně si zde prý děkan pořídil hodiny s miniaturní zvonkohrou. Jak fascinující. Hodiny, které nejenom ukazují čas, ale v přesně danou chvíli také zacinkají krátkou melodií. To přeci známe zatím jen z obrovských věží, kde je podobný přístroj velký jako dospělý muž. Děkan ti nabízí svůj doprovod. Pomalu se tě zmocňuje zvědavost a touha jít se tam okamžitě podívat. Jenže bys měl být správně už večer doma. Slíbil jsi, že budeš přítomen při zkusmém usazování nově opracovaných kamenů do výkopu. To ale musíš stihnout ještě za světla. Pokud se tedy zdržíš na trzích, zkoušky se nezúčastníš a budeš muset důvěřovat ostatním, že dokážou vystihnout tvou představu a nic nepokazí. Děkan opakuje svou nabídku, musíš se tedy rozhodnout. Půjdeš se podívat na trhy? Jdi na **33**. Nenecháš se rozptylovat a pojeděš raději rychle zpátky? Přetoč na **18**.

Po cestě zpět na zámek jsi zadumaný. Natolik, že přehlédneš doprotiv jdoucího Marka a takřka plnou silou do něj vrazíš. Celou situaci bere s humorem. Ihned se tě ptá, co tě uvrhlo do tak hlubokého zamyšlení. Také projeví starost nad tím, zda je vše v pořádku. S menší úklonou se omluvíš a povíš mu o informacích, které ses před chvílí dozvěděl. S pochopením přikyvuje a zve tě do svých komnat na sklenici vína. Třeba ti společnost a kapka dobrého pití pomůže s přemýšlením. Dále se nabídne, že tě spraví o všem, co o oněch zříceninách ví. S chutí jej následuješ. Toto určitě bude mnohem příjemnější, jak strávit půl dne v knihovně a ve starých svazcích hledat nudné zprávy o dávno zaniklých hradech. Markovy pokoje jsou o poznání menší oproti těm, které obývají zámečtí páni. Výzdobou a vybavením se však mohou rovnat. Jsi usazen do zdobeného modře čalouněného křesla a už je ti podávána sklenice plná žlutavého moku. S úlevným vydechnutím upiješ a začneš Markovi dopodrobna vykládat své dilema. Víš, jak těžká je těžba kamene. Klínek ve tvaru V se postupně píd' po pídí vtloukává do kamene, dokud ten nepraskne. Po celou dobu se pak kameník musí modlit, aby praskl správně přesně tam, kde to potřebuje. Kolikrát je zapotřebí klínků i 5 na jeden kus, na jeden zlom. A tohle opakovat tolikrát, dokud není kámen oddělen od skály celý. Následně přijde ovázat lanem, zapřáhnout volské spřežení a míli za míli jej posouvat až k povozům. Ty jsou taky taženy voly. Volové jsou zkrátka silnější, odolnější, s větší výdrží, ale taky mnohem pomalejší než koňské spřežení. Zabere to všechno zkrátka moc času a ty bys měl rád do zimy hotovo. Proto tě nápad s kameny z bývalých hradů tak zaujal. Jenže kdoví, zda bude použitelný, ve vhodné barvě a v dostatečném množství a velikosti. Marek ti nabízí to nejjednodušší

řešení. Zkrátka se na ona místa jet podívat. S vlastnictvím není problém a podobně se chovají všichni lidé v okolí. Proč by si tedy pár kamenů pro sebe nemohl vzít i zámek? Rád pojede s tebou. Shodujete se, že logisticky bude nejlepší, když se kámen bude vozit jen z jednoho místa. Zvířata se rychle naučí cestu a nebudou se toliko bát, tím budou pracovat rychleji. Navíc se veškerá pracovní síla bude moct soustředit na jednom místě a pracovat efektivněji. Ale kdy pojedete? Je teprve brzy odpoledne, venku je krásně, proč nejet rovnou? Marek energicky vyskakuje ze svého křesla a vydává pokyn k nachystání kočáru. Jedete na výlet. Kterou rozvalinu chceš navštívit? Pojedeš do Rožnova? Jdi na **29**. Prohlédneš si raději Arnoltovice? Přeskoč na **13**.

Zvedáš ze země kladivo. Možná by ses raději měl zeptat, zda nebude někomu chybět. Nakročíš do vedlejší místnosti, kde zrovna dělníci pracují na opravě zdi, a zeptáš se, zda by sis jej mohl na chvíli vypůjčit. Nemají s tím nejmenší problém. Veškeré nářadí, které právě potřebují a budou potřebovat, mají u sebe. Můžeš si tedy vzít, co se ti bude hodit. Poděkuješ a jdeš Kateřině vysvětlit princip testu. Pyrit je běžně se vyskytující kov. Vlastně příbuzný železné rudy. Většinou má krásně zlatou barvu a proto si jej lidé dost často pletou právě se zlatem. Může však mít zelený nebo červený nádech. Od zlata se dá rozlišit poměrně snadným testem. Bud' se vezme velice ostré malé dlátko a udělá se do něj vryp. U zlata by byl tento vryp prostě a jednoduše zlatý. U pyritu je černý. Vy tak tenký nástroj bohužel nemáte. Prstýnek je malý, proto by bylo zapotřebí velice tenké dlátko. Zjistit pravý stav věci lze však ještě dalším způsobem. Úderem kladiva. U zlata by se hypoteticky nemělo nic moc stát. Maximálně se šperk může malinko zdeformovat. Kdežto od pyritu budou při úderu odlétat jiskry a navíc bude cítit sírou. Ptáš se, zda tedy můžeš na prsten zaútočit kladivem. Katka se smíchem přitakává. Ted' je ještě zapotřebí najít vhodné místo, kam prstýnek položit. Na zámku jsou všude dřevěné podlahy. Rána kladivem by je zbytečně poškodila. Jediná kamenná podlaha je v kapli. Jenže tam by bylo zcela neuctivé provádět takovéto experimenty. Bezradně se rozhlížíš kolem. Tvé dilema vyřeší Kateřina, když tě upozorní na kamennou lavičku, postavenou na předním nádvoří. Vydáváte se tedy ven. Pokládáš prstýnek na lavičku a napřahuješ se. Ještě jednou se Katky pro jistotu ptáš, zda si je jistá. Po jejím přikývnutí vši silou udeříš. Zpod kladiva vystřelí jiskry. Je to tedy jasné, prstýnek není pravý. Katka doširoka rozevře oči a zhluboka se nadechne.

Ten prevít, konečně mám proti němu důkaz. Pak se tě zeptá, zda si může kladivo vzít a také do prstenu udeřit. Aniž byste si všimli, přichází k vám uvolněným krokem vysoký mladík. S úlisným úsměvem se vrhá ke Kateřině. Poté, co se jí podaří ho ze sebe setřást, mu zahrozí do tváře zvednutým kladivem. Ptá se, co s ním chce proboha dělat. Katka mu nebojácně vmete do tváře, že testuje odolnost jeho daru. Tušil jsi, že se nejspíš jedná o onoho mladého záletníka. Mladík se zatváří poněkud nechápavě, než však stihne cokoliv říct, Kateřina udeří vší silou do ležícího prstenu. Opět se objeví sprška jisker. Vezme prstýnek do ruky a začne s ním mladíkovi mávat před očima, řvouc, zda cítí ten pekelný smrad. Síra je z něj cítit a proč? Protože se jedná o velký podvod. A ejhle i kamínky se úderu kladiva ukázaly být falešnými. Sklo zkrátka nemůže odolat ranám kladiva. Mladík začíná přerývavě koktat, není však schopen se srozumitelně vyjádřit. Kateřina na něj prská takovým způsobem, že i ty sám přemýšlíš, zda se nenápadně nevypaříš. Nemáš strach, že by se o sebe nepostarala sama, naopak se začínáš trochu bát o mladíka, přeci jenom Katka stále drží v ruce to kladivo. Namísto ran jej zasypává takovou salvou slov, je ti jasné, že mladík z nich zvládá pochytit sotva polovinu. Ono ne nadarmo se říká, že Káči se i čert bojí. Správce musí být na svou dceru patřičně hrdý. Znáš se s ním? Jdi na **55**. Ještě ses se správcem nesetkal? Přejdi na **26**.

Kupecká brána. Tak jako u všech měst je mnohem prostší a na pohled menší než její sestra. Protože jsi člověk z oboru, moc dobře víš, že se jedná jen o zdání. Kupecká brána je ve skutečnosti větší. Pohodlně pojme dvě řady vozů a dva chodníky pro pěší. Stavitelé se vždy snaží, aby v ní nevázl provoz. Aby vše probíhalo krásně plynule. Přesně proto to nikdy plynule neprobíhá. Do města se dere ohromné množství kupců. Skoro to vypadá, že se budou konat trhy. Nebylo by to špatné, vždy se rád projdeš kolem stánků, podíváš se na výrobky místních lidí a většinou si odneseš spoustu věcí, které ve skutečnosti vůbec nepotřebuješ, ale zkrátka se ti líbí. Jako posledně. Tvá legendární koupě části přenosné klece na kanárka, ze které se nakonec vyklubala výztuž dámského účesu. No – pokud se někdy oženíš, třeba se to bude hodit. Kočár zastavuje. Vykláníš se z okýnka a vidíš výmluvný výraz tvého kočího. Nemá vůbec smysl se k bráně přibližovat, zcela určitě neprojedete dovnitř. Alespoň ne rychle a klidně. Každý jeden povoz je u brány kontrolován, kupci se musí prokazovat svým zbožím a platit vstupní cla. I z dálky je vidět nepřehledná tlačénice způsobená mumrajem skládajícím se z hemžících se osůbek, znuděného dobytka a množstvím větších i menších povozů. Rukou dáváš kočímu pokyn k otočce. Své zaměstnance si vybíráš pečlivě, ani u tohoto si neudělal chybu. Zavčas odhadl nebezpečí a tak se teď může v klidu otočit a zamířit k Panské bráně. Snad se nám tam povede lépe. Jdi na 34.

Svítlí slunce a do tváří se vám jemně opírá teplý vítr. Neklamné znamení, že léto je za dveřmi. Jste usazeni v příjemném koutu zahrady, kde na vás stíní ohromný kaštan. Na zemi je nachystána vzorovaná deka, polštáře na sezení, množství laskomin a především konev s kouřící čokoládou. Než se pustíš do samotné prezentace, vychutnáš si šálek toho lahodného zázraku. Už v Mikulově sis sliboval, že se o něm musíš dozvědět víc. Odkud přesně se dovází, z čeho se vyrábí, jak je možné, že je tak vynikající? Tolik nezodpovězených otázek a tvá hlava doslova lační po odpovědích. Ze zadumání tě vytrhne cinknutí lžice o talíř. Marie Antonie už začala s debužírováním. Je na čase představit jim své veledílo. Nebo alespoň jeho papírovou podobu. Obřadně si odkašleš a pokyneš vedle stojícímu sluhovi, aby ti podal složku s výkresem. Nejprve znovu vyjádříš svůj dík za projevenou důvěru ve tvé schopnosti. Následně v krátkosti představíš ústně svou představu. Tedy nízká fontána s přístupem ze všech stran. Po obvodu se bude dát sedět. Sochy budou ze stejného materiálu jako samotná nádrž. Středová socha bude otočená čelem k zámku. Nemáš rád přehnanou pompéznost ani následnou dotěrnost zlodějů, proto budou sochy čistě jen z kamene. Žádné pozlacené části, žádné drahé kameny ani jiné cenné materiály. Jen holý kámen. Vlastně je to i praktičtější, lépe se čistí. Po obsáhlém ústním představení přichází konečně na řadu samotná skica. Opatrně takřka obřadně vytahuješ arch z desek a podáváš jej Maxmiliánovi. Oba se k papíru sklánějí a důkladně si jej prohlíží. Maxmiliánovi se mírně svrašťuje obočí, špulí ústa a naklání hlavu na stranu. Naopak jeho paní se po tváři rozlévá nejprve pobavený a poté potěšený úsměv. Dlouhne svého muže do žeber a laškovně k němu prohodí, že by si možná mohl z těch soch vzít malý příklad, nebo se také může

stát, že u nich bude ona sama nakonec trávit víc času, než v jejich společných komnatách. Nato se zvonivě rozesměje, když spatří manželův naoko uražený výraz. Výkres ti podává zpět s dotazem, zda by nebylo možné do fontány zakomponovat i ženský prvek. Než stihneš odpovědět, bere si slovo opět Marie a kontruje, že přeci oním ženským prvkem bude u fontány ona. Následně ti složí poklonu a vyjádří svou naprostou spokojenost s tvým návrhem. Omluví se a s rozpustilým smíchem vás oba opustí. Vysvětlíš zámeckému pánu, že jsou známi jen Poseidonovi synové, ale všechno to byli velcí mužové. Vždyť jeden byl dlouho neporaženým obrem, druhý založil slavný Sidon, třetí se vyrovnal v lovu samotné bohyni Artemis a poslední se stal vlastníkem bájného zlatého rouna. Nakonec se ti podaří Maxmiliána přesvědčit, že takto bude působit nejenom velmi sečtěle, ale také se bude moct řadit k těmto velikánům. Návrh je definitivně schválen. Jsi nadmíru spokojen. Slunce svítí, ty popíjíš horkou čokoládu ve stínu stromu a povídáš si s tvým současným chleboďárcem. Je to velice milý chlapík. Možná mu tam jednu tu mořskou pannu přeci jenom dáš. Z úvah tě vytrhne slabé zakručení v břiše. Hlad je potvora, dokáže zkazit sebekrásnější chvíli. Ani trochu se ti nechce zvedat a odcházet, ale zůstat o hladu se ti také přičí. Vydržíš ještě a budeš si dále užívat klidné chvíle se zámeckými pány na zahradě? Jdi na 38. Omluvíš se a půjdeš raději prozkoumat kuchyň, zda nezůstalo něco od oběda, případně zda už není nachystáno něco k večeři? Jdi na 63.

Dáváš Kryštofovi poslední instrukce. Pak už nasedá na koně a ty se za ním díváš, jak pomalu mizí z dohledu. Zaručil se ti za něj sám Maxmilián. Má se jednat o nejspolehlivějšího vyslance, kterého má ve svých službách. Věříš mu, vysvětlil jsi mu vážnost situace. Tedy vlastně oběma. Je brzy ráno, teprve padá rosa, ale cestu do Kroměříže odhadli na 4 hodiny volného cvalu. Přeci jenom nikdo nechce, aby posel dojel na místo schvácený s padajícím koněm. Na místě by tedy měl být kolem deváté hodiny dopolední. Pokud vše půjde tak, jak má, bude Kryštof do večera zpátky. Je skvělé, že už večer budeš vědět, na čem jsi a jestli máš nebo nemáš zajištěný kámen. Nepředpokládáš žádné komplikace. Přeci jenom hodláte standardně zaplatit. Jedná se tedy jen o formální uzavření obchodu. Čekání bude sice trochu napínavé, ale rozhodně jej nehodláš strávit zahálkou. Je třeba začít přemýšlet nad přívodem vody z nedalekého vrtu, dohlédnout na dočištění výkopu a vytáhnout z Matyáše všechny novinky. Odcházíš si dát rychlou snídani a pouštíš se do práce. Vše jde skvěle. Výkop bude do večera určitě hotový, navíc se nahoru dostaly první kusy nově opracovaného kamene přivezeného z Arnoltovic. Bude jej tedy možné zkušebně zasadit na místo a ujistit se, že všechny výpočty byly správné. Při obědě se ti Matyáš svěruje, že dívka, do které byl zakoukaný, se zatím provdala za jiného. Jinou dívku si ještě nevyhlédl. Bere to statečně. Je to škoda. Těšil ses, že budeš vypravovat svatbu. Ale co ty víš, třeba se se svou vyvolenou seznámí zde. Odpoledne trávíte vyznačováním míst, kudy povede přívodní potrubí fontány. Před večerí se ještě setkáváte s potenciálním sochařem, kterého Vám doporučil purkmistr vedlejšího Nového Jičína. Bohužel se zdá, že se s umělcem neshodneš na podobě, jakou bys chtěl svému výtvaru dát. Tvrdohlavě si stojí za tím, že světci by

se na fontáně vyjímali lépe. Takových soch jsou ale všude po městech mraky. Fontána bude zkratka o řeckých bájích. Po skromné večeři si sedáš s Matyášem do zahrady na lavičku a vychutnáváte si klidný vlahý večer. Cvrčci, první hvězdičky na obloze a občasné vzdálené zahoukání sovy ve vás probudí absolutní pohodu. Jak to tak bývá, nic netrvá věčně a místo cvrčků najednou posloucháte dusot koňských kopyt, jak se zarývají do šterku na příjezdové cestě k zámku. Oběma je vám jasné, kdo tak pozdě přijel. Vstaneš a jdeš Kryštofovi naproti. Matyáš je v tvém závěsu. Posel se mírně pokloní a ihned tě informuje o stavu věci. Byl jsi přesvědčený, že celá záležitost se vyřeší rychle a jednoduše. Nemohl ses mýlit více. Děkan ti posílá pouze lakonickou zprávu, pokud něco chceš, přijed' si to vyřídit sám. Kryštof tě ještě spravuje, že se skutečně jednalo o přísně vystupujícího pána, zároveň ale nemá pocit, že by byl smrtelně uražen. Nezbyvá ti tedy nic jiného, než se přeci vydat na cestu sám. Poděkuješ Kryštofovi a jdeš rovnou vydat patřičné pokyny, aby tvůj ranní odjezd nic nezdržovalo. V ústřety ti kráčí sám Maxmilián. Seznámíš ho se stavem věci. Po společném rozhovoru se shodnete, že by bylo žádoucí, dovézt děkanovi dar. Maxmilián odchází prohledat svou knihovnu v přesvědčení, že v ní objeví svazek, který by mohl děkanovo srdce obměkčit a ty se vydáváš k místnímu tkalcovskému mistrovi v naději, že bude mít nějaký, jakýkoliv kousek, který budeš moci ke knize přibrat. Jdi na 25.

Marek tě bere na prohlídku zámku. 1539 byl zbourán nedaleko stojící hrad a místo něj si nechal Jan IV. z Pernštejna na malebnějším místě vedle řeky Bečvy postavit jednopatrový renesanční zámek. Jak už to tak bývá, s každým novým pánem přišla rekonstrukce, přistavování, zvětšování, zvelebování a to až do současné podoby. Z původního zámku je nyní severní křídlo současného zámku. Tyhle příběhy miluješ. Ukáže ti také tvůj pokoj. Jedná se o příjemnou světlou místnost s oknem do zahrad. To se hodí, alespoň budeš moci hned po probuzení kontrolovat postup prací. Pokoj má světle zelené tapety i nábytek. Trefili se přesně, zelená je rozhodně tvou nejoblíbenější barvou. Následuje obhlídka zahrady. Je to nevelký park s množstvím typicky místních dřevin a několika květinovými záhony. I když se jedná o velice jednoduše zařízenou zahradu, je ti příjemná. Dokážeš si představit trávit v ní volné chvíle. Ihned ti padne do oka volný plac přímo proti hlavnímu zámeckému křídlu. Od pohledu je dost rovný a snad i stejně stabilní. Nemělo by tedy být moc práce s jeho přípravou. Ihned se ti také začíná rýsovat první představa. Fontána bude nízká, oválná. Na délku cirká 6 metrů a na šířku maximálně 2,5. Dominovat jí bude v centru usazená socha. Vodní trysky pak půjdou od této sochy do prostoru. Ihned se obrátíš na Marka a požádáš jej, zda by bylo možné donést ti ven psací stůl a židli. Potřebuješ začít s nákresy ihned, dokud máš hlavu plnou nápadů. Nestihneš svůj požadavek ani dokončit a Marek již vysílá pokyny na všechny strany. Brzy máš venku nachystanou celou pracovnu. Chybí už jen tvá taška s psacími potřebami. Jistě, mohl bys použít ty, které ti donesli sluhové, ale co si budeme nalhávat, vlastní tužka je vlastní tužka. Zkrátka a dobře pracuješ

zásadně se svým náčiním, nosí ti štěstí. Žádná stavba, kterou jsi navrhl
svými pery, ti ještě nikdy nepadla. Jdi na 54.

Během prohlídky zámku jsi určitě potkal několik mís plných ovoce. Jenže kdoví, jestli na nich byly i citróny. Nebudeš jich potřebovat moc. Šťáva se bude muset naředit. Budou to tak dva díly šťávy na tři díly vody. To znamená, že nejvýš potřebuješ 5 citrónů. Vydáváš se na průzkum. Tvá chodba je zoufale prázdná, ale už na vedlejší na tebe pomrkává štěstí. Na intarzovaném stolku se skutečně nachází množství efektně naskládaného ovoce. Bohužel, citróny mezi nimi chybí. Zastavíš okolo jdoucí služku a rafinovaně se jí zeptáš, odkud pochází všechno to překrásné ovoce. Bezelstně ti vysvětlí, že všechno je místní produkce. Většina pak dokonce ze zámecké zahrady a skleníku. Uznale pokýváš, složíš několik nezbytných komplimentů a jako by nic, se zeptáš, zda se zde pěstují i klasické citrusy. K tvé úlevě dostaneš kladnou odpověď. Na mísy se prý nedávají, protože do citrónu by se místní obyvatelé jen stěží s chutí zakousli. Oceníš její znalosti a poděkuješ za rozhovor. Tedy skleník. Rychle k němu. Skleník se nachází v zadní části zahrady na slunném volném prostranství. Je volně otevřený a prázdný. Vejdeš dovnitř. Ten pohled tě ohromí. Všude okolo se nachází roztodivné stromy a rostliny, zasazené do květináčů, ze kterých bys mohl mít bez problémů kád' na koupání. Je zde také pár vyřezávaných laviček vyloženě lákajících k posezení. Až budeš mít chvíli, určitě si vezmeš knihu a půjdeš si sem odpočinout. Ted' máš ale svou misi. Najít citróny. Díky jejich zářivě žluté barvě je uvidíš takřka hned. Výborně. Jsou velké skoro jako tvá pěst. S takovou ti budou stačit jen tři. Už už natahuješ ruku a chceš je utrhnout. Najednou tě však něco zastaví. Tohle přeci nejde. Ve své podstatě je to krádež. Musíš se někoho dovolit. Začneš se rozhlížet. Uvnitř jsi úplně sám. Venku však zaslechneš nějaký hluk. Vyběhneš před skleník a spatříš mladou elegantní dívku ve vášnivém

rozhovoru se starším sluhou. Oba si tě všimnou a zmlknou. Dojdeš až k nim a představíš se. Mladá dívka je Jana , kmotřenka zámeckého pána. Skleník je její zálibou. Sluha je pak místní hlavní zahradník. Něco ti říká, že se oběma můžeš svěřit. Popravdě jim řekneš o tvé nehodě s inkoustem. Jana se zvonivě zasměje a vyjádří ti pochopení. Je ti dovoleno utrhnout si tolik citrónů, kolik budeš potřebovat, zároveň ti oba slíbí mlčení. Se spikleneckým mrknutím se s tebou rozloučí a nechají tě před skleníkem samotného. S mnohem lepším pocitem si utrhneš tři ohromné kusy ovoce. Skutečně, při příštím setkání budeš muset mladé paní vyjádřit své uznání. S pocitem vítězství se vracíš do svého pokoje. Skvrna tam pořád je. Bohužel. Možná jsi malinko doufal, že se nějakým zázrakem vytratí. Nevadí, necháváš si přinést džbán s vodou. Keramické mycí umyvadlo použiješ jako míchací nádobu. Rychle do něj vymačkáš všechny citróny, od oka pak doliješ vodou. Voní to příjemně, klekáš si na kolena a poslední čistý ručník použiješ místo houby. Nasáklým ručníkem přejíždíš po skvrně. Výborně! Funguje to! Opravdu začíná mizet. Proces opakuješ tak dlouho, dokud je skvrna viditelná. Bohužel si tvá činnost vybírá svou daň. Koberec je na daném místě světlejší. Čert ví, zda citronová šťáva nepoškodila barvu, nebo jsi ho zkrátka vyčistil tak dokonale, že má barvy jako nové. Celý koberec ale takto ošetřovat nebudeš. Na to máš moc práce. Hlavně – kdo to kdy viděl, člověk tvého postavení a bude čistit koberec. Stačilo. Vstáváš a s pocitem dobře odvedené práce se zhluboka nadechuješ. V té vůni se ti dnes bude velice dobře spát. Jdi na 36.

Ihned chcete začít dávat dohromady podrobné plány. Než však stihnete pořádně rozložit papír na stole, rozrazí se dveře a dovnitř se jako velká voda vřítí Marie. Byla zrovna ve vedleším salóнку a vyšívala. Slyšela tedy všechno, o čem jste se bavili. Návrhem je mírně řečeno roztrpčená. Trvá na tom, že žádného koně nenechá na svém pozemku vykonávat tak potupnou práci. Jedná se přeci o ušlechtilá zvířata. Podívá se zpříma na Maxmiliána a prohlásí, že on by po svém kanárkovi taky nechtěl, aby nosil do vedlejšího panství dopisy nebo mu snášel vejce na snídani. Jakýkoliv kompromis odmítá, zkrátka a jednoduše si stojí za svým, koně se k pohonu kola používat nebudou. Máte vymyslet něco jiného. Aby demonstrovala, jak vážně svůj požadavek myslí, sedá si do nejbližšího křesla a pokračuje ve vyšívání. Tentokrát však hodlá mít vše pod dohledem osobně. Pokrčíte rameny a sedáte si také. Je třeba vymyslet něco jiného. Matyáš ještě zkusí navrhnout jiná zvířata k pohonu, ale žádná místní se neukážou býti vhodná. Čím se tedy dá pohánět kolo? Samozřejmě i samotnou vodou, jenže tady není dostatečně silný tok. Matyáš náhle vyskočí a začne koktat. Na něco přišel, ale myšlenky se mu zašmodrchaly v hlavě, není schopen je rychle vyslovit. Posadí se, párkrát se nadechne a spustí. Vítr! Je přeci možné využít sílu větru. Kolem vody fouká vždy, měl by být tedy zajištěný dostatečný pohon. Navíc, pokud se voda odebere do zásoby, vyřeší se tím všechny problémy. Perfektní nápad. Tedy větrný mlýn. Opět se skláníte nad papírem a dáváte dohromady návrh. Mlýny se standardně staví ve dvou variantách: sloupový nebo holandský. Sloupový se otáčí za větrem. Jeho konstrukce by byla tedy několikanásobně náročnější. Ty osobně s něčím podobným nemáš žádnou zkušenost, bylo by tedy nejlepší přivolat si odborníka. To zabere moc času.

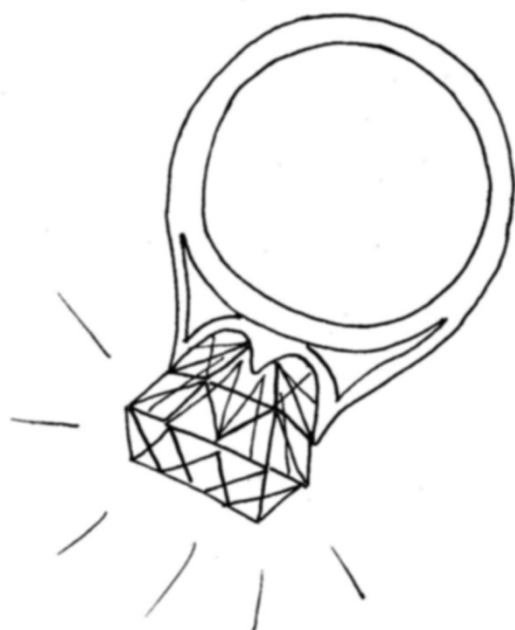
Uchýlíte se proto k holandskému typu. Tedy dřevěné budově s kruhovým půdorysem. Na ni čtyři lopatky a uvnitř kolo. Hmm. Dovnitř by se místo kola mohl dát řetěz s vědry. Řetěz se bude točit díky jednoduché hřídeli, která se bude točit díky síle získané od lopatek mlýna. Dole se nádoby naplní vodou a nahore se při otočení samy vylijí do připraveného nálevníku, od něj povede potrubí přímo do fontány. Velice prosté a hlavně by to mohlo fungovat. Rychle tedy sestavuješ plány pro mlýn. Vysvětlíš ostatním vnitřní princip zařízení a posadíš se. Je třeba sehnat dřevo – spoustu dřeva. Maxmilián jen mávne rukou. Má nachystánu hromadu desek, které chtěl původně použít k opravě stájí, ale můžou se teď využít na mlýn a na stáje se připraví druhá várka. Opatrně se otočí na svou ženu. Přimhouřenýma očima ho bedlivě pozoruje, ale nakonec mávne rukou a pokračuje ve vyšívání. Maxmilián začne vydávat příkazy na všechny strany a sloužící se rozjíždějí do všech možných stran, aby získali potřebný materiál. Matyáš však podává ještě jednu zásadní otázku. Čím se vyplní lopatky mlýna? Ze zkušeností je už jasné, že mlýn má vždy lepší záběr, pokud má alespoň částečně vyplněné lopatky. Nabízí se dvě možnosti. Plátno nebo dřevěné lamely. Co budeš chtít vyzkoušet? Plátno? Přejdi na 53. Lamely? Jdi na 57.

Nasedáte s Markem na koně a vyrážíte na cestu. Rozvalina Arnoltovic se nachází jen kousek od zámku. Jsou to necelé dvě míle. Avšak cesta do kopce. Samozřejmě, hrad by logicky v nížině nestál. Nejsi z toho příliš nadšený. Dáváš přednost dvojspřeží a kočáru. Při jízdě na koni totiž dost často dochází k té nepříjemné situaci, kdy kůň začne poněkud supět a ty jsi postaven před tu nepříjemnou realitu. Měl bys zkrátka pár liber shodit. Faktem je, že ze starých kabátců už nezapneš žádný. Zkrátka časy, kdy jsi byl svěžím štíhlým jinochem, jsou nenávratně pryč a ty svou životosprávou se jejich odchod snažíš ještě uspišit. Naštěstí podkoní při výběru tvého koně neztratil duchapřítomnost a osedlal ti dobře stavěného valacha. Bojíš se, abys příště nedostal k dispozici mulu. Opravdu se sebou budeš muset něco udělat. Marek tě již stihl o značný kus předjet a teď na tebe čeká na kraji stezky. S úsměvem se tážeš, zda je vše v pořádku. Marek přitaká a rozmáchne se rukou. Ukazuje ti kopec, ke kterému se nezadržitelně blížíte. Arnoltovice. Jistě, místo opravdu působí celkem strategicky, rozhled do okolí z něj musí být fenomenální. Začínáte stoupat. Poplácáš svého valacha po šíji, jako by ses mu snažil dodat odvalu do další cesty. Kurážně si odfrkne a pokračuje dál. Marek vedle tebe zatím začíná krátký výklad. První písemná zmínka o hradu je z roku 1307. To už je slušná doba. Na přelomu 13. a 14. století byl hrad dostavěn. Tak jako spousta jiných hradů a hrádků patřil i tento olomouckému biskupství. Samotní biskupové zde pak často pobývali. Biskup Mikuláš zde dokonce vydal několik svých listin. Nejednalo se tedy o podřadnou a málo využívanou stavbu. Opuštěn a pobořen byl asi 200 let po dokončení. Ptáš se, proč tedy hrad už nestojí. Nedá se přesně říci. Zkrátka hradů bylo moc, jejich údržba byla neudržitelně nákladná a

především byly nepohodlné. Věčná zima, vlhkost, šero. V takových podmínkách nikdo fungovat nechce, pokud nemusí. Hradý začaly být postupně vytlačovány mnohem útulnějšími zámky. Navíc, nebudeme si nic nalhávat. Na zámku může majitel mnohem lépe demonstrovat své bohatství než v kamenném hradě. Rozhovor vás natolik zaměstnal, že jste vůbec nepostřehli, že jste takřka na vrcholu kopce. A skutečně. Všude tu leží ohromné množství více či méně použitelných kamenů. Sesedáte z koní a jdete pečlivě obhlédnout celou situaci. Už skoro nejde poznat, kde vedly původní zdi a opevnění. Hrad dostal skutečně zabrat. Podle Marka sem dochází vlastně všichni lidé z blízkého okolí, když potřebují materiál na stavbu. Spousta kamene je z většiny zadupaná v zemi, některé však leží na povrchu a vyložené křičí, aby si je odtud někdo odvezl a opět použil. Jsi spokojený, jedná se o kvalitní materiál. Nebude problém zde vybrat dostatečné množství pro tvou stavbu. Z tašky, kterou máš připevněnou k sedlu, vytahuješ nádobku s dehtem a malý štětec. Pečlivě pak s Markem postupujete kámen po kameni a označujete všechny, které by se mohly hodit. Hned zítra sem začnou proudit zástupy povozů s dělníky, kteří označené kameny naloží a svezou dolů do podzámčí, kde je už připraveno místo k jejich opracování. Práce vám jde od ruky, zabere sice několik hodin, ale dobře se při ní bavíte. Tipujete, v které části hradu se asi daný kámen zrovna nacházel a čeho všeho tak mohl být svědkem. Označíte jich pro jistotu více, než bude nejspíš zapotřebí. Je však lepší být připraven a ve městě se zbylé kameny určitě využijí. Výborně. Další problém vyřešen. Dnes budeš moci opět klidně spát. Vlastně vydáš se rovnou do postele? Jdi na 58. Zkusíš najít Marka a zeptáš se, zda si nechce zahrát partičku karet? Přejdi na 51.

Procházíš se pomalu zámkem. Jsi zamyšlený. Jak jen vyřešit problém s vodou. To tě na začátku ani nenapadlo, že celý tvůj projekt nakonec ztroskotá na malém přísunu vody, toho nejdůležitějšího prvku každé fontány. Slyšíš před sebou kvapné kroky. Než stihneš jakkoliv zareagovat, vrazí do tebe mladá dívka. Tak tak ji stihneš zachytit, aby nespadla. Z ruky ji vylétne něco blyštivého a s cinkotem se to odkutálí pryč. Pomůžeš dívce nabrat ztracenou rovnováhu a vydáš se hledat onen ztracený předmět. Díky slunci dopadajícímu skrz okno na podlahu ti to nezabere moc času. Zvedáš ze země drobný prstýnek s třemi barevnými kamínky. S úklonou jej vracíš zpět majitelce. Může ji být maximálně 17. Krásný věk. Vzpomínáš, když bylo tolik tobě. Dílem ses snažil pilně studovat a přitom ses snažil nepřijít o žádnou radost, kterou ti mohl život jako mladému zajištěnému muži přinést. Dívka se začervená, ale poděkuje a vezme si prstýnek zpět. Nenasazuje si ho však na prst, místo toho si ho zkoumavě prohlíží. Najednou se tě bez skrupulí zeptá, co si o něm myslíš. Otázkou jsi poněkud zaskočen. Rychle však odpovíš, že je to moc hezký prstýnek a určitě ji bude velmi slušet. Trochu otráveně se na tebe podívá a dá se do vysvětlování. Dívka se jmenuje Kateřina a je to dcera místního správce. Prstýnek dostala před chvílí od jednoho mládence. Bohužel mládenec nemá v okolí příliš dobrou pověst. Slušně řečeno se jedná o proutníka. Snaží se namluvit si více děvčat a žádná si jím opravdu nemůže být jistá. Kateřina jej už několikrát odehnala, on se však vždy vytrvale vrátil a snažil se o ni dál. Dnes se vytasil s prstýnkem jako důkazem své pravé lásky. Jenže Katka mu nevěří ani nos mezi očima a nechce se jí věřit, že by byl ochoten utratit tolik peněz za prsten. Pojala proto podezření, že ve své ruce ve skutečnosti nemá ani zlato a ani drahé

kameny, ale jen nějakou lacinou náhražku. Jenže neví, jak to dokázat. V tu chvíli se tázavě podívá na tebe. S drobnou úklonou se jí představíš. Seznámíš ji se svým úkolem, který zde na zámku máš a také, že ti bude potěšením pomoci jí. Samozřejmě vyjádříš odpor k chování jejího nápadníka. Pokud je skutečně takový, pak tím tuplem musíme dokázat, že se jedná o podvodníka, aby dal už na věky pokoj. Začneš přemýšlet. Která látka vypadá jako zlato? Leštěná mosaz, ale ta časem mění barvu, tak hloupý přeci ten mladík není. Co jiného? Přeci pyrit! Ovšem z pyritu se vyrábí napodobeniny šperků, které se předvádí bohatým dámám a pak se podle nich zhotoví originál z drahého kovu. Musíš tedy zjistit, zda se jedná o zlato nebo pyrit. Pokud tě paměť nemýlí, ve vedlejší chodbě se právě něco opravuje a mají tam celou kopu nářadí. Vše Kateřině rychle vysvětlíš a vedeš ji k nářadí. Nespletl ses. Velká brašna obsahuje vše možné. Dumáš, co by se ti tak mohlo nejlépe hodit. Do očí ti padnou dvě věci. Mosazná váha a těžké železné kladivo. Co z toho použiješ? Váhu? Jdi na 35. Kladivo? Přetoč na 6.

Energicky přiskočíš k vozu. Nakonec je na něm desek k výběru více. Před tím sis jich nevšiml. Chvíli se v nich přehrabuješ. Jedna ti přijde moc krátká, druhá je sice dostatečně dlouhá, ale nebezpečně tenká. To poslední, co chceš, je způsobit někomu úraz, pokud by vám praskla pod rukama. Nakonec vybíráš na pohled velmi stabilní kus dřeva. Důkladně jej prohlédneš, zda nemá praskliny. Vypadá zcela v pořádku. Stahuješ jej tedy z vozu dolů a pokládáš šikmo k zemi. Rychlým pohledem kontroluješ, jestli je úhel sklonu dostatečný. Víš, že síla potřebná ke zdolání překážky je závislá na sklonu roviny. Tedy čím nižší bude náklon, tím méně síly bude zapotřebí. No ovšem! Musíš se pousmát. Tento princip lze aplikovat i při chůzi do kopce. Čím prudší je stoupání, tím více funíš. Bohužel teď musíš pracovat jen s tím, co máš. Delší pevnou desku si nenašel a na obstarávání jiné není čas. Podle úhlu sklonu usuzuješ, že síla potřebná ke zdolání naklonění je teď snížena zhruba o polovinu. Jste tři silní muži. Dobrá, dva silní muži a jeden, který se může taky hodit. V duchu se usmíváš, jsi doslova hrdý na svůj intelekt a znalosti. Galileo by měl radost, kdyby zjistil, jak úspěšně se kdesi na Moravě využívá jeho poznatků. Tedy je fakt, že přišel i s teorií, že nakloněná rovina pomáhá předmětům také dolů a to se zrychlující tendencí. Doufáš však, že tento fenomén dnes blíže zkoumat nebudete. Voláš na svého kočího a dáváš pokyn i Arnoštovi. Společně se zapíráte a s velkou námahou i supěním se vám podaří kámen postavit. Pomaličku stopu po stopě jej sunete k desce. Trefíte se na ni napoprvé. Všichni si oddechnete. Podstatná část práce je za vámi. Ted' přichází ten nejtěžší úsek. Vytlačit kámen po desce nahoru, aniž by se převážil na jednu nebo druhou stranu. A nejlépe aniž by někoho z vás zavalil. Tlačíte ze všech sil. Po čele ti stékají kapky potu. S takovou se

budeš muset před návštěvou zámku ještě někde opláchnout a nejlépe převléci. Prásk! Deska se láme, až okolo létají třísky. Tak tak stíháte všichni uskočit. Kdyby komukoliv z vás spadl kámen na nohu, zcela určitě by už po vlastních neodešel. Vlastně už by nejspíš nechodil nikdy. Po chvíli se vzpamatuješ a jdeš obhlédnout situaci. Kontroluješ škody. Odneseš to naštěstí jen deska. Působila sice dostatečně bytelně, ale nejspíš byla někde uvnitř prasklá. To mohlo způsobit celý tento nezdar. Nebo byl kámen zkrátka moc těžký i na ni. Nezbývá nic jiného, než jít se prohrabat svým kufrem plným nejrůznějších udělátek a vytáhnout z něj kladku. Snad to s ní půjde lépe. Jdi na **28**.

Už jako dítě ztracené v bludišti z živého plotu jsi zastával názor, že pokud nevíš, kudy dál, je třeba odbočit doprava. Věrný tomuto svému přesvědčení vydal jsi pokyn pokračovat dál pravou cestou. Vzpomínáš na ty chvíle, kdy ses cítil v tom nekonečném zeleném houští zcela ztracený. Místy tě až jíkala hrůza. Ten pocit, že se už nikdy nedostaneš ven. Nikdo tě nenajde. Stejně si do něj utekl pokaždé, když byla příležitost. Čert ví, kam se poděla tato tvá odvaha. Pokud si dnes máš vybrat mezi jízdou tryskem na koni, nebo pohodlnou cestou kočárem – zvolíš si kočár. Pokud si budeš moci vybrat mezi bruslením na zamrzlém jezeře, nebo pohodlím u krbu s knihou – zvolíš si krb. Je v tom jistá zpohodlnělost, ale především ztráta kuráže. Tvůj největší hazard z poslední doby bylo vsadit si celý tolar v loterii při příležitosti svých narozenin. Nevyhrál jsi nic. To tě natolik otráвило, že si určitě do příštích narozenin znovu nevsadíš. Kočár najednou důrazně poskočí. Nečekal si to. Ještě že jedeš sám a tvůj potupný pád z lavice nikdo neviděl. Vyškrábeš se zpět nahoru a sotva si urovnáš paruku na hlavě, přichází další pád. Kočár výrazně zpomaluje. Se značnými obtížemi se ti podaří vyhlédnout ven z okénka. Nemusíš se ani ptát, co se děje. Cesta je příšerná. Samý kámen a výmol. Bohužel je také dost úzká a hluboko vyjetá. Kočár by se zde v žádném případě neotočil. Nezbyvá než po ní pokračovat dál a doufat, že ta hrůza brzy přejde. Při dalším pádu na podlahu kočáru se uchechtáš při myšlence, co odpadne dřív – ty nebo kolo. Podaří se ti najít pozici, během které ti už nehrozí další nehoda. Nohama jsi napevno zapřený o protější lavici a oběma rukama svíráš kožený úchyt připravený uvnitř právě pro tyto případy. Nedávno jsi slyšel zajímavý příběh, který se měl údajně odehrát u francouzského dvora. Sluha měl vézt ke dvoru čerstvou smetanu, po cestě

však jeho kůň moc poskakoval a tak místo smetany dovezl v nádobě zvláštní nadýchanou hmotu, která ovšem chutnala tak lahodně, že si sám král poručil mít ji na stole každý den. Samozřejmě jsou to Francouzi, ti mají tendence vše přehánět a zveličovat. Ale v kuchyni se umí uhánět. Je tedy možné, že skutečně přišli na něco mimořádného. Škoda, že u sebe nemáš žádnou smetanu. Snadno sis teď mohl ověřit, co je pravdy na těch povídkách. Už necítíš ruce ani nohy a ve všech kloubech ti zvláště pulzuje. Pokud to takto bude pokračovat ještě chvíli, před palácem z kočáru vypadneš a k děkanovi se budeš muset doplazit. Vlastně ne, na plazení je zapotřebí ruce a ty budou také mimo provoz. Budou tě k němu muset potupně donést na nosítkách. Navíc se ti bude třepat hlas. Kdybys nejel na tak důležitou schůzku, byla by celá tato situace vlastně velmi vtipná. Z kozlíku se ozve zvolání, které tě upozorňuje, že před vámi je již normální vozovka. Hallelujah! Po zbytek cesty se snažíš zmátořit. Protáhnout ruce i nohy, uklidnit dech, donutit hlasivky začít zase vydávat jen normální zvuky. Vše se vrací do normálu. Právě včas. Kočár zastavuje před palácem. Pořádně se nadechneš a odhodlaně vystoupíš ven. Ty to zvládneš! Jdi na 22.

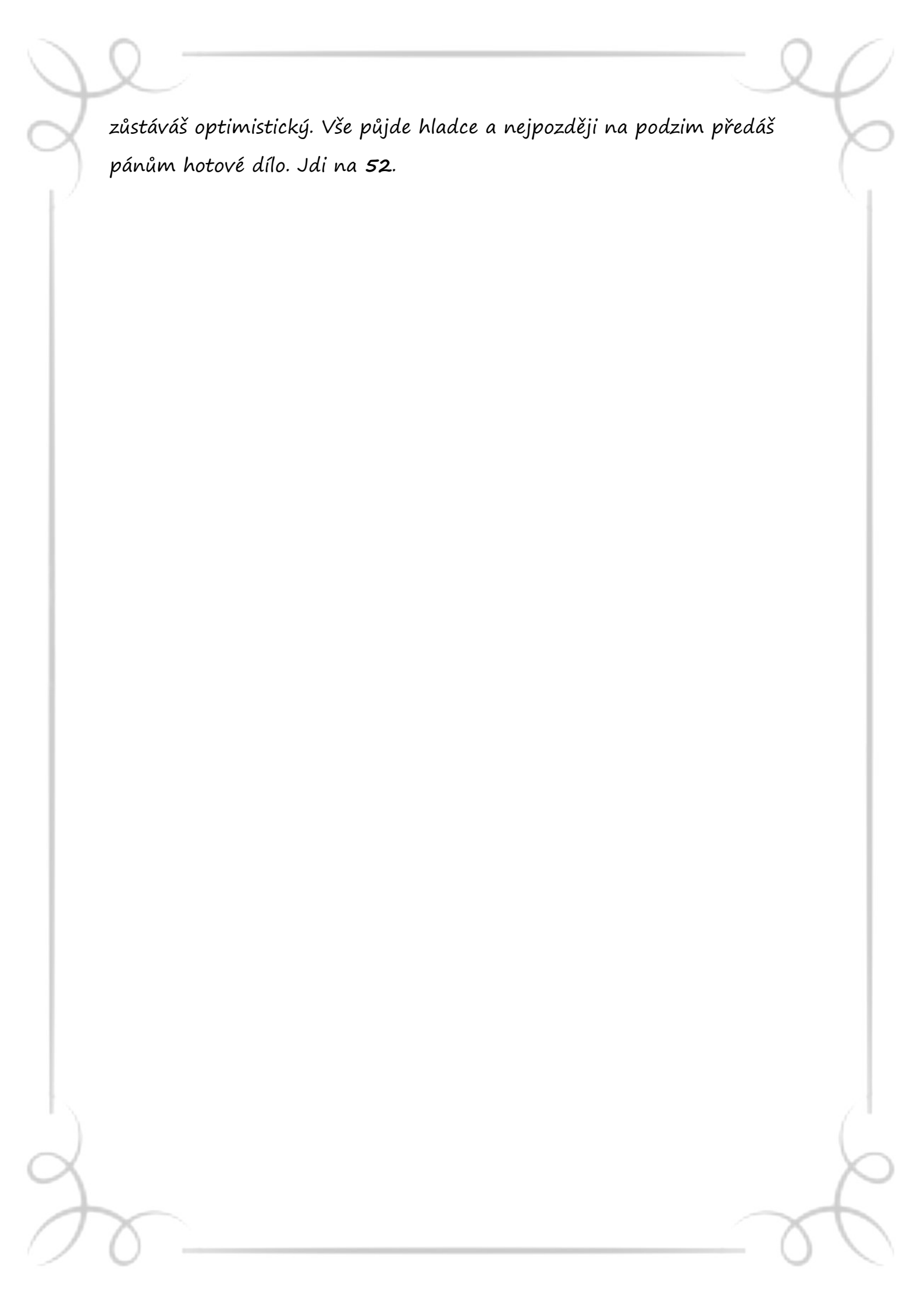
Vykračuješ si k radnici jako pán. Veselým a rychlým krokem s úsměvem na rtech. Vážně se na toho chlapíka těšíš. Jsi zvědavý, jaké další novinky ti prozradí. Posledně se zdálo, že ví o každém zašustění v jeho městě.

Samozřejmě, správný purkmistr se zajímá o veškeré dění, jen by vše asi pak na setkání neměl předávat dál. Neboť je v tomto městě všechno blízko, ani se nenaděješ a už stojíš přede dveřmi radnice. Jakoby na tebe čekali. Dveře se otevírají a mladý sluha tě s úklonem vítá a zve dál. Jsi doveden do honosně zařízené jídelny. Tam už na tebe čeká místní purkmistr. Srdečně se na tebe vrhá a místo obřadnějšího podání ruky tě vřele objímá a dokonce líbá na tvář. Se smíchem mu děkuješ za milé pozvání a ještě milejší přivítání. Hostitel jen mává rukou a už tě tlačí ke stolu. Sedíte u něj sami dva. Každý v jednom čele. Tento systém stolování nemáš příliš v lásce. Rád si při jídle povídáš s okolosedícími, jenže když jsi usazen u několik stop dlouhého stolu, musel bys křičet, aby tě bylo na druhou stranu slyšet. Purkmistr, jako by vytušil tvé rozpaky a sám prohlašuje, že takto to rozhodně nepůjde. Vydává energický povel a jeho židle i talíř jsou vcukuletu přesunuty ke tvé pravici. Mnohem lepší.

Otevírají se dveře a na podnosech se k vám nese pečeně, drůbež, dokonce několik ryb. Také nějaká vařená zelenina a omáčky. Zarazí tě tác se zvláštní světlou houbou. Šťoucháš do ní vidličkou, je měkká a nadýchaná. Jsi ubezpečen, že i tato zvláštní věc je k jídlu, říká se jí knedle. Zvláštní, vždy jsi měl knedli za smaženou kuličku z nasekaného masa a přitom tohle na masový pokrm moc nevypadá a už vůbec jako kulička. Skutečně. Základem pro výrobu je mouka. No proč nezkusit něco nového. Naložíš si tedy na talíř spolu s kusem pečeného masa a zaliješ omáčkou z šípků. Vynikající. Rozplývá se na jazyku. Tohle budeš muset naučit svého kuchaře.

Nebude mít radost – je velký tradicionalista. Rozhovor se začíná stáčet od jídla k tvé práci. Svěřuješ se purkmistrovi se svou starostí o nalezení kvalitního kamene, který zároveň nezruinuje zámeckou kasu. Purkmistr se na chvíli zamyslí a následně se tě zeptá, zda bys mohl pracovat i s již použitým kamenem. Ovšem, opětovné použití není ničím novým, ale neslyšel jsi v okolí o místě, kde by se dalo čerpat již opracované kameny. Jsi vyveden z omylu. V okolí jsou takováto místa dokonce dvě. Jedná se o dávno pobořené staré hrady. Velká část použitého kamene na stavbu zůstala netknutě ležet na místě a všichni z okolí jej využívají pro své vlastní stavby. A vlastně, proč ne? Sice bude nejspíš trochu zašlý, ale můžeš jej použít do základů a do míst, kde nebude vidět. Určitě se tím ušetří jak čas, tak peníze. Zajímavý nápad. Budeš si o těch místech muset zjistit víc. Poděkuješ purkmistrovi za dobrý tip. Zbytek oběda se již nese v nezávazném tlachání o všem možném. Stejně ti v pravidelných intervalech utíkají myšlenky k oběma rozvalinám. Že bys měl opravdu takové štěstí? Musíš si o obou najít veškeré potřebné informace. Kde bude nejlepší hledat? V zámecké knihovně? Jdi na 5. Zkusíš se zeptat Marka, zda nebude něco vědět on? Přetoč na 62.

Po procházce se pomalu vracíte zpět k zámku. Necháš se ještě přemluvit na krátký oběd. Nemůžeš se však už více zdržovat. Za jedno chceš dostat svému slibu a být do večera zpět, za další – pokud se zdržíš, není jisté, zda se dokážeš udržet a přeci jen nepůjdeš zbytečně utrácet. Rád bys tu po sobě jednou něco zanechal. Nemáš sice vlastní děti, ale co není, může být. Navíc máš svou milovanou neteř a také Matyáše. Samozřejmě jim můžeš odkázat sklep plný prázdných sklenic od povidel, nebo půdu plnou v běžném životě nepoužitelných výtvorů, ale chtěl bys, aby na tebe vzpomínali v dobrém a hlavně byli zaopatření. Je na čase s děkanem rozloučit. Vřele mu děkuješ za jeho pohostinství a dobrotu. Opět mu vysvětluješ, jak moc tobě a pánu ze Žerotína pomohl. Vyjádříš naději, že práce na děkanově sídle budou již brzy hotová a on se tak bude moci kochat jeho krásou. Po všech zdvořilostech se chystáš nastoupit do kočáru. Ještě se však obracíš na svého sluhu, zda by to tentokrát nemohl vzít druhou cestou. Je ti opáčeno, že se během dopoledne informoval a zjistil, že existuje ještě třetí cesta. Bez kamenů, bez výmolů, bez nepříjemného hmyzu. Zkrátka normální příjemná cesta. To nesmírně rád slyšíš. Úlevně si oddechneš a vylezeš konečně dovnitř. Pohodlně se usadíš na lavici a necháš se pomalu odnášet zpět do Valašského Meziříčí. Koníci jsou odpočatí a vesele si po cestě poskakují. Vypadá to, že vás nebude nic rušit ani brzdit. Můžeš se naplno oddat svému přemýšlení. Veškerý kámen máš konečně vyřešený. Nejspíš máš vyřešeného i sochaře. Ještě dnes zkontroluješ, zda jsi navrhl vhodnou hloubku nádrže a tloušťku kamene, který ji bude tvořit. Práce jdou skvěle. Vlastně mnohem rychleji, než jsi čekal. Skoro máš až pocit, že nutně musí přijít nějaký zádrhel. Ale co,

*zůstáváš optimistický. Vše půjde hladce a nejpozději na podzim předáš
pánům hotové dílo. Jdi na **52**.*

Kostelní věž se tyčí nad městem jako jehla. Není možné ji přehlédnout a tak není možné ani kostel minout. Kočár ti zastaví přímo před lomeným vstupním portálem. Bereš si sebou jen tašku, ve které máš čistou košili a punčochy. Vstupuješ do kostela. Vítá tě dvojité řada vyřezávaných tvrdých lavic. Proti tobě se skví zdobený oltář, který díky světlu dopadajícímu přes vitrážová okna hraje všemi barvami. Kostel je tichý. Až příliš tichý. Slyšíš jen skřípot spony na své tašce, jež se ozve pokaždé, když s taškou pohneš. Nervózně si odkašleš. Rychle se obřadně pokřičuješ a poklekneš k vyjádření pokory nad tímto místem. Uděláš pár kvapných kroků směrem k oltáři s nadějí, že se snad někdo schovává za ním. S pocitem marnosti se otáčíš a málem si sedneš na bobek, jak příšerně se lekneš. Kněz stojí přímo za tebou. Při své dobrotě si myslel, že v klidu rozjímáš a nechtěl tě z tvých úvah rušit. Proto beze slova stál a čekal, až s modlitbami skončíš. Teď k tobě rychle přiskakuje a snaží se tě podepřít. Poté, co popadneš dech, se duchovnímu omluvíš za své nečekané vtrhnutí. Vysvětlíš mu svůj vpád a také účel své návštěvy. Kněz je vitální chlapík, který ihned pochopil tvou situaci. Bere tě za ramena a s úsměvem tě vede dozadu přes sakristii až ke své faře. Po celou dobu s tebou nadšeně klábosí. Zdá se, že o tvém příjezdu věděl. Malé město, tady se zkrátka nic neutají. Přicházíte na malé nádvoří. Stojí před vámi zvláštní konstrukce. Ihned se dozvídáš, že se jedná o farářův vlastní vynález. Říká tomu „rychlokoupač“. Díváš se na důmyslný systém, skládající se z kladek, závaží, rýn, zásobníku dešťové vody a vědra s táhlem. Skutečně důmyslné zařízení. Ihned chápeš, jak funguje. Po zatáhnutí táhla se na dole stojící osobu vylije obsah vědra, zavěšeného nad hlavou dotyčného. Vědro se pak díky systému závaží opět naplní vodou z rezervoáru. Důstojný otec ti nabízí žínku, ručník a přinese

také dřevanou kozu, kterou můžeš použít pro odložení šatstva. Poté tě již zanechává na nádvoříčku samotného s ujištěním, že budeš mít po celou dobu koupele naprosté soukromí. Rychle ze sebe shazuješ všechny svršky včetně paruky. Chvíli zaváháš. Ta voda bude určitě studená. Hodně studená. Jenže není čas se rozmýšlet. Hrdinně vstupuješ pod kbelík a bereš za táhlo. Možná ti malinko zacvakaly zuby, ale přesto bereš žínku a než se vědro znovu naplní, celý se vydrhneš. Druhá dávka vody už je příjemnější. Víš, co máš čekat. Párkrát si poskočíš. S dětskou radostí ze sebe oklepáváš kapky a zkoušíš, kam nejdál jimi dokážeš na vedlejší stěně kostela dostříknout. Po osušení si oblékneš čistou košili, punčochy, zapneš si vestu i kabátec, nasadíš střevíce a jako poslední usadíš na hlavě svou načesanou parukou. Energicky zamíříš zpět ke vchodu do kostela. Po zaklepání se ve dveřích objevuje kněz, kterému musíš složit poklonu za jeho vynález. Koupel označíš za velmi osvěžující. Poděkuješ mu za všechnu pohostinnost, vřele se rozloučíš a spěcháš zpět ke svému kočáru. Je na čase vyrazit na zámek. Jdi na 3.

Alkohol. Kde na zámku sehnat alkohol? Všude budou určitě hektolitry vína, ale tobě by se hodila spíš obyčejná pálenka. Kde se po ní podívat? Musí tu být někdo, kdo dá přednost klasické pálence před panským vínem. Při předchozí prohlídce zámku jste potkali místního správce. Menší chlapík s ohromným břichem, neutuchající dobrou náladou a především baňatým rudým nosem. Takový nos je přeci známkou více než přátelského vztahu k alkoholu. S nadějí v očích vyběhneš na chodbu a snažíš se najít kohokoliv, kdo by tě nasměroval k bytu správce. Jak už to tak bývá, zámek se zdá najednou vylidněný. Nenarazíš ani na jediného živáčka. Musíš na to jít logicky. Kde by se mohl nacházet byt správce? Vyběhneš ven na první nádvoří. Celý zámek máš teď před sebou jako na dlani. Bedlivě si prohlížíš jeho jednotlivé části. Pokud si vše správně pamatuješ, máš po své pravici soukromé komnaty Žerotínských pánů. Přímo proti tobě je kuchyně, nad ní jsou pokoje pro hosty a několik místností zajišťujících zábavu, mimo jiné kulečnický sál a knihovna. V levém křídle jsou pracovny, taneční sál a především zámecká kaple. Vlevo byt nebude, zkrátka a dobře se tam nevleze. Přímo proti tobě zabírá celé přízemí kuchyně, jistě – vzhledem k velikosti správčova kabátce je jasné, že ke kuchyni musí být blízko. Zaujmou tě nenápadné dveře, schované v lomu mezi středovou a pravostrannou částí budovy. To musí být ono! Odhodlaně vyrazíš kupředu. Když už zvedáš ruku k zabušení, dveře se rozrazí a tebe málem porazí sám správce. Zůstanete stát v objetí, kterým se oba snažíte vybalancovat nechtěný pád. Po několika napínavých vteřinách se začnete od srdce smát. Přiznáš se správci, že tě postihla jistá nehoda a na odstranění jejích následků by se ti hodil alkohol. Správce si tě změří vodnatýma očkama, pomalu varovně

pohrozí zdviženým prstem, ale nakonec se začne opětovně smát a pozve tě dál. Byt je malý, ale velmi vkusně zařízený. Dovede tě do parádního pokoje, kde se začne přehrabovat ve zdobeném kabinetu. Postupně vytáhne několik lahví, ale pokaždé zavrtí hlavou a s polohlasným ne se opět pustí do hledání. Nakonec ti podává obyčejně vyhlížející láhev plnou čiré tekutiny. Na odstranění jakýchkoliv následků by prý měla být ideální. Uctivě poděkuješ a na revanš slíbíš zajistit něco speciálního. Správce jen mávne rukou. S pocitem vítězství se vracíš do svého pokoje. Skvrna tam pořád je. Bohužel. Možná jsi malinko doufal, že se nějakým zázrakem vytratí. Nevadí, klekáš si na kolena a poslední čistý ručník použiješ místo houby. Nasáklým ručníkem přejíždíš po skvrně. Výborně! Funguje to! Opravdu začíná mizet. Proces opakuješ tak dlouho, dokud je skvrna viditelná. Bohužel si tvá činnost vybírá svou daň. Koberec je na daném místě světlejší. Čert ví, zda alkohol poškodil barvu, nebo jsi ho zkrátka vyčistil tak dokonale, že má barvy jako nový. Celý koberec ale takto ošetřovat nebudeš. Na to máš moc práce. Hlavně – kdo to kdy viděl, člověk tvého postavení a bude čistit koberec. Stačilo. Ted' už jen pořádně dokořán otevřít okna a doufat, že se pokoj do večera dostatečně vyvětrá. Jdi na 36.

Vydáváš se ke kostelu. Už jsi kolem něj několikrát šel, cestu proto zvládáš rychle a bez problémů. Vejdeš dovnitř a rozhlédneš se. Nikde nikdo. Obřadně se pokřižuješ a poklekneš. Kostel je poměrně skromný, přesto působivý. Jímá tě jakýsi posvátný klid. Užíváš si tu ničím nerušenou chvíli. Z rozjímání tě vytrhne vrznutí dveří. Zpoza oltáře přichází muž oblečený do prosté sutany. Přivítá se širokým úsměvem a silným stiskem pravice. Projdete hlavní lodí, projdete sakristií, až se dostanete ven na vnitřní dvůr. Pozoruhodné místo plné všelijakých konstrukcí, desek, náradí a roztodivných udělátek. Ukazuje se, že ve volných chvílích se z faráře stává vášnivý vynálezce a inovátor. Procházíte kolem stolku, na kterém leží rozpracovaná budka. Farář se omluvně usměje a vysvětlí ti, že Madlovic děti, které u něj byly nedávno na návštěvě, uviděly jeho ptačí budku zavěšenou na vzrostlé lípě vzadu na zahradě. Čilý ruch, který kolem ní panoval, si zamilovaly, proto jim chce udělat radost. Právě na ni pracoval, když jsi dorazil. Má však z kostela vyvedený drát, který reaguje na pohyb dveří. Jednoduše řečeno se zatáhnutím za onen drátek rozezvoní zvonek, který má zavěšený na dvoře. To vysvětluje, jak mohl tak rychle zjistit, že jsi dorazil. A také to vysvětluje piliny na jeho oděvu. Velice milé. Vyjádříš obdiv a úctu jeho dobrému a vynalézavému srdci. Poté se zeptáš, proč si pro tebe dal poslat. Pozve tě dál a usadí v jednoduchém křesle. Dozvěděl se o tvém hledání vhodného kamene pro stavbu a spočítal si, že mimo starého budeš potřebovat i určité množství nového. Poté ti začne vykládat o návštěvě, kterou měl před několika týdny. Zastavil se u něj kolega farář, po cestě na svou novou farnost. Nebo spíše po cestě na kontrolu stavby své nové farnosti. Jel se podívat na práce probíhající na právě stavěném kostele v Kvasicích. Trpělivě přikyvuješ. Už začínáš tušit, kam se tento

hovor stočí. A máš pravdu. Ukázalo se, že veškerý kámen na výstavbu kostela a přilehlých budov se bere v nově zřízeném kamenolomu v Bečově. Je sice trochu z ruky, ale kámen mají, podle informací, které místní farář získal, prvotřídní. Také by ho tam měl být dostatek a především, práce na kostele už pomalu končí, proto by neměl být problém, domluvit se s majitelem lomu, na odkoupení několika kusů. Radostně bouchneš rukou do stolu. To je báječná zpráva. Musíš rychle zjistit, komu lom patří. Odpovědi se dočkáš vlastně okamžitě. Vlastníkem není nikdo jiný než Kroměřížský děkanát, tedy vlastně Olomoucké Biskupství, ale tobě by mělo stačit, domluvit se s kroměřížským děkanem. Podle faráře je to starší přísný pán. Přes svou přísnost má být však také spravedlivý, moudrý, a když se s ním jedná narovinu tak velkorysý. Faru opouštíš plný naděje, že se ti možná podařilo vyřešit jeden z problémů. Jsi farářem upřímně vděčný. Velice milý člověk. Po příchodu na zámek tě čeká překvapení. Matyášovi se podařilo cestu uspíšit a je zde. Vítáte se skutečně jako otec a syn. Ihned se jej vyptáváš na všechny novinky. Lakonicky ti nechce nic prozradit, ale ty víš, že ti stejně sám později všechno prozradí. Odvádíš ho představit zámeckým pánům. Marek s Maxmiliánem sedí na zemi a vedle nich usazená Marie jim předčítá nějakou knihu. Tvůj drahý chlapec je tedy konečně tady. Chceš s ním probrat tolik věcí. Víš, že měl rád jedno děvče, také ho chceš podrobně seznámit s plány stavby. Jenže teď nevíš, jak to udělat. Musíš přeci do toho Kroměříže. Pojedeš k děkanovi sám, nebo k němu vyšleš posla s žádostí? Pokud raději pojedeš sám, přejdi na 46. Spokojíš-li se s poslem, jdi na 9.

I přes lešení je zámek impozantní. Několikapatrová plně uzavřená, světle natřená budova s hodinovou věží. Čiší z něj respekt a jakási dominance. Trochu bojácně vcházíš dovnitř. Uvítá tě elegantně obléknutý sluha, který tě vede hlavní chodbou do středu paláce. Takže jsi tedy očekáván. Vcházíš do velké místnosti. I když jsou stěny zakryty množstvím obrazů, především portrétů vážně se tvářících starších mužů, je v místnosti skutečně dost světla. Můžou za to velká okna zasazená do boční stěny. Uprostřed místnosti stojí masivní vyřezávaný stůl. Poznáváš na něm štítý se šesti kužely, orlice s hvězdou na prsou, mitru, kus berle a meč. Víš, že kdyby se jednalo o obraz a znak byl vyveden v barvě, byl by štít s kužely červený, samotné kužely pak stříbrné. Orlice by byly černé na zlatém pozadí. Neklamný znak toho, že místní děkanát spadá pod Olomoucké biskupství. Za stolem sedí uhlažený starší pán s prošedivělým upraveným plnovousem. Z toho, co vidíš, usuzuješ, že je oblečen do obyčejné černé kleriky. Na krku má zavěšený jednoduchý zlatý kříž. Měří si tě zkoumavým pohledem. Vlastně ti není vůbec nepříjemný. Naopak, veškerá nervozita z tebe postupně opadá. Děkan sice působí už od pohledu velmi přísně, ale zároveň z něj máš velmi dobrý pocit. Víš, že s tebou bude jednat slušně a přímo. Nebude se povyšovat, ani zneužívat svého postavení. Víš, že máš proti sobě rozumného člověka a to ti dodává odvalu jít dál. Zastavíš se kousek od stolu a s nejsrdečnějším úsměvem, jakého si v tuto chvíli schopen, se poukloníš a poděkuješ za brzké přijetí. Následně se představíš a vyřídíš pozdravy od Svobodného pána ze Žerotína – Maxmiliána Františka Antonína a jeho ženy Marie Antonie. Děkan konečně vstane, oplatí ti úklonu a poté ti podá ruku na znamení dobré vůle. Poděkuje za pozdravy a požádá o jejich opětování. Následuje

zdvořilostní konverzace o současné situaci na zámku ve Valašském Meziříčí, zda už dokončili všechny opravy a úpravy a jak se vůbec vede městu jako takovému. Během výkladu předáváš děkanovi dar. Na šátku mu předvádíš, jak zručné řemeslníky teď město má. Šátek děkana očividně zaujal. Vysvětlíš mu techniku modrotisku podrobněji? Jdi na **42**. Zůstaneš jen u zběžného popisu? Přejdi na **27**.

Víš přesně, jakým argumentem si své koně obhájíš. Před asi dvěma lety si byl na dovolené v sousedním Polském království. Krakov je překrásné město pulzující životem. Impozantní chrámy, překrásné paláce a neutuchající veselí. Lidé zde zkrátka ví, jak si užívat život. Kousek od něj však leží hotový skvost a chlouba polského lidu. Solný důl Wieliczka. Měl jsi to štěstí, že tě vzali dolů se do něj podívat. Ještě nikdy si nic takového neviděl. Míle a míle vyhloubených chodeb. Obrovské sály dílem vytvořené člověkem, dílem přírodou. Podzemní řeky i jezera. Až 200 sáhů pod povrchem si zde horníci vytvořili hotové město pod zemí. Protože cesta nahoru zabere čas, který mohou věnovat dolování, mají dole vlastní kapli, dokonce koncertní sál, místo k odpočinku. Jednotlivá místa zdobí nespočet soch, našel si zde dokonce malé trpaslíky a draka. To vše je vytvořeno z kamenné soli. Tmavě šedého, místy narezlého kamene, který na první pohled vůbec nevypadá, že se bez něj žádná pořádná hospodyňka doma neobejde. Samozřejmě jsi neodolal a v nestřeženou chvíli jsi zkusil kousek zdi olíznout. Opravdu to byla sůl! Nefalšovaná a překvapivě dost slaná. To, na co chceš však upozornit nejvíce, je fakt, že dole mají několik žentourů poháněných právě koňmi. Jedná se vlastně o kolo, které se točí díky síle koní. Toto kolo je připevněno ke sloupu, na který se díky otáčení navíjí lano, které nese náklad na povrch. Fascinující na tom všem právě je, že koně jsou spolu s žentourem pod zemí. Na povrch se takřka nedostávají, a přesto zvládají psychicky náročnou práci ve tmě a nepříjemném tichu. Pokud kůň zvládne toto, myslíš, že s vodním kolem nebude mít sebemenší problém. Oba své společníky seznámíš se všemi těmito informacemi. Oněměle na tebe koukají a snaží se vše vstřebat. Abys potrhл vyrovnanost a klid koní, připomeneš divokost býků. Přeci jenom, kdysi ses seznámil

s mužem, který kvůli obchodu pravidelně pendluje mezi českým a španělským královstvím. Ten tě seznámil s prazvláštní tradicí odehrávající se v červenci. Do ulic jednoho města je vypuštěno stádo býků a hrstka odvážlivců před nimi prchá do bezpečí. Oslavují tím narození svého svatého patrona. Konkrétně svatého Fermína. Jde o to, že býci jsou od přírody vznětliví. Jistě, u vás by pohon zajišťovali volové a ti jsou o něco klidnější, ale stačí to? Jsou sice silní a vytrvalí, ale nevěříš, že zvládnou práci v uzavřeném prostoru kolem kola. Maxmilián i Matyáš vstřebávají všechny informace, kterými jsi je zahltil. Nakonec začnou souhlasně přikyvovat a oba se shodnou, že využít koně bude lepší alternativa. Cítíš se skvěle. Bude po tvém a navíc ses mohl podělit o několik zajímavostí, kterých máš v rukávu ještě spousty a spousty. Přejdi na **12**.

Pokrok a inovace. To je to, co teď hýbe celým světem. Není měsíce, aby se k tobě nedostala zpráva o nějaké novince, převratném vynálezu nebo alespoň šikovnému udělátku, které dokáže mile ulehčit život. Je fakt, že ne všechno jsou triumfy vědy a pokroku. Často se jedná o nefunkční nesmysl, který ovšem jeho vynálezce dokázal popsat tak skvěle, že by oblafl i největšího puritána. Při té představě v tobě malinko zamrazí. Snad ses nenechal napálit. Ne! Nesmysl, inkoust jsi přeci sám zkoušel a psalo se s ním hezky. Už klidný si vyběhneš do své komnaty pro zbylé psací potřeby, archy papíru a vyraziš do své venkovní pracovny. Posadíš se na místo a začneš přemýšlet. Přímo před sebou máš místo. To místo, kde bude už zanedlouho stát fontána chrlící vodu několik stop vysoko. Vidiš ji před sebou. Krásnou velkolepou stavbu, která vykouzlí úsměv na tváři každému, kdo na ni pohlédne. Bude tedy nízká. Ušetří se voda a bude na ni stejně příjemný pohled ze všech stran. V hlavě se ti urodily dva návrhy. První bude mít nádrž ve tvaru šesticípé hvězdy. Na každém cípu bude sedět malá socha vodní nymfy. První bude třímat v rukou velkou mušli, druhá si česat vlasy, třetí se bude sklánět k hladině a obdivovat svůj odraz, čtvrtá bude navlékat na šňůrku perly, pátá hrát na flétnu a poslední si spínat sponou šaty. Středobodem fontány bude vypoodobnění překrásné mořské panny sedící na kameni. Voda bude stříkat od spodní části kamene do stran ve všech šesti směrech. Jedna tryska bude vyvedená také do samotné panny. Voda jí pak bude efektivně ztékát po celém těle z koruny, kterou bude mít usazenou na hlavě. Druhý návrh je přinejmenším stejně velkolepý, ale poněkud cudnější. Přeci jenom mořská panna je mořská panna a vyznačuje se jaksí absencí oděvu. Na druhou stranu, trocha dekadence místnímu prostředí neuškodí. Rychlými tahy

brka máš za nedlouho hotovo. Do vínku jsi dostal mimo jiné celkem slušné malířské nadání a ohromnou představivost, proto ti nákresy nikdy netrvají příliš dlouho. Spokojeně si prohlédneš hotové dílo a dáváš jej bokem, aby mohlo důkladně oschnout. Je třeba přenést na papír i druhý náčrt. Aspoň bude mít Maxmilián z čeho vybírat a ty s čím pracovat. Druhá fontána bude oválná. Vlastně bude takřka kopírovat tvar oblíbeného medailonu tvé matky. Je v něm malá podobenka tvé mladší sestry. Dá se říct, že tímto uctíš památku obou dvou. Tentokrát bude mít pouze čtyři výběžky. I na nich budou usazeny sochy. Protože ve středu fontány bude samotný Poseidon, na okrajích budou někteří jeho synové. Velký Antaios mající na řetězu ležícího lva, přeci, kdo by neznal pověst o Heraklovi. Mocný Agénor se zdobnou korunou na hlavě bude po jeho pravici. Na levé straně od Antaiose pak bude štíhlý Orion se svým neomylným lukem a na posledním místě se bude nacházet Peliás mající přes ramena přehozené ono slavné zlaté rouno. Jejich otec pak bude usazen na skále, v pravé ruce bude třímat svůj mocný trojzubec. Vlasy i vousy mu budou vlát ve větru a přísným pohledem si bude měřit všechny, kteří půjdou okolo něho. I v tomto případě bude voda stříkat od podstavce středové sochy dál do nádrže. Můžeš být spokojený. Slíbil jsi hotový návrh předložit do čtyř dnů a máš hotovo už teď. Ráno si oba ještě důkladně prohlédneš, jestli si někde na něco nezapomněl a půjdeš je představit zámeckému pánovi. Ted' už si můžeš v klidu vychutnat západ slunce, sklenku vína a především večeri, které se už nemůžeš dočkat. Kdoví, čím tě místní kuchař překvapí. Jdi na **32**.

Je brzy ráno. Takřka jsi nespal. I přesto teď sedáš plný nervózní energie do kočáru a vydáváš se na cestu. Kroměříž si doposud neměl tu čest ani příležitost navštívit. Nuže, všechno je jednou poprvé, snad se to ukáže být příjemným zážitkem. Podle toho co víš, se ve středu města nachází zámek, jež právě prochází rekonstrukcí. Tak jako většinu země i jej zpustošila válka. K zámku mají přiléhat impozantní zahrady. Původně ovocné sady se postupně mění v téměř architektonické dílo. Pokud se nemýlíš, mělo by mít město dokonce vlastní mincovnu. A to už něco znamená. Nakonec skutečně nejedeš s prázdnýma rukama. Maxmiliánovi dalo hledání v jeho knihovně sice docela zabrat, nakonec však našel působivé vydání *Sollicitudo pastovalis*. Jedná se o encykliku napsanou papežem Inocencem XI. Dá se říci, že výběr je symbolický. Právě Inocenc vydal povolení k upálení děkana Lautnera, což bylo vyvrcholením nechvalně známého honu na čarodějnice, který byl spuštěn na Losinském panství. A přesně toto panství náleží příbuzným Maxmiliána. Tuto encykliku již v Kroměříži zcela určitě mají, ale s Maxmiliánem jste si jistí, že nemají tak zdobnou a vyvedenou verzi, jaká se nacházela právě na zámku ve Valašském Meziříčí. Většina stránek je ručně iluminovaná, některé z nich jsou dokonce zlacené. Knihu máš zabalenou v tradičním modrotiskovém šátku, který má po obvodu ruční květinovou výšivku. V té je zakomponován znak Žerotínů. Měl jsi ohromné štěstí, tkalcovský mistr, kterého si večer navštívil, měl zrovna rozpracovaný jeden kus, který se na tuto záležitost perfektně hodil. Pracovali na něm celou noc, aby byl do tvého ranního odjezdu hotový. Snad tím smažeš svůj vroubek a nakloníš si děkana na svou stranu. Hlavou se ti honí spousta věcí. Jsi z nadcházejícího setkání značně nervózní. Přeci jenom nemáš vymyšlenou žádnou

alternativu. Pokud jednání selže, budeš znovu na začátku a práce na fontáně se budou moci nebezpečně prodloužit. Ono vytvořit sochy samo o sobě zabere spoustu času a ty bys nerad, aby se práce protáhly až do zimy. V zimě těžko vyzkoušíš vodní mechanismus. Navíc se nikomu nebude se zmrzlými prsty chtít usazovat sochy. Půjde to těžko a jenom se budou riskovat zranění soch i dělníků. Kočár náhle zastavuje. Vykláníš se z okénka a zjišťuješ, co se děje. Stojíte na rozcestí. Kočí se dívá na rozcestník. Oba směry hlásí Kroměříž. Tázavě se na tebe ohlédne. Kterou cestou se chceš vydat? Pojedeš vpravo? Jdi na **16**. Pojedeš doleva? Přejdi na **49**.

Pobaveně se na nesourodou dvojici díváš. Mladík začíná pomalu ale jistě ustupovat. Katka ho neohroženě následuje. Mladík nakonec, zastrašen dívčíným hněvem a kladívkem v její ruce, bere nohy na ramena. Uslyšíš za sebou upřímný chechot. Otočíš se a spatříš břichatého chlapíka, který se dívá za mizící dvojicí a natřásá se smíchem. Pomalu k tobě přistoupí, chytí tě za rameno a prohlásí, že je pyšný, jakou má jeho dcera kuráž. Údajně je taková po své matce, po něm zdělila krásu. Sám se zasměje vlastnímu vtipu a natahuje k tobě pravici. Vzájemně se představíte. Ptáš se, zda mu nevadí, když od sebe jeho dcera musí sama odhánět takováto individua. Dozvídáš se, že ten klučina jí nadbíhá už víc jak dva měsíce, nebylo však zatím třeba zasahovat, protože Katka měla vždy vše pevně v rukou. Samozřejmě byl správce připravený kdykoliv zasáhnout a dát klučinovi hezkých pár ran zavyučenou. Poplácá tě po rameni a pozve tě dál na sklenku něčeho dobrého. Po chvilkovém zaváhání souhlasíš. Nalévá se domácí medovina. Voní báječně. Se správcem si přituknete a pohodlně se uvelebíte ve velkých křeslech. Správce se ti svěřá, že jej čeká kompletní rekonstrukce stájí. Zámečtí tady mají nyní 32 koní. Musí jim najít dočasně jiné ubytování, ale neví kde. Během rekonstrukce určitě nemůžou být ve svých běžných ubikacích, zbytečně by se plašili. Po chvíli přemýšlení vstaneš, vezmeš z psacího stolu kalamář, brk a papír. Poté postupně jednotlivými tahy brku dáváš dohromady návrh dočasného stání pro koně. Venku je teď teplo, nepotřebují tedy nic robustního. Velice jednoduchá stavba se stává z jednotlivých kójí, každá kóje má tři stěny a střechu. Navíc jsou vždy dvě stěny společné s kójí vedlejší. Vyjma krajních jednotek samozřejmě. Vše může být rychle postavené s minimem práce i materiálu a následně se bude dát vše stejně snadno rozebrat. Dokonce máš vybrané i

ideální místo. Dole pod zámkem je relativně velký nevyužitý pozemek. Starší domek s velkou zahradou. Původně se i tam měla rozkládat dočasná kamenická dílna, ale nakonec tyto práce zabraly mnohem méně prostoru. Na zahradě bude stání a v domku mohou bydlet podkoní a ostatní posluhovači. Správce je nadšený, všechny jeho návrhy byly zbytečně složité a na takto jednoduché vůbec nepomyslel. Dokonce hledal, kde by si mohl dočasně pronajmout prázdné stáje. Rád by se ti něčím revanšoval. Povzdechneš si a svěříš se se svým problémem s vodou. Samozřejmě o problému ví. Je podle něj škoda, že nejde využít voda z místního mokřadu. Zarazíš se a chceš vědět víc. Tedy nejedná se přímo o mokřady, ale vedlejší kopec je promáčený až až. Taky kvůli tomu na něm skoro nic neroste. Z jeho druhé strany se lidem povedlo svézt většinu vody z okolních polí do menšího rybníčku, i přes to se z polí stávají jezera hned, jakmile vydatněji zaprší. Místo máku a lnu tam pak pěstují kachny a jiné vodní ptactvo. Dál už neposloucháš. V hlavě se ti rodí nápad. Meliorace! O systému zúrodnění půdy pomocí odvodnění ses učil ještě jako mladík, během svých vysokoškolských studií. Je třeba jen vymyslet vhodný způsob, jak odvézt vodu z kopce dolů k zámku. Tvá fontána bude mít vodu, kopec bude sušší a bude se na něm moct pěstovat nebo vysazovat stromy. Tedy radost pro všechny. Navíc vše půjde samospádem. Bereš do ruky druhý arch papíru a pouštíš se do práce. Správce jen fascinovaně kouká. Během několika minut máš hotovo. Voilá! Hledíš na papír, jako by to bylo tvé čerstvě narozené dítě. Vstáváš, objímáš správce, poděkuješ mu a běžíš najít Marka a Matyáše. Je třeba dát se okamžitě do práce. Přetoč na 60.

V rychlosti mu vysvětlíš průběh tvorby modrotisku a následné výšivky. Jsi rád, že jsi u mistra tkalce dával pozor při výkladu. Měl jsi pocit, že se ti to bude hodit. Fascinovaně si prohlíží šátek ze všech stran a obdivuje se tomu bezchybnému vyvedení. Po chvíli jej odkládá a sklání se nad encyklikou. Uznává, že takto zdobenou ještě snad nikdy neviděl.

S pohnutím poděkuje za překrásné dary a bez skrupulí se tě zeptá, co tě tedy ve skutečnosti přivádí k němu na zámek. Tlachat jsi určitě nepřijel. Bez váhání přitakáš a povíš mu o svém úkolu postavit v zámecké zahradě fontánu. Celý projekt mu podrobně popíšeš, pro lepší představu si necháš z kočáru donést nákresy, které předložíš jako doplnění své prezentace.

Děkan si je se zaujetím prohlíží a drží si při tom svůj pěstěný plnovous. Náhle se na tebe zpříma podívá a zeptá se, proč by se měl kámen z církevního lomu brát na vytvoření soch prazvláštních stvoření, která si kdysi lidé vymysleli a která se hodí tak leda do strašidelných pohádek pro děti na strašení. Opět si sedá, spíná ruce na prsou, měří si tě pevným pohledem a čeká na odpověď. Naprázdno polkneš. Tak trochu jsi tušil, že by obdobná otázka mohla přijít, i tak si teď připadáš jako školák nachytaný při podvádění. Zareaguješ nejjednodušší možnou cestou. Pokud je ti známo, v Římě byla před nedávnem dokončená obdobná fontána.

V jejím středu se nachází socha Tritona – Poseidonova syna a zadavatelem této fontány nebyl nikdo jiný než samotný papež. Pokud je tedy řecká mystika dobrá a přijatelná pro Řím, nemyslíš si, že by s ní měl být problém tady v Čechách. Napnutě čekáš na reakci. Upřímně jsi byl malinko drzý, ale nenapadlo tě nic lepšího, co říct. Navíc je to pravda. Děkan se po chvíli začne smát. Zkoušel tě! Chtěl vidět, jak zareaguješ. Nesnáší patolízaly a oceňuje přímý přístup. Ptáš se, zda tedy povolí odkup

několika kamenů z jejich lomu. Souhlasí. Následuje sepsání smlouvy. Jeden velký kámen ti právě spadl ze srdce. Jsi pozván na oběd. Nelze odmítnout, zaprvé by to bylo velmi nezdvořilé a zadruhé už máš ukrutný hlad. Při obědě se tě děkan vyptává na veškeré dění ze světa, o kterém víš. Snažíš se uspokojit jeho zvědavost. Během výkladu si posteskneš, že jsi stále nenarazil na šikovného sochaře, kterého bys mohl najmout pro práci na Poseidonovi a jeho rodině. Možná i na tohle má děkan řešení. Navrhne ti oblíbeného Olomouckého sochaře Filipa Sadlera. Právě dokončuje sochu do zahrady kroměřížského paláce, ale pak by měl být k dispozici. Zajímavá nabídka. Určitě ji zvážíš. Pokud si tohoto sochaře najímá samotné biskupství, určitě bude jeho práce stát za to. Jdi na 4.

Sundáváš z kočáru svůj kouzelný kufřík. No dobře – není ani kouzelný a vlastně ani kufřík. Spíš pořádně velký kufr, který máš při cestování vždy u sebe. Nikdy nevíš, kdy bude potřeba pořádná lupa, klasický sextant, dalekohled nebo právě kladka. Po pár minutách přehrabování se ve svém haraburdí vítězoslavně taháš ven jeden z nejprimitivnějších a přitom nejefektivnějších nástrojů, které zatím člověk vymyslel. Po vysvětlení svého plánu ostatním účastníkům, přichází Arnošt s lanem, které s sebou provizorně vozí. Sedí do drážky na kladce dokonale. Protože bohužel nejsi žádný atlet, předáváš jej kočímu, ten jej bez problémů přehazuje přes větev a vytváří tak kompletní jednoduchý stroj. Trochu se zastydíš, možná bys mohl začít malinko cvičit. Ted' přichází ta nejtěžší část – obvázat pořádně samotný kámen. Napínáte všechny svaly, aby se vám podařilo vsunout lano pod kámen. Nakonec se zadaří a před vámi leží těžký náklad, obvázaný jak vánoční dárek mašlí. Zkoušíš zatáhnout za lano. S potupným výrazem musíš přiznat, že ani na toto nebudeš stačit sám. Předáváš tedy konec provazu Arnoštovi. Spolu s tvým kočím se prohnou a vši silou zatáhnou. Kámen se pohnul! Povzbuzuješ je. S každým zatáhnutím se kámen o kousek zvedne. Pomáháš, jak to jen jde. V žilách ti koluje tolik adrenalinu. Máš pocit, že už pomoc nepotřebuješ. Vše zvládneš sám. Chytáš kámen a posouváš jej nad povoz. Díky úsilí tvých souputníků to jde velmi snadno. To ti přidává na sebevědomí. Zapomínáš na nebezpečí, které ti každou vteřinu hrozí. Lano se může kdykoliv roztrhnout. Nebo se může kdykoliv vysmeknout mužům z rukou. V obou případech bys to odnesl velmi bolestivým zraněním. Naštěstí vše dopadá tak, jak má. Kámen je bezpečně uložen zpět na povozu a ty nad ním stojíš stejně vítězoslavně, jako Meleagros nad uloveným kancem. Ještě

Arnošta poučíš o bezpečnějším upevnění nákladu. Schováš si všechna svá udělátka, zamáváš mlynáři na rozloučenou a s dobrým pocitem se usazuješ zpět ve svém kočáře. Opravdu se budeš muset převléct. Máš teď dvě možnosti. Zkusíš si na sebe vzít čisté oblečení za jízdy v kočáře? Jdi na **41**. Zkusíš raději najít vhodné místo, kde se budeš moci v klidu a soukromí převléci. Přetoč na 56.

Je ráno, jsi právě po snídani a díváš se, jak ti ze stáje vyvádějí koně. Podkoní si tě už předtím pečlivě prohlédl a teď ti přivádí opravdu pevně stavěného valacha. Dobrý nápad. Lehčí koně s tebou bohužel už mají trochu problém. Zkrátka nejsi tak lehký jako oni. Nebo tedy, samozřejmě že i rychlý štíhlý kůň je těžší než ty, tak špatně na tom zase nejsi. Ale většinou tě zvládne bez potíží nést jen pár mil. Poté začne výrazně zpomalovat a především se na tebe vyčítavě otáčet a frkat. Neklamný znak toho, že už tě má plné zuby a byl by rád, kdybys sesedl. Tento koník naproti tomu vypadá, že by s tebou nemusel mít tak výrazný problém. Přinejhorším si někde po cestě od sedláka pronajmeš povoz a necháš se odvézt na něm. Bude to sice potupné, ale nebudeš to zvíře přeci mučit. S povzdechem se poplácáš po břiše. Kde jsou ty časy, kdy jsi byl stejně útlý jako kdejaká mladá panna a mohl si pobíhat po okolí pln energie a životní síly. Copak o to, životní síly máš pořád dost, jenom se teď nějak koncentruje spíše v hlavě, než aby se rovnoměrně rozlila po celém těle. Nezbyvá ti tedy nic jiného než si nechat šít stále objemnější a objemnější kabátce a funět stejně, jako ten kůň, který tě nese. Konečně se ti podaří vyškrábat se do sedla a vydat se tak po boku Marka na cestu. Zřícenina hradu má být něco přes hodinu cesty směrem na východ. Cesta ubíhá příjemně. Ráno je to příjemné. Není ani horko ani zima, zkrátka tak akorát na obdobnou výpravu. Ptáš se vedle jedoucího Marka, co vlastně ví o zřícenině, ke které se blížíte. Odpoví ti vzápětí. Jednalo se o velký hrad jež patřil pánům z Kravař. Postaven byl někdy kolem roku 1350. Stával se z několika palácových staveb a složitých hradeb. V roce 1533 jej získali páni z Pernštejna, kteří jej nechali jen o 7 let později rozbořit. Můžeme se pouze dohadovat, proč k tomu tehdy došlo. Z největší pravděpodobností

hrály hlavní roli peníze. Zkrátka udržovat v bezvadném stavu tak velký hrad dokáže dost zatížit kasu jakéhokoliv pána. Navíc jsou hrady od přírody velmi nepohodlné a nepříjemné k obývání. Věčná zima, vlhko, šero a z toho nutně vznikající trudnomyslnost. Místo hradu si nechala tehdejší hlava rodu Pernštejnů Jan IV. postavit relativně jednoduchý jednopatrový zámek v nedalekém městečku. A právě tento zámek se stal základem pro severní křídlo současného zámku Žerotínů. Ovšem. Zámek se snáz udržuje, jednodušeji přestavuje a také v něm lze lépe demonstrovat pánovo bohatství. Marek tě náhle upozorní na výjev v krajině před vámi. Na blížícím se kopci lze zřetelně rozpoznat zdi monumentální stavby. I odsud jde rozeznat, že muselo jít o ohromný hrad, který budil respekt u všech příjíždějících. Fascinovaně hledíš na blížící se stavbu. Už se těšíš, až budete nahoře. Stoupání přichází pozvolna. V serpentínách se dostáváte stále blíž a blíž vrcholu, až jste konečně tam. Skutečně lze bez obtíží rozeznat jednotlivé části bývalého hradu. Okouzleně se jimi procházíš a přemítáš, k čemu asi sloužila právě tato část, co se mohlo odehrát zde a čeho všeho mohla být svědkem tato zeď. Ze zadumání tě vytrhne Marek. Položí ti prostou otázku. Bude kámen odsud použitelný? Vrátiš se zpět do reality a začneš přemýšlet. Na zemi se sice povaluje několik kamenů, ale určitě by to nebylo dost. Většina je stále součástí zdí. Zkusmo do nich poklepáváš. Jsou to pevné kusy zdiva, ty nepůjde nijak lehce rozebrat. Obracíš se k Markovi a svěřuješ se mu se svými obavami. Materiál je to sice kvalitní, ale jeho získání by bylo náročné. Navíc by se musel vézt z relativní dálky. Nejsi si tedy jistý, zda to za všechno to úsilí stojí. Marek souhlasně přikyvuje. Nezbyvá vám nic jiného, než se druhý den vydat prozkoumat Arnoltovice a doufat, že si tam povedete lépe. Jdi na 13.

Ve Valašském Meziříčí sídlí dva velcí hrnčíři. Své dílny mají hned vedle sebe a jsou si navzájem velkými konkurenty. Pokud vše půjde jak má, budou muset poprvé spojit své síly a pracovat dohromady. Necháš si je oba zavolat. Jsou trochu jako hašteřivé staré báby. Odmítají vedle sebe sedět a návrh pracovat dohromady je rozčílí natolik, že se málem seberou a odejdou. Neztrácíš duchapřítomnost a vysvětlíš jim vážnost situace. Pokud se rozhodnou do tohoto projektu jít, bude jim oběma vděčné celé město. Sami to ovšem nezvládnou. S velkou nevolí ti nakonec vzájemnou spolupráci odsouhlasí. Vyvedeš jim tedy svůj plán. Potřebuješ postupně se zužující potrubí, které bude dostatečně porézní, aby dokázalo propouštět vodu. Ptáš se, zda budou schopni něco takového vymyslet. Nerudně se na sebe podívají, ale nakonec dají hlavy dohromady a přemýšlí. Pozoruješ jejich tichou debatu, která se zdá být čím dál tím vzrušující. Možná že tato práce ty dva i sblíží. Najednou se zvednou s tím, že si musí jít něco otestovat a odpoledne se určitě vrátí. Odebereš se tedy dolů pod zámek do Sadlerovy dílny, zkontrolovat, jak probíhají práce zde. Z Filipova díla jsi zatím nadšený. Rozhodně budeš muset poslat děkanovi do Kroměříže košík místních vynikajících koláčů zato, že ti zprostředkoval takový poklad. Každý jeden den můžeš pozorovat neutichající pokrok na jednotlivých sochách. Rozpracované jsou všechny najednou a mistr na nich pracuje na přeskáčku. Údajně se mu tím žádná práce neomrzí. Dává to smysl. Jako už několikrát si dáte společný oběd. S mistrem není nouze o zábavu, je sice klidný, ale zároveň vtipný a pohotový. S dobrou náladou se vracíš zpět na své staveniště. Tady už tě očekává Matyáš i oba hrnčířští mistři. Představují ti svůj nápad. Už delší dobu oba prodávají syrovátkovou mísu. Jedná se o menší misku, která se vkládá do své větší sestry. Menší kousek

je z poréznějšího materiálu, proto propouští syrovátku do větší mísy, zatímco v té malé zůstává hotový sýr. Ze stejného materiálu narychlo vyrobili vzorovou trubku. Nebyl čas ji důkladně vypálit, proto je velmi křehká. Pro demonstraci ale stačí. Jako formu použili kovovou tyč, kterou má jeden z mistrů už dlouho doma a vlastně ani nezná její pravý účel. Obalili tyč hlínou, tyč vytáhli a výslednou rouru prohnali rychle pecí. Následně vzali průhlednou glazuru a tou vylili jen jednu polovinu roury. Trubka je tedy nyní z jedné části propustná a druhé vodotěsná. Naprosto ideální. Jsi naprosto unešený. Okamžitě uzavíráš objednávku s oběma mistry a posíláš Matyáše, aby co nejrychleji zajistil dostatečné množství železných tyčí. Především musí mít správný postupně se zužující průměr. Vhodné hutě jsou sice až u Rýmařova, ale náklad tyčí se bude převážet relativně snadno, proto by tu trochu větší vzdálenost neměla hrát významnou roli. Všichni se rozprchnou za svými úkoly. Matyáš osedlat koně na cestu do Rýmařova, hrnčíři začít zajišťovat dostatečné množství hlíny a glazury. Zůstáváš sám vedle své rozestavěné fontány. Ted' se konečně začne vše hýbat. Ted' konečně se můžeš klidně a volně nadechnout s pocitem, že tvá práce se chýlí ke konci. Jistě, pokládání potrubí ještě zabere nějaký čas. Ale to už bude čas s přesně danou prací a ne jen pobíhání od ničeho k něčemu a hledání správného řešení problému. Ještě ten večer navštívíš Maxmiliána s Marií a povíš jim o tom šťastném vývoji událostí. Jdi na 42.

Netrpělivě poposedáš. Křeslo se najednou nezdá tak pohodlné jako před chvílí. Napínáš uši, ale je to marné. Nestačí to. Slyšíš sice hlasy, ale slova rozpoznat nedokážeš. To čekání je nekonečné. Co kdybys převrhl druhé křeslo? Vedle uslyší hluk a začnou si tě všímat, vpustí tě k sobě a ty se konečně dozvíš, o co tady jde. Pomalu natahuješ nohu. V duchu si říkáš, že jsi opravdu netrpělivý prevít. Než stihneš dokončit svůj d'ábelský plán, dveře do vedlejší pracovny se otevřou. Ve dveřích stojí elegantní muž ve vysoké paruce. Přívětivě se na tebe usměje a vyzve tě ke vstoupení. Hlavně nenápadně se snažíš vymanit ze své prazvláštní polohy, ve které tě nachytal. Levou nohu máš vystrčenou do prostoru směrem k protějščímu křeslu a i hlupákovi musí být jasné, že jsi měl v úmyslu buď do křesla kopnout, nebo si tu nohu na něj položit. Usměješ se, jakoby nic a rychle se zvedáš. Pracovna je příjemně zařízená vzdušná místnost, plná rozměrných obrazů znázorňující co jiného než koně. V místnosti stojí další muž. Tento je vyšší a jeho kabátec je o něco zdobenější. I on má na hlavě vysokou napudrovanou paruku. Je ti představen jako Maxmilián František Antonín ze Žerotína. Muž, který tě do místnosti uvedl, je pak jeho přítel Marek Ludvík z Neratovic. Jsi usazen do křesla. Nyní se ti sedí mnohem lépe, konečně se vše dozvíš.

M: „Drahý Alfréde. Jsem moc rád, že jste za námi dorazil. Nechal jsem si Vás zavolat v záležitosti vystavení fontány na mém pozemku. Mám pocit, že je to ta poslední věc, která mi zde opravdu chybí. Měla by se nacházet za druhým nádvořím, tedy v zahradách. Vše nechávám plně ve Vaší kompetenci. Náklady nejsou problém, ale žádám, abyste se nenechal strhnout a nezruinoval tímto projektem mou kasu. Tady Marek Vám bude

plně k dispozici pro veškeré potřebné konzultace. Já samozřejmě také, pokud budu zrovna přítomen na zámku.“

Takže fontána. Pravda – jezdecký zámeček na blízkém kopci by byl mnohem zajímavější, ale vlastně proč ne. Hlava ti jede na plné obrátky. Přemýšlíš nad spoustou věcí. Musíš se jít na ty zahrady podívat co nejdřív. Naštěstí Maxmilián vypadá, že už s tebou skončil. Řekl ti vše, co potřeboval a zbytek je tedy na tobě. Slíbíš mu dodat návrh nejpozději do 4 dnů. S tím nápadem je spokojen. Poděkuješ za udělenou důvěru, vřele se rozloučíte a s úklonou odcházíš z místnosti. Vypadá to na milého zaměstnavatele. Jdi na **10**.

Je ráno jako malované. Skrz závěsy k tobě proudí svit jitřního slunce. Podle zpěvu ptáků se dá usuzovat, že dnes bude krásný den. Blaženě se v posteli protáhneš a než stihneš odhrnout peřinu, vstupuje sluha. Nese džbán teplé vody na opláchnutí, odtáhne ti závěsy i otevře okna. Po očistě ti pomůže do čistého oděvu. Během oblékání jsi informován, že tě zámecký pán zve k sobě na snídani. Výborně, pomyslíš si. Při té příležitosti jej můžeš rovnou informovat o hotových návrzích. Vyzveš sluhu, aby tě počkal na chodbě, a sám si jdeš ještě jednou připravené skicy prohlédnout. Proboha! Inkoust na obou arších je sotva viditelný. Prašivé šišky! Proto chtěl prodejce za jednu lahvičku tak málo peněz. Bodejť by chtěl víc, když je jeho výrobek jako ticho! To taky vydrží vždy jen chvíli. Nedá se nic dělat, budeš vše muset překreslit. Tedy nejdřív si budeš muset dojít pro klasický inkoust. Vlastně vrátíš tuto blamáž a místo ní si vezmeš běžný duběnkový. Ale nejdříve ze všeho snídane s pánem. Zkrátka a dobře si s ním domluvíš odpolední prezentaci, v tu dobu už bude vše v pořádku. Vydáváš se tedy do soukromé jídelny Žerotínů. Snídane je překvapivě lehká a střdmá. Především vejce, šunka a zelenina. Během jídla se k Vám přidává také zámecká paní. Jsi oficiálně představen. Paní je okouzující zářivá osoba. Nedivíš se zvěstem, že toto manželství je šťastné. Který muž by mohl být vedle takového stvoření nešťastný. Po jídle se s oběma domluvíš na odpolední prezentaci tvého návrhu. Následně se omluvíš a už rychlým krokem míříš zpět do svého pokoje, bereš uzavřenou lahvičku inkoustu a stejně rychle míříš zpět na náměstí na trhy. Prodejce je naštěstí stále na stejném místě, nemusíš jej tedy zdlouhavě hledat. Vychrlíš na něj vodopád slov, kterými se snažíš dát najevo svou zřejmou nespokojenost a očekávanou nápravu. Chvíli si tě přimhouřenýma očima

měří a následně ti bez jediného slůvka podá lahvičku duběnkového inkoustu. To slovo nepoužíváš často. Vlastně jsi normálně velice klidný člověk. Ale ted' – ted' to zkrátka jinak nejde. Počastuješ ho tím nejsilnějším výrazem, který jsou tvá jindy tak milá ústa schopná vyslovit. Prevítem! Jinak to ani nejde. Zcela očividně moc dobře věděl, co prodává. Po cestě ještě zastavíš několik kolemjdoucích a varuješ je před kupem takového pofiderního zboží. Vypadají, že tě moc vážně neberou. Samozřejmě, ta pravděpodobnost, že si selka nebo čeledín budou domů kupovat inkoust je přeci takřka nulová. Ale stejně máš pocit, že musíš své spravedlivé duši učinit zadost a varování mezi místním lidem rozšířit. Vcukuletu jsi zpět na zámku a vlastně ihned se pouštíš do práce. Včerejší tahy jsou naštěstí stále trochu viditelné, proto je stačí jen důkladně obtáhnout. Do oběda máš hotovo. S úlevou si vydechneš. Ted' už je zase vše, jak má být. Co se zbylým časem? Možná by nebylo od věci, jít nenápadně vyzvědět, co dnes bude k jídlu. Cestu do kuchyně nemusíš složitě hledat. Zkrátka jdeš po čichu. Kuchaře zastihneš v tom nejlepším. Zdá se, jako by měl více než dvě ruce. Najednou zvládá míchat, krájet i ochutnávat. Plavně se k němu přitočíš a obhlížíš situaci. Na obří pánvi se smaží pstruzi. Z pekáče zase voní pečeně. A jéje, ty máš rád obojí, ale vzhledem k zvětšující se velikosti kalhot i kabátce se musíš krotit. Co si necháš poručit k obědu? Zvolíš rybu? Jdi na 61. Dáš přednost pečení? Jdi na 48.

Trhy. Všeobecné veselí, uvolněnost a dobrá nálada. Samozřejmě často se stává, že před samotným začátkem trhu jsou prodejci značně nervózní, zda budou mít odbyt a utrží dost. Naopak kupci dokola přemítají, zda se jim povede sehnat za dobrý peníz vše, co potřebují. Tato nervozita však se začátkem prodeje ustupuje do pozadí a místo ní se vynořuje nadšení, zvědavost, troufalost a místy až euforie. Ze všech se stanou přátelé, všichni jsou si najednou rovni. Selka si zvesela vykládá o dětech s ženou purkmistra, čeledín popisuje své chovatelské úspěchy svobodnému pánovi a ten s nadšením poslouchá. Je to sice taky shon a spousta křiku, neboť všichni prodejci chtějí zaujmout a přilákat k sobě co nejvíce lidí, ale párkrát do roka ti to zkrátka nevadí. Rozšafně se usměješ na vedle stojícího děkana a vrháš se s ním přímo do víru osob. Postupujete systematicky. Stánek po stánku, povoz od povozu. Za nedlouho už si hrdě neseš pod paží srolovaný malý ručně tkaný koberec. Dáš si jej doma k posteli. Je na něm vyveden půvabný les i s několika zvířaty. Rozeznal si veverku, laň a sovu. Zastavuješ se u stánku, kde jsou vystaveny dělové koule. Od miniaturních kuliček až po koule velikosti hlavy. Zmateně se zastavíš a díváš se. Všimne si tě prodejce a ptá se, zda tě něco zaujalo. Zeptáš se prostě – prodává koule, ale nikde nevidíš kanon. Prodejce se zasměje a snaží se ti něco vysvětlit. Ty však v hluku postřehneš jen, že kanon má jinde. Necháš se zlákat a dáš si od prodejce vyložit jeho nabídku? Jdi na 59. Tento stánek tě nezaujal, chceš raději pokračovat dál a najít něco zajímavějšího. Přejdi na 45.

Panská brána. Okázalost sama. Na jejím vrcholu se skví rodový erb Žerotínů – v červeném štítě černý korunovaný dvouocasý lev na stříbrném kamenném trojverší. ERB! Od něj se vinou dolů stužky a květy. Po stranách se na přicházejícího šklebí dvě obrovité lví hlavy. Na tvůj vkus trochu kýčovitě, ale proti gustu. Co je nejdůležitější, brána je dokořán. Volně projíždíš dovnitř. Pouze vykoukneš z okénka a pokyneš na pozdrav stráží. Nechávací tě nerušeně projet. Výborně. Tomu se říká štěstí. Kousek za branou dáváš kočímu pokyn k zastavení. Kde se jen budeš moci převléct a opláchnout? Ve městě nikoho neznáš. Svěřuješ se se svým trápením kočímu. Dvě hlavy jsou více než jedna. Třeba vás dohromady něco napadne. Jeli jste kus cesty podél řeky. Tím by byla zajištěná voda k opláchnutí. Ale to se pro pána nehodí. Přeci jenom nejsi tulák ani sedlák. Byl bys rád alespoň za určité soukromí a nejlépe i za nějaký komfort. Kočí přichází se zajímavou myšlenkou. Kostel! Farář tě po slušné žádosti určitě nevyhodí. Určitě tě nechá přinejmenším v klidu převléct. Pokud bude mít i kád' s vodou, bude to jen bonus navíc. Výborně, musíme tedy najít kostel. To by mělo jít bez problémů. Dáváš kočímu pokyn, aby podle věže našel kostel a zastavil ti před ním. Kočár se opět dává do pohybu. Za nedlouho projíždíte malebným náměstím. Panuje zde čilý ruch. Chystají se trhy. Výborně. Snad na zámku skončíš brzy, aby ses mohl jít podívat na výrobky místních řemeslníků. Do oka ti ale místo trhů najednou padne vysoká kamenná budova, jejíž průčelí zdobí velký znak města. Radnice. Samozřejmě i purkmistr by tě u sebe mohl na chvíli pohostit. S největší pravděpodobností u něj budeš mít více pohodlí. Jenže se také může ukázat, že se jedná o mrzutého břicháčka posedlého mamonem a mocí nad městem. Taky není jisté, že bude doma. Zkusíš

zastavit u purkmistra? Jdi na 47. Půjdeš raději najisto k faráři? Přesuň se na 19.

Houkneš na vedle pracující dělníky, že si něco rychle vypůjčíš, zda jim to nevadí. Jsi ujištěn, že si můžeš vzít, cokoli potřebuješ, neboť oni vše potřebné mají u sebe. Poděkuješ a začneš pomalu sestavovat váhy dohromady. Stará mosaz. Už ne zářivě zlatá, ale spíš nahnědlá. Ukazuješ to Kateřině a vysvětluješ ji, že nejdřív tě napadla právě mosaz, ale ta časem takto zestaří. Patina určitě může mít své kouzlo, ale šperky chce mít člověk vesměs zářivé a stále jako nové. Zavěšuješ misky do rámu a vyrovnáváš středovou osu. Vše se zdá být v pořádku. Ted' ještě závaží. Kdepak můžou být. Prohledáváš tašku i její okolí. Dokonce do hledání zapojíš i Kateřinu, ale snaha je marná. Nakonec si jdeš pro radu k vedle pracujícím dělníkům. Na tvou otázku, zda neví, kam se poděla závaží od váhy, jen pokrčí rameny. Závaží je prý v pouzdře, ale nikdo neví, kde je ono pouzdro. S nepořízenou se vracíš zpět na chodbu. Než stihneš cokoli říci, dochází ti, že váha byl stejně hloupý nápad. Vždyť ty netušíš, kolik by měl vážit prstýnek, kdyby byl ze zlata. Jak bys tedy mohl váhy porovnat? Nedáš na sobě nic znát. Takové přiznání by byla obrovská ostuda. Vždyť platíš za učence. Moudrého a sečtělého člověka a nedojde ti tak triviální věc? S několika „ehm ehm“ vysvětlíš Kateřině, že s váhami jste ve slepé uličce, neboť pánové někde zašantročili závaží a bez nich nejste schopni pokračovat v bádání. Nic méně! Pořád je zde možnost použití kladiva. Katka se na tebe tázavě podívá. Začneš tedy vysvětlovat. Pyrit má jednu okouzující vlastnost. Pokud do něj začne člověk tlouct kladivem, odlétávají od něj jiskry a je cítit po síře. Ptáš se, zda je ochotná tomuto šperk skutečně vystavit. Chvíli si jej prohlíží a pak už začne hledat vhodné místo jako podstavec. Chtělo by to kámen. Vydáváte se tedy ven. Na prvním nádvoří se nachází kamenná lavička, která bude pro váš experiment

ideální. Kateřina položí prstýnek na lavičku a kývne na tebe. Rozmáchněš se a udeříš. Od kladiva odlétne několik jisker. Je to jasné. Prevít jeden! Katka jen přimhouří oči. Ale vzápětí nadšeně vykřikne, že si to chce také vyzkoušet. V tu chvíli se zpoza zámku vynoří postava a kráčí k vám. Tobě neznámý mladík se s úlisným úsměvem vrhá ke Kateřině a ptá se jí, na co má ten špinavý nástroj v ruce. Nebojácně mu vmete do tváře, že testuje odolnost jeho daru. Už je ti jasné, o koho jedná. Mladík se zatváří nechápavě a než stihne jakkoliv zareagovat, Kateřina udeří vší silou do prstenu poleženého na lavičce. Opět odlétnou jiskry. Vezme jej do ruky a strká jej mladíkovi pod nos, řvouc, zda cítí ten pekelný smrad. Síra je z něj cítit a proč? Protože je to dílo podvodu. A ejhle i kamínky se údery kladiva ukázaly být falešnými. Sklo zkrátka nemá šanci přežít takové rány. Mladík se pomalu začíná vzpamatovávat a hlavně koktat. Nedostává však šanci cokoliv říct, Kateřina je v ráži. Zasypává ho takovou salvou, že i ty přemýšlíš, jestli nebude lepší pomalu se z místa odebrat pryč. Ono ne nadarmo se říká, že Káči se i čert bojí. Správce musí být na svou dceru patřičně hrdý. Znáš se s ním? Jdi na **55**. Ještě ses se správcem nesetkal? Přejdi na **26**.

Skvrna sice zmizela, ale ty jsi bez inkoustu. Bez něj se ti bude velice špatně pracovat. Jistě, mohl bys použít anglické grafitové tužky, ale když ty je tak nemáš rád. Budeš si muset sehnat novou lahvičku. Pokud by ses po ní pídil na zámku, musel bys buď přiznat, že sis tu svou zapomněl vzít a to by bylo trapné, nebo se doznat, že se stala ta šílená nehoda s kobercem a to by bylo ještě trapnější. Na náměstí se přeci chystaly trhy. Je tu velká pravděpodobnost, že alespoň v jednom stánku by se mohla prodávat brka a právě inkoust. Při cestě ze zámku potkáváš dvě služky, jak se vášnivě baví o košících. Podle všeho se některý z místních pánů příliš rozvášnil a při popisování určitých záležitostí se mu povedlo převrhnout plný kalamář. Bohužel to odnesl právě rukáv košile. Aha, takže nejsi jediná šikovná osoba v této budově. Další vyprávění služebné tě překvapí. Zdá se, že košili zachránila koupelí v teplém mléce. To si budeš muset zapamatovat! Teplé mléko taky rozpouští inkoust. Škoda, že jsi to nevěděl dřív. Sehnat krapet mléka by bylo určitě snadné. I když – ten odér, pokud bys všechno mléko nedostal pryč z koberce a ono tam začalo pracovat. Při té představě se otřeseš odporem. Cesta na náměstí je krátká. Zabere ti jen pár minut. Celé prostranství je zaplněné vozy, stánky a především pobíhajícími a vyvolávajícími osob. Shon, který miluješ. Nadšeně se rozhlížíš okolo a přemýšlíš, co všechno si asi koupíš. Ze zamyšlení tě vytrhne pohled na vzdálený stánek s velkým množstvím vystavených blyštivých předmětů. Jsou tmavé a opravdu by to mohly být lahvičky. Tedy cíl cesty je jasný. Než se davem prodereš na místo, svíráš domácí povidla, malovaný hrnek a ovčinou vycpané bačkory. Zkrátka rád mlsáš a miluješ nohy v teple. Blýskající se stánek je skutečně plný lahviček s inkousty. Ihned si poručíš jednu. Trhovec si tě bedlivě prohlédne a

s úsměvem se ptá, který typ si budeš přát. Který typ. To je přeci jasné. Obyčejný, klasický a zcela běžný inkoust. Ukazuje se, že místní prodejce má k dispozici žhavou novinku. Vedle všedního duběnkového inkoustu má i neobvyklou alternativu – šiškový inkoust. Prodejce ihned postřehne tvé zaujetí a chytne se šance. Dovídáš se, že je jedná o žhavou novinku, která má takřka stejné vlastnosti jako běžně vyráběná duběnková varianta. Velký rozdíl je v nákladech na výrobu. Šíšek je přeci všude moc, proto je šiškový inkoust skoro 2x levnější. Bedlivě si prohlédneš nabízenou lahvičku. Dokonce dostaneš možnost jej vyzkoušet. Na papíře je o něco méně výrazný, ale pořád dobře viditelný. Takže jak se rozhodneš? Koupíš si osvědčenou duběnkovou verzi? Jdi na **2**. Vyzkoušíš šiškovou novinku? Přejdi na **24**.

Dřevěné potrubí se používá od nepaměti. Zásobuje vodou ta největší a nejslavnější města světa. Pokud to může fungovat všude jinde, bude to zajisté fungovat i zde. Než se objednájí míle a míle potrubí, je třeba vyzkoušet, že vše bude fungovat tak, jak má. Seženete tedy rourníka a kolomazníka. Rourař neboli specializovaný struhař, který vrtá dřevěné potrubí k vedení vody a kolomazník, tedy člověk, který získává ze smolnatého dřeva dehet, jsou na zámek dovedeni hned druhý den. Oba jsou to muži, kteří berou své řemeslo skutečně vážně a jsou odborníky ve svém oboru. Rouraři je zadáno, aby vyrobil zhruba dva sáhy dlouhé potrubí, široké na začátku dvacet palců a na konci deset. Kolomazník pak bude zapotřebí, aby všechny roury potřel dehtem a zabránil tak jejich ztrouchnivění. Dává se ihned do práce. Na nedaleké skládce dřeva si vybere vhodný kmen, nasadí k němu ohromný vrták, zapře se a začíná točit. Vypadá to na velkou námahu. I když pracuje konstantně, stejně jde práce pomalu. Nedokážeš si moc představit, že by se tímto způsobem mělo připravovat potrubí pro celý kopec. To jedině, že by se ze všech obyvatel města stali rouraři. Protože zde nemáš jak pomoci a je ti hloupé okounět, jdeš zkontrolovat pokrok na přípravě soch. Se Sadlerovou prací jsi zatím navýsost spokojený. Sám Poseidon působí jako živý, lidé budou mít pocit, že na ně chce ze svého útesu skočit. Pozveš umělce na oběd. Rád trávíš čas v jeho přítomnosti, je to moudrý klidný člověk a umí krásně vykládat příběhy. Jsi přesvědčený, že drtivá většina z nich je smyšlených, ale upřímně ti to pramálo vadí. Po obědě jdeš zkontrolovat, kam se až rouraři podařilo provrtat. S velkým překvapením zjišťuješ, že má hotovo. Skutečný profesionál. Berete tedy rouru a jdete s ní dolů k Bečvě. Je třeba vyzkoušet její schopnost nabírat vodu. Skoro až slavnostně pokládáš

trubku na hladinu a nic. Sice se elegantně pohupuje na vlnách, ale uvnitř zůstává dokonale suchá. Vedle tebe stojící rourař si odkašle a podá vylepšující návrh. V pravidelných intervalech by se mohly do roury vyvrtat vždy tři až čtyři díry. Ty by směřovaly k obloze a právě jimi by se dostávala voda dovnitř a mohla pak stékat dolů. Je to chytré a rychlé řešení. Bleskově se přesouváte zpět na zámek, kde necháš do trubky vyvrtat ony díry. Zkusmo vykopete ve vzdálené části zahrady strouhu, rouru do ní položíte, zahrabete hlínou zpátky a poléváte z vrchu vodou. Na konci strouhy je nachystaná nádoba, jako sběrník přivedené vody. Práce brzy přináší ovoce a sběrník se začíná plnit. Bohužel kromě vody se v něm objevuje i nemalé množství splavené hlíny. Nakonec se přítok zastaví úplně. Ukáže se, že spolu s vodou se do potrubí dostává i půda a to rozhodně není úkolem zúrodnování. Navíc se hlína může dostat až do fontány. Z té by nakonec mohlo místo průzračné vody stříkat bahno. Nadto se po čase trubka nánosem ucpe. S velkým zklamáním musíš uznat, že dřevěné potrubí nebude vhodná cesta. Loučíš se tedy s rourníkem i kolomazníkem. Oba vyplatíš a poděkuješ jim za nové informace, které se ti od nich dostalo. Například jakým způsobem se vrtají trubky a že dehet se získává suchou destilací. Destilace je přeci způsob získávání pálenky. Zkrátka fascinující. Nyní je třeba vyzkoušet hliněné roury. Jdi na **30**.

Tedy – návrh je schválený. Je třeba začít jej realizovat. Vlastně špatně! Úplně nejdřív se musíš pořádně najíst. Nechal sis sice na zahradu donést nějaké další zákusky, ale upřímně – sebelepší laskonka nedokáže zahnat hlad tak jako miska kouřící krémové polévky a k tomu smažené kuře s hráškem. V první řadě posíláš do kuchyně sluhu s přesně danými požadavky, donést vše, co uvidí. Místní kuchař už tě trochu zná, určitě mu dobře poradí. Jako další vysíláš posla pro svého pomocníka Matyáše. Byl to tvůj učedník, ale teď už by zvládl menší stavby vytvořit sám. Bez něj by ti práce zabrala mnohem víc času. Taky nemůžeš být na více místech zároveň. Proto je dobré jednodušší práce převelet na někoho, komu můžeš plně důvěřovat. Bude dohlížet na výkopové práce, kontrolovat kvalitu stavebního materiálu a v neposlední řadě tě může upozornit na možné problémy, které jsi třeba mohl přehlédnout. Když během pochůzky po zahradě potkáš Marka, požádáš jej o nachystání pokoje. Nerad bys nechal svého mladého přítele spát venku na dlažbě. Také jej požádáš, zda by již mohl zajistit pracovníky, neboť hned zítra chceš začít s vymezováním a kolíkováním pozemku. Zkrátka není čas ztrácet čas. Ptá se tě, zda budeš v tuto chvíli potřebovat ještě něco. Samozřejmě tě nic jiného nenapadá. Poděkuješ mu a rozloučíte se. Sotva zajde za roh – vodohospodář. Potřebuješ přeci mluvit s někým, kdo má ve městě na starosti rozvod vody. No teď už za Markem nepoběžíš. Že sis nenapsal seznam. Máš hlavu děravou jako rybářskou síť. Nevadí no, nemá smysl se vztekat nad rozlitým mlékem, raději si teď dobře rozmyslíš, co budeš ty sám především potřebovat ke stavbě. Musíš se zasmát. Zase totiž nemáš pero a papír, takže stejně nejspíš polovinu věcí zapomeneš. Jsi nepoučitelný. Sedáš si na blízkou lavičku a dáváš se do usilovného dumání.

Ovšem, dvě nejdůležitější věci jsou kámen a voda. Voda se snad někde bude dát vyčarovat. Zaměřme se tedy na kámen. Nejlepší bude pískovec. Jistě drolí se a zvětrává, ale také se dá vytvarovat do přesně požadovaných forem a to za relativně krátkou dobu. Navíc se z něj teď hojně staví v Římě a jiných velkých městech, a pokud je dobrý pro Řím, je dobrý i pro Valašské Meziříčí. Tedy pískovec. Kolik ho tak bude zapotřebí? Bude to dobrých pár krychlových sáhů. Jednotlivé kameny budou maximálně dvě stopy dlouhé a stopu vysoké. Největší kus bude potřeba na středovou sochu Poseidona s mořskou pannou. Musíš také najít vynikajícího sochaře, který dokáže tvé představy přivést k životu. Ze všeho nejdřív, ale budeš muset najít vhodný kamenolom. Z přemýšlení tě vytrhne příchod sluhy. S úklonou ti podává psaní. Zvědavě jej otevíráš a čteš. Na tváři se ti rozlije úsměv. Na druhý den jsi pozvaný na oběd. Jak milé. Žádáš sluhu, aby šel ihned zpět a tvou účast při obědě potvrdil. S úsměvem si dál vypočítáváš, co všechno tě teď bude čekat za práci. Už aby byl zítřejší den, opravdu se moc těšíš. Při příjezdu do města ses převlékal a oplachoval u purkmistra? Jdi tedy na 17. Zavítal si tehdy k místnímu faráři. Přejdi na 43.

Cestu kostelem už zvládneš sám. Na nic a nikoho nečekáš, jen se rychle pokřižuješ a poklekneš. Přeci jenom je to posvátné místo a zasluhuje si alespoň elementární respekt a pokoru. Faráře najdeš skloněného nad dřevěnou kozou. Zdá se, že se snaží přepulit prkno. Moc se mu nedaří, po bližším ohledání konstatuješ, že problém tkví v tupé pile. Nemá už skoro žádné zuby, není se čemu divit, že se s ní nedá řezat. Podivíš se, že se farář takto trápí se starou a nepořídí si novou. Se záludným úsměvem se na tebe rozhodně podívá a prohlásí něco ve smyslu, že všechno je jen zkouška a také nemá rád plýtvání. Ty zase nemáš rád marnou práci, ale rozhodneš se s ním nedohadovat. Už dávno víš, že v těchto typech rozmluv nemáš šanci vyhrát, jak je v něčem pevná víra a především víra v udělený test své odhodlanosti a stálosti, je nejlepší se stáhnout a dotyčnému jen všechno odkývat. Zdvořile se zeptáš, co z desky bude, až z ní něco bude. Staví budku pro ptáky. Madlovic děti u něj byly na koláč, uviděly jeho budku a zamilovaly si jí. Tedy spíše si zamilovaly ten čilý ruch, který u ní stále panuje. Velice milé. Vyjádříš obdiv a úctu jeho dobrému srdci a zeptáš se, proč si pro tebe dal poslat. Pozve tě dál a usadí v jednoduchém křesle. Poté ti začne vykládat o návštěvě, kterou měl před několik týdny. Jednalo se o jiného faráře, který městem jen projížděl. Byl na cestě na právě stavěný kostel v Kvasicích, kam jel zkontrolovat probíhající práce. Kostel a k němu patřící fara se po dostavění mají stát jeho novým domovem. Trpělivě přikyvuješ a čekáš, co závažného se z této informace vyklube. Už začínáš tušit. Ukázalo se, že veškerý kámen na výstavbu kostela a přilehlých budov se bere v nově zřízeném kamenolomu v Bečově. Je sice trochu z ruky, ale kámen mají podle všeho prvotřídní. Také by ho tam měl být dostatek a především,

práce na kostele už pomalu končí, proto by neměl být problém se domluvit s majitelem lomu, na odkoupení několika kusů. Radostně bouchneš rukou do stolu. To je báječná zpráva. Musíš rychle zjistit, komu lom patří. Odpovědi se dočkáš vlastně okamžitě. Vlastníkem není nikdo jiný než Kroměřížský děkanát, tedy vlastně Olomoucké Biskupství, ale tobě by mělo stačit, domluvit se s kroměřížským děkanem. Podle faráře je to starší přísný pán, ale má s ním být rozumná řeč. Při loučení se ti kněz ještě svěruje, že se doslechl o tvém dumání nad novým kamenem a chtěl zkrátka jenom pomoci. Zároveň vyjádřil lítost, že si na svou návštěvu nevzpomněl už během vašeho společného oběda, ale zkrátka měl hlavu plnou jiných věcí a tato informace se v ní někam zatoulala. I tak mu poděkuješ za duchapřítomnost, přeci jenom, mohl si vše nechat pro sebe a tebe nechat dumat. Faru opouštíš zase v dobré náladě. Ano, jak jsi už říkal, tohle je prostě malé město, neututlá se zde nic. Po příchodu na zámek tě čeká překvapení. Matyášovi se podařilo cestu usplížit a je zde. Vítáte se skutečně jako otec a syn. Ihned se jej vyptáváš na všechny novinky. Lakonicky ti nechce nic prozradit, ale ty víš, že ti stejně sám později všechno prozradí. Odvádíš ho představit zámeckým pánům. Marek s Maxmiliánem sedí na zemi a vedle nich usazená Marie jim předčítá nějakou knihu. Tvůj drahý chlapec je tedy konečně tady. Chceš s ním probrat tolik věcí. Víš, že měl rád jedno děvče, také ho chceš podrobně seznámit s plány stavby. Jenže teď nevíš, jak to udělat. Musíš přeci do toho Kroměříže. Pojedeš k děkanovi sám, nebo k němu vyšeš posla s žádostí? Pokud raději pojedeš sám, přejdi na 46. Spokojíš-li se s poslem, jdi na 9.

Jako první se ujme slova Matyáš. Chce prosadit svůj návrh s volským spřežením. Logicky uvádí, že volové jsou přeci mnohem silnější a vytrvalejší než koně. Když se teď tahal kámen z Arnoltovic i z Bečova, v obou případech byli použiti v těch nejtěžších terénech právě volové. Proč by tedy neměli být použiti i pro tento úkol? Maxmilián, pohodlně usazený v květovaném křesle, vás oba bedlivě poslouchá. Musíš dát Matyášovi částečně za pravdu. Volové jsou skutečně ukrutně silní a vytrvalí. Problém je však v jejich použití v uzavřeném menším prostoru. Nevíš o žádném případě, kdy by se volské spřežení využívalo takto, a myslíš si, že to má své důvody. Volové zkrátka nejsou pro tento typ práce vhodné. Nejspíš jsou v uzavřených místech nervózní. Z nervózního zvířete se stává nevyzpytatelné zvíře a asi nikdo z nás nechce, aby se takové čtyřadvacetileté zvíře splášlo a začalo dělat paseku. Vlastně hůř. Kolo by poháněli volové dva. Jaká je pravděpodobnost, že jeden zůstane klidný, když druhý začne bláznit? Aby se pak Valašské Meziříčí neproměnilo v sestru Pamplony. Oba se na tebe nechápavě podívají. Začneš tedy vysvětlovat. Rád se dozvídáš všemožné novinky a kuriozity. Během jednoho rozhovoru s mužem, který pendluje mezi českými zeměmi a Španělskem kvůli obchodu s citrusy, ses dozvěděl o zajímavé tradici, kterou pěstují právě ve městě Pamplona. Každý rok někdy v červenci slaví svátek svatého Fermína tím, že do ulic vypustí stádo rozzuřených býků a několik odvážných mužů před nimi utíká ulicemi města. Jistě nám to může připadat jako šílenství, ale u nich se jedná o ceněnou tradici. Všimneš si nevěřících pohledů obou tvých společníků. Rychle proto dodáváš, že tato kratochvíle vznikla docela nevinně. Dřív bylo potřeba brzy ráno nahnat býky ulicemi do městské arény. Sem tam se stalo, že se

jim někdo připletl do cesty a tomu pak nezbylo než pelášit, co to šlo. Následně to někteří odvážlivci začali zkoušet dobrovolně, až se zvyklost upravila a běh s býky je u nich nyní tradicí. Maxmilián i Matyáš se stále tváří poněkud nevěřičně. Už jen polohlasně dodáváš, že svatý Fermín nebo také Firmin byl kvůli své neochotě vzdát se jí stát. Po exhumaci údajně jeho hrob voněl po květinách. Jeho svátek se původně slavil na podzim, ale byl přesunut na léto kvůli lepšímu počasí. Díváš se trochu zahanbeně dolů na své ruce a přemýšlíš o tom, jak ti jako malému říkali, že jsi hotový akurátník a všeználek. Panové tě takto naštěstí nevidí. Naopak se začnou přemítat nad zvláštními zvyklostmi, které se v cizích zemích udržují a zda něco z našich zvyků by přišlo podivné jim. Chvíli mlčíš, ale následně se do debaty zapojíš. Shodnete se, že tady doma nic podobného zkoušet nebudete a to ani schválně, ani nechtě s rozzuřenými zvířaty uprchnutými od kola nabírajícího vodu. Voly tedy ne. Musí se vyzkoušet koně. Koně se přeci běžně používají v dolech. Víš dokonce o dole v sousedním Polsku, kde jsou koně zavření v dole až 200 sáhů pod zemí. Opět se setkáváš s nevěřičnými pohledy. Začneš tedy v rychlosti vysvětlovat. Jedná se o solný důl Wieliczka. Horníkům se podařilo sfárat dost hluboko, a jak kutali a kutali, vytvořily se v zemi velké prostory, ty navázaly na přírodní jeskyně a pukliny schované pod zemí a teď si tam tvoří vlastní město. Kdyby měli zdroj neuhasínajícího světla, určitě by tam i bydleli. A právě v tomto dole mají i zvířata. Plemena menších koní, která pohání žentoury, tedy dřevěné stroje určené k vytažení horniny na povrch. Koně zůstávají pod zemí takřka natrvalo a situaci relativně dobře snášejí. Je tedy skoro určitě jisté, že pohon vodního kola jim nebude činit sebemenší problém. Oba tví společníci se shodují, že už jenom ta představa je fascinující. Jdi na 12.

Pohodlně opět usazený ve svém kočáře se přehrabuješ v tašce s čistými oděvy. Jedete rychle a kvapně se přibližujete svému cíli. Máš ze sebe dobrý pocit. Někomu bezelstně pomoci, to je něco, co tě vždy tak nějak naplní. Přidá ti to zase něco optimismu do života. Vždy si říkáš, že v takovýchto případech funguje řetězová reakce. Pokud tedy ty někomu jen tak pomůžeš, pomůže zase on někomu dalšímu, až nastane vhodná příležitost. A takto to půjde dál a dál. Nakonec se ta vlna pomoci může dostat i zpět k tobě a to je zkrátka dobrý pocit. Necháváš si otevřené okno, aby na tebe z venku šel proud čerstvého vzduchu. Vstáváš, aby sis mohl svléknout košili kalhoty. Ani se nenaděješ a dostáváš ohromnou ránu do hlavy. Kočár poskočil a tebou to praštilo o střechu. Než se stačíš vzpamatovat, přichází další otřes. Ten ti podlamuje kolena a ty se najednou válíš po podlaze. Už tak si dost umouněný, takže pár dalších šmouh navíc tě nijak nerozhodí, ale situace je to celkem nepříjemná. Nedá se svítit. Budeš si muset ve městě najít nějaké klidné místo vhodné k převléknutí se. Tady v kočáře by sis koledoval o zranění. Usedáš zpátky na lavici a zavíráš oči. Možná by sis i na chvíli zdřímnul. Ze zadumání tě vytrhne kočí. Zastavuje kočár a jde za tebou. Pokládá ti vcelku banální otázku. Do města vedou dvě brány Kupecká a Panská. Je brzy ráno. Panská brána se otevírá později. Do města jí vjíždí mnohem méně osob. Navíc je určena spíše pro očekávané návštěvy. Tedy sedláka vedoucího na trh své dva volky u ní určitě neuvidíte. Na druhou stranu bude ještě určitě zavřená a podle hodin z blízké věže se to nezmění ještě nejméně 40 minut. Samozřejmě nemůžeš s jistotou říci, kolik přesně je nyní hodin, ale pokud žmouráš na hodiny správně, čeká tě skutečně ještě necelá hodina. Za to Kupecká brána bude již dozajista otevřená. Jenže je sobota brzy ráno. Je tu velká

pravděpodobnost, že ve městě se dnes budou konat trhy. Pokud to tak skutečně je, pohrne se dovnitř Kupeckou bránou opravdu velká masa lidí. Tvůj kočár je velký, snadno se může v davu zadrhnout. To poslední, co bys chtěl, je zablokovat vstup do města. Samozřejmě, byl by to vskutku velkolepý příjezd. Ale ty si chceš místní lidi spíš naklonit než rozdráždit. Nikdy nevíš, kdy budeš někoho z nich potřebovat. Musíš se také ještě někde opláchnout a převléknout, přes to nejede vůz. Představa, že předstoupíš před zámeckého pána splavený, upocený, špinavý a nedej Bože smradlavý je zkrátka nemyslitelná! A bylo by také krásné, kdyby ses dostal na zámek přesně na čas, neboť dochvilnost je známkou pečlivosti a poctivosti. Na tom ty si zakládáš. Žádné zdržení si tedy nemůžeš dovolit. Zariskuješ a vydáš se ke Kupecké bráně? Jdi na 7. Nebudeš nic pokoušet a počkáš u Panské brány, otoč na 34.

Využíváš děkanova zaujetí a začínáš s výkladem. Nejprve se vyrobí forma. Většinou je z hruškového nebo švestkového dřeva. Musíš vyjádřit určité zklamání, neboť zrovna tyto druhy ovoce máš velmi rád. Forma je namočená do popu tedy látky, která odpuzuje barvu. Přitiskne se na plátno a to se poté obarví jak jinak než indigem. Jsi rád, že jsi u mistra tkalce dával pozor při výkladu. Měl jsi pocit, že se ti to bude hodit. Děkan si fascinovaně prohlíží šátek ze všech stran a obdivuje se tomu bezchybnému vyvedení. Po chvíli jej odkládá a sklání se nad encyklikou. Uznává, že takto zdobenou ještě snad nikdy neviděl. S pohnutím poděkuje za překrásné dary a bez skrupulí se tě zeptá, co tě tedy ve skutečnosti přivádí k němu na zámek. Tlachat jsi určitě nepřijel. Bez váhání přitakáš a povíš mu o svém úkolu postavit v zámecké zahradě fontánu. Celý projekt mu podrobně popíšeš, pro lepší představu si necháš z kočáru donést nákresy, které předložíš jako doplnění své prezentace. Děkan si je se zaujetím prohlíží a drží si při tom svůj pěstěný plnovous. Náhle se na tebe zpříma podívá a zeptá se, proč by se měl kámen z církevního lomu brát na vytvoření soch prazvláštních stvoření, která si kdysi lidé vymysleli a která se hodí tak leda do strašidelných pohádek pro děti na strašení. Opět si sedá, spíná ruce na prsou, měří si tě pevným pohledem a čeká na odpověď. Naprázdno polkneš. Tak trochu jsi tušil, že by obdobná otázka mohla přijít, i tak si teď připadáš jako školák nachytaný při podvádění. Zareaguješ nejjednodušší možnou cestou. Pokud je ti známo, v Římě byla před nedávnem dokončená obdobná fontána. V jejím středu se nachází socha Tritona – Poseidonova syna a zadavatelem této fontány nebyl nikdo jiný než samotný papež. Pokud je tedy řecká mystika dobrá a přijatelná pro Řím, nemyslíš si, že by s ní měl být problém tady

v Čechách. Napnutě čekáš na reakci. Upřímně jsi byl malinko drzý, ale nenapadlo tě nic lepšího, co říct. Navíc je to pravda. Děkan se po chvíli začne smát. Zkoušel tě! Chtěl vidět, jak zareaguješ. Nesnáší patolízaly a oceňuje přímý přístup. Ptáš se, zda tedy povolí odkup několika kamenů z jejich lomu. Souhlasí. Následuje sepsání smlouvy. Jeden velký kámen ti právě spadl ze srdce. Jsi pozván na oběd. Nelze odmítnout, zaprvé by to bylo velmi nezdvořilé a zadruhé už máš ukrutný hlad. Při obědě se tě děkan vyptává na veškeré dění ze světa, o kterém víš. Snažíš se uspokojit jeho zvědavost. Během výkladu si posteskneš, že jsi stále nenarazil na šikovného sochaře, kterého bys mohl najmout pro práci na Poseidonovi a jeho rodině. Možná i na tohle má děkan řešení. Navrhne ti oblíbeného Olomouckého sochaře Filipa Sadlera. Právě dokončuje sochu do zahrady kroměřížského paláce, ale pak by měl být k dispozici. Zajímavá nabídka. Určitě ji zvážíš. Pokud si tohoto sochaře najímá samotné biskupství, určitě bude jeho práce stát za to. Jdi na 4.

Cesta ke kostelu ti příjemně ubíhá. Veselým a rychlým krokem s úsměvem na rtech. S duchovními se běžně nestýkáš víc, než je nezbytně nutné, ale na tohoto se vážně těšíš. Jsi zvědavý, jaké další vynálezy ti ukáže. Posledně se zdálo, že není problém, který by nedokázal vyřešit, určitě je dobré mít takového přítele. Neboť je v tomto městě všechno blízko, ani se nenaděješ a už stojíš přede dveřmi kostela. Chvíli přemýšlíš, zda máš jít tudy, nebo se vydat na dvůr k faře. Určitě se tam dá dostat i jinudy než přes kostel. Něco ti říká, že kostel je ta správná cesta. Vejdeš dovnitř, obřadně se pokřičuješ a už pátráš po známkách života. Jakoby na tebe čekal. Farář stojí kousek od oltáře. Když tě uvidí, s upřímným úsměvem rozevře ruce na přivítanou. Několika rychlými kroky je u tebe a pevně ti tiskne pravici, zatímco levačkou tě poplácává po rameni. S úsměvem mu děkuješ za milé pozvání a ještě milejší přivítání. Farář odvětí něco ve smyslu, že je to přeci maličkost a už tě tlačí dál hlavní lodí kostela. Oddechneš si. Malinko ses bál, aby nejdřív neprobíhala exkurze po chrámu Božím. Přes vnitřní dvorek se dostáváte až do fary. Je to prostě ale útulně zařízená budova. V nevelké místnosti je nachystán prostřený stůl. Obsluhovat se musíte sami, o to uvolněnější atmosféra však u stolu zavládne. Na stole převládají pečené ryby a drůbež. Mezi vším vyniká talíř s nazdobeným dortem. I ten vypadá prostě, ale nepochybuješ, že se bude jednat o největší chuťový skvost této tabule. V menší míse jsou položené nějaké žluté kousky. Faráři neunikne tvůj pohled a přitaká. Ano, skutečně jsou to brambory. Pln odhodlání nabodneš jeden kousek na vidličku a ochutnáš. Nic moc, docela bez chuti, ale v ústech se vyloženě rozpadá. Farář ti radí, abys jej zkusil namočit do rozpuštěného másla nebo šípkové omáčky. Dáš na jeho radu a musíš uznat, že pokrm náhle dostává zcela jiný rozměr. Ihned se dáváš do

smíchu a vysvětluješ faráři, že brambory jsi měl zatím možnost vyzkoušet pouze třikrát. Jednou na jarních slavnostech v Pardubicích a poté dvakrát u sebe doma. Bohužel ani ty ani tvůj kuchař jste nevěděli, jak brambory správně připravit. Vytvořili jste proto zcela nepoživatelný blaf a rozhodli se zůstat u ověřených pokrmů. Farář ti s úsměvem prozradí, jak na správnou přípravu. Mezi řečí se zmíní, že i jemu chvíli trvalo, než postup zcela vyladil. Rozhovor se začíná stáčet od jídla k tvé práci. Svěřuješ se faráři se svou starostí o nalezení kvalitního kamene, který zároveň nezruinuje zámeckou kasu. Farář se na chvíli zamyslí a následně se tě zeptá, zda bys mohl pracovat i s již použitým kamenem. Ovšem, opětovné použití není ničím novým, ale neslyšel si v okolí o místě, kde by se dalo čerpat již opracované kameny. Jsi vyveden z omylu. V okolí jsou takováto místa dokonce dvě. Jedná se o dávno pobořené staré hrady. Velká část použitého kamene na stavbu zůstala netknutě ležet na místě a všichni z okolí jej využívají pro své vlastní stavby. A vlastně, proč ne? Sice bude nejspíš trochu zašlý, ale můžeš jej použít do základů a do míst, kde nebude vidět. Určitě se tím ušetří jak čas, tak peníze. Zajímavý nápad. Budeš si o těch místech muset zjistit víc. Poděkuješ faráři za dobrý tip. Se smíchem opáčí, že i část základů jeho přístavby je z kamene odtamtud. Zbytek oběda se již nese v nezávazném tlachání o všem možném. Stejně ti v pravidelných intervalech utíkají myšlenky k oběma rozvalinám. Že bys měl opravdu takové štěstí? Jdi na 5.

Opatrně jako kočka se přesouváš ke dveřím. Krok za krokem jsi jim blíž. Pořád ale neslyšíš dostatečně dobře. Táta ti jednou řekl, že vše co děláš, máš dělat naplno. Vědom si tohoto poučení se neslyšně lepiš na dveře. Musíš uznat, že je jedná o prvotřídní kousek dřeva. Mistr řezbář si s ním dal skutečně záležet. Obě křídla zdobí rodinný erb a několik umně vyvedených květů. Nyní už slyšíš lépe. Baví se o vodě, jestli jí bude dost. Dost na co? Na stavbu? Na koupání? Na zalévání? Z další věty už je ti vše jasné. Fontána. To je ta věc, po které pánovo srdce touží a ty ji máš zrealizovat. Napadá tě milion otázek? Kde ji máš postavit? Jak velkou? Kolik času dostaneš? Z proudu myšlenek tě vytrhne vrznutí podlahy. Než stihneš jakkoliv zareagovat, klika kousek pod tvou bradou se pohne a dveře se rozletí dokořán. Bohužel se otevírají dovnitř. Dovnitř do pracovny. Jak dlouhý, tak široký přistáváš na podlaze přímo u čtveřice nohou. Nebýt to tak potupná chvíle, musel bys obdivovat nádherné spony na střevících, nacházejících se po tvé pravici. Místo toho spíš přemítáš, zda by tě podlaha nemohla celého pozřít, aby ses vyhnul té potupné chvíli, která musí následovat. Rozhodnut neprodlužovat své utrpení víc, než je nutné, se sbíráš zpátky na vlastní nohy. Přímo před tebou stojí dva elegantní muži ve vyšíváných kabátcích a vysokých parukách. Sledují tě dokořán rozevřenýma očima. Zmůžeš se jen na potupné „ehm ehm“. V tu chvíli se však oba dávají do ohlušujícího smíchu. Zmateně se díváš z jednoho na druhého. Pomalu se přestávají smát, ale stále se se slzami v očích vesele usmívají. Konečně se zmůžeš na omluvu. Vysvětlíš, že jsi pouze obdivoval ony vyřezávané dveře, kde tě zaujal do nejmenších podrobností vyvedený erb. Oba pánové pobaveně přikyvují. Přistupuje k tobě vyšší z nich. Představuje se ti jako Maxmilián František Antonín ze

Žerotína a představuje také svého přítele pana Marka Ludvíka z Neratovic. S oběma si potřeseš rukou a jsi vyzván se usadit.

M: „Jak tedy již jistě víte, drahý Alfréde. Nechal jsem si Vás zavolat v záležitosti vystavení fontány na mém pozemku. Mám pocit, že je to ta poslední věc, která mi zde opravdu chybí. Měla by se nacházet za druhým nádvořím, tedy v zahradách. Vše nechávám plně ve Vaší kompetenci. Náklady nejsou problém, ale žádám, abyste se nenechal strhnout a nezruinoval tímto projektem mou kasu. Tady Marek Vám bude plně k dispozici pro veškeré potřebné konzultace. Já samozřejmě také, pokud budu zrovna přítomen na zámku.“

Ještě jednou se ujišťuješ, zda máš skutečně volnou ruku. Po přitakání se ti hlava opět rozjíždí na plné obrátky. Slíbíš Maxmiliánovi předat nejpozději do 4 dnů hotový návrh ke schválení. S úklonou poděkuješ za příležitost, kterou ti zde nabídli, a odejdeš z pracovny. Jdi na **10**.

S omluvným úsměvem na prodejce odmítavě mávneš a už už se chystáš vzdát. Obchodník se však nehodlá vzdát, očividně ses mu zalíbil. Hbitě k tobě přiskočí a s prudkou gestikulací na tebe hrne nepřeborné množství informací. Pochytíš jen: ohromný, potřebný, skvělý a neskutečný. Dál už nevnímáš. Napadla tě d'ábelská myšlenka. Svě domovské panství máš v malebném údolí kousek od Prahy. Jedná se o menší zámek s docela prostornou zahradou. Přímo proti tvému domu však stojí dům Petra Vladyky z Kobylína. Odjakživa mezi sebou soutěžíte. Pokud si ty necháš zasadit na zahradě borovici, on si nechá zasadit dvě stříbrné jedle. Pokud si on nechá postavit pergolu, ty si necháš postavit altán. Pokud si on nechá na svém zámku zbudovat věž, tobě velice rychle vyroste na zahradě minaret. Situace se dostala tak daleko, že v tuto chvíli jemu běhá po zahradě neovladatelný pštros, kterého si nechal dovézt až z černého kontinentu a ty, abys nezaostával, nechal sis dovézt kotě rysa až z dalekého Ruska. Bohužel z kotěte velice rychle vyrostla velká a poněkud popudlivá kočka. Nevyhrál to tedy ani jeden z vás. Ale takový kanon. Čím by ho mohl Petr trumfnout? Jedině větším kanonem, ale v tu chvíli by byl pořád až druhý. Ty jsi ho měl zkrátka na zahradě jako první. Navíc, pokud se tvůj rys někdy dočista zblázní, budeš ho mít aspoň čím zastrašit. Ano! Koupíš si kanon. Ten nejzdobnější a nejokázalejší, který tento prodejce má! Po celou dobu tvého hlubokého zamyšlení ti prodejce něco vysvětloval. Netřeba tomu věnovat pozornost. Střílet z něj stejně nehodláš a i kdyby, nemůže to být tak složité. Prach, koule a oheň následovaný ohlušující ránou a možnou dírou v té Petrově příšerné věžičce. Mávnutím ruky zastavíš jeho vodopád slov a oznámíš mu, že jsi rozhodnutý. Ať ti nechá okamžitě poslat ten nejzdobnější a nejokázalejší kus na zámek

Žerotínů do Valašského Meziříčí. Domů na něm chceš totiž pak přijet sám. Budeš na něm sedět, jako Hannibal na svých válečných slonech. Konečně vyhraješ tuto léta trvající válku. Prodejce se zmateně dívá z tebe na děkana a zase zpět, ale nakonec přikývne. Děkan se jen směje a ptá se, zda bude dělo připraveno ještě před tvým odjezdem dnes odpoledne. Prodejce opět přitaká a domluví dodání děla do děkanova sídla. Jsi spokojen. Nadmutě a nabubřele opouštíš náměstí, jako skutečný generál bojiště po vyhrané bitvě. Na zámku se již vše chystá k tvému odjezdu. Kočár stojí i se zapřaženými koňmi a kočí opodál diskutuje o nejlepší možné cestě zpět s jiným kolegou. Pomalu se loučíš s děkanem. Děkuješ mu za jeho pohostinnost a hlavně dobrosrdečnost. Před nastoupením do kočáru tě zastaví pár přicházejících sloužících, kteří nesou očividně těžkou dřevěnou bednu. Tu ti postaví k nohám, ukloní se a opět odejdou. Zmateně si bedýnku prohlížíš. Nakonec se skloníš a otevřeš ji. Nemůžeš uvěřit vlastním očím. Je v ní miniaturní verze kanonu z mosazi a dřeva. Chvilí nevěřícně koukáš a pak ti vše dochází. To na trhu nebyl prodejce ale hledač. Hledal šikovné chlapce, ze kterých by sám vytvořil prodejce, a ti by s obdobnými miniaturami objížděli potenciální kupce. Musíš se začít smát. Hodně smát. Se slzami v očích nastupuješ do kočáru. Kanon ti mezi tím uloží dovnitř. To byl zase jednou kup. Jdi na 52.

I když je Kroměříž město s jistým věhlasem, ještě si doposud neměl tu čest ani příležitost jej navštívit. Nuže, všechno je jednou poprvé a tohle by zrovna mohl být příjemný zážitek. Podle toho co víš, nachází se ve středu města zámek, který by měl právě procházet rekonstrukcí. Tak jako většinu země i jej zpusťovala válka. K zámku mají přiléhat impozantní zahrady. Pokud se nemýlíš, mělo by mít město dokonce vlastní mincovnu. A to už něco znamená. Nejedeš s prázdnýma rukama. Vezeš speciální vydání encykliky od Inocence XI.. Chvíli jste s Maxmiliánem procházeli jeho rozsáhlou knihovnu, než jste objevili něco, co by se mohlo děkanátu líbit. Přeci jenom, je to symbolické. Právě Inocenc vydal povolení k upálení děkana Lautnera, což bylo vyvrcholením honu na čarodějnice, který se spustil na Losinském panství. A přesně to panství náleží příbuzným Maxmiliána. Tuto encykliku již v Kroměříži zcela určitě mají, ale jsi si jistý, že nemají tak zdobnou a vyvedenou verzi, jaká se nacházela na zámku ve Valašském Meziříčí. Většina stránek je ručně iluminovaná, některé z nich jsou dokonce zlacené. Její tvorba musela dát značnou práci. Ve své podstatě se jedná takřka o šperk a ne knížku na čtení. Máš ji zabalenou v tradičním modrotiskovém šátku, který má po obvodu ruční květinovou výšivku. V té je zakomponován znak Žerotínů. Měl jsi štěstí, tkalcovský mistr, kterého si oslovil, měl zrovna rozpracovaný jeden kus, který se na tuto záležitost perfektně hodil. Pracovali na něm celou noc, aby byl do tvého odjezdu hotový. Snad tím uděláš radost a nakloníš si děkana na svou stranu. Hlavou se ti honí spousta věcí. Jsi z nadcházejícího setkání značně nervózní. Přeci jenom nemáš vymyšlenou žádnou alternativu. Pokud jednání selže, budeš znovu na začátku a práce na fontáně se budou moci nebezpečně prodloužit. Ono vytvořit sochy zabere

spoustu času a ty bys nerad, aby se práce protáhly až do zimy. V zimě těžko vyzkoušíš vodní mechanismus. Navíc usazování soch by bylo také nepříjemné. Se zmrzlými prsty se zkrátka pracuje špatně. Kočár náhle zastavuje. Vykláníš se z okénka a zjišťuješ, co se děje. Stojíte na rozcestí. Kočí se dívá na rozcestník. Oba směry hlásí Kroměříž. Tázavě se na tebe ohlédne. Kterou cestou se chceš vydat? Pojedeš vpravo? Jdi na **16**. Pojedeš doleva? Přejdi na **49**.

Vykláníš se u okýnka a voláš na kočího. Přes hluk tě na poprvé vůbec neslyší, zavoláš tedy znovu – hlasitěji. Dáváš mu jednoduchý pokyn, ať objedná náměstí dokola a zastaví u radnice. Ihned po zastavení vychází z domu důležitě se tvářící mužík. Ptá se tě na jméno a důvod tvé návštěvy. Poté, co mu vše v rychlosti ozřejmíš, se ztratí zpátky v domě. Chvilí netrpělivě čekáš, ale je zpět dřív, než by si stihl napočítat do padesáti. Doprovází jej sám místní purkmistr. Skutečně je břichatý. Už od pohledu je ale zřejmé, že to bude jediná z tebou předpokládaných negativních vlastností. Bodře se na tebe usmívá a pomáhá ti ven z kočáru. Nemáš šanci se dostat ke slovu. Ze smršti informací, které na tebe chrlí, zvládáš pochytit sotva polovinu. Že máš přijet, ví celé město a všichni se na tebe těší. Všichni se také těší, až předvedeš své stavitelské umění. Stavba, kterou máš vyprojektovat je prý to poslední, co městu chybí k dokonalosti. Protože nemáš nejmenší ponětí, o čem to mluví, všemu pouze zdvořile přitakáváš. Do radnice si bereš jen jednu menší tašku, určitě v ní najdeš čistou košili a punčochy. Kabátec i vestu si necháš. V kočáře ses stihl kriticky prohlédnout a nenašel jsi žádné poškození ani znečištění. Přeci jenom, až tak moc jsi s tím kamenem nepracoval. Purkmistr pokračuje ve výkladu nejnovějších drbů a zpráv z okolí. Už víš, jaká byla minulá úroda a jak to vypadá se současnou. Také ses dozvěděl o chovu prazvláštních ryb v nedalekém rybníčku. Neunikl jsi ani informaci o nenadálém těhotenství místní švadleny. Využíváš chvílky, kdy se dobrák musí nadechnout a rychle se jej zeptáš, zda by byla možnost se u něj i opláchnout. Ihned začne pokyvovat všemi svými bradami. Nicméně má pro tebe špatnou zprávu, může ti nabídnout jen keramický lavor. Bohužel by trvalo dlouho, než by se ohřálo dostatečné množství do jeho vany.

Když se tak na něj díváš, vůbec se nedivíš. Musí se jednat o ohromnou vanu. Bereš tedy zavděk lavorem. Jsi přiveden do menší místnosti. V rohu je paraván, nejspíš to tedy bude převlékárna. Na elegantním dřevěném stolku je již nachystán malovaný keramický lavor. Vedle něj stojí plný džbán. Z vody se ještě kouří. Dostaneš k ruce mladého sluhu. S jeho pomocí máš rychle dole kabátec, vestu, košili i paruku. Než bys řekl švec, jsi čistý tak, jak ti to jen omezené podmínky použití lavoru a žínky mohou dovolit. Rychle vytahuješ čistou košili a punčochy. Košile je sice po dlouhé cestě zmačkaná, ale pod kabátkem nebude nic vidět. Sluha ti pomůže se znovu obléknout, usadí ti na hlavu načesanou paruku a s úklonou opustí místnost. Kriticky se prohlédneš ve vedle stojícím zrcadle. Vypadáš dobře, opravdu dobře. S klidným srdcem můžeš vyrazit na zámek. Po cestě ven ještě vyhledáš purkmistra. Od srdce boдрému chlapíkovi poděkuješ. Musíš mu slíbit, že ještě některý den přijdeš na oběd. S úsměvem opouštíš radnici. Byl to dobrý nápad zastavit tady. Nasedáš do kočáru a rozjíždíš se k zámku. Jdi na 3.

Pečeně byla až nebesky dobrá. Na podnose ti donesli velký kus vepřového, který se rozpadal už jen pod tvým pohledem. Zakusoval jsi k němu pečené mrkve a dušené červené zelí. Samozřejmě se to neobešlo bez následků a jako správný labužník jsi teď s prominutím jako to prase, samozřejmě jiné – než to na pekáči. Kvapem se blíží smluvená hodina. Ta, kdy představíš svůj okázalý návrh tvému zadavateli. Vše je domluveno na čtvrtou hodinu odpolední. Venku je krásně, proto proběhne prezentace tam. Bude se podávat horká čokoláda a zákusky. Taková malá oslava. Čokoláda je pro tebe stále ještě novinkou. Měl jsi ji zatím jen jednou a to na zámku hraběte z Dietrichsteinu. Milá rodina. Trochu snobská a odtažitá, ale stejně si s nimi našel společnou řeč, při rekonstrukci jejich sídla v Mikulově. Ano, na čokoládu se rozhodně těšíš. Dáváš se tedy do eliminace škod a postupně ze sebe sundáváš veškerou mastnotu i kusy ušpiněného oděvu. Za chvíli už stojíš před zrcadlem jako nový člověk. Přemýšlíš, zda máš rovnou vyrukovat s oběma návrhy, nebo ukázat jen jeden. Pokud bys ukázal oba, mohli by je chtít kombinovat a ta představa se ti nelíbí. Možná tě až děsí. Zkrátka, když si něco vymyslíš, trváš pak na tom, aby celá věc zůstala neměnná. Jakákoliv větší změna by pouze rozvrátila tvou vnitřní představu a zcela tě vyvedla z míry. Už se ti to jednou stalo. Zámeček svobodného pána z Waudhofenu. Návrh měl dopodrobna připravený a pak si najednou začal vymýšlet. Málem to skončilo katastrofou a hromadou sutí místo letního sídla. Naštěstí přijela v tu chvíli na návštěvu jeho tchýně a to ho přimělo změnit všechny své plány, nechat stavbu ve tvých rukou a sám prchnul neznámo kam. Upřímně si nechápal proč, jeho drahá tchýně byla nesmírně milá dáma. Pravda, někdy byla takříkajíc kousavá, ale rozhodně nebyl důvod před ní

prchat. Samozřejmě, pokud by trvali na jiném uspořádání soch, nebo trochu jiných rozměrech, nemáš problém jim vyjít vstříc. Ale Poseidon s mořskými pannami kolem sebe? To už je jen krůček k přidání velryb, mořských hvězdic, krabů a delfínů. A ty odmítáš navrhovat delfíny! Nikdy si je neviděl a jejich zobrazení některými tvými kolegy, které si měl tu čest spatřit, ti přišly až příliš bizarní na to, abys je byl ochotný replikovat. Ano! Představíš jen jeden ze svých návrhů. Jenomže který? Oba považuješ za skvostné. Oba jsou takřka stejně pracné na výstavbu. Jistě Mořská panna má více soch po obvodu, ale zase Poseidonovy sochy budou náročnější co do detailů. Takže který? Poseidon? Mořská panna? Poseidon? Mořská panna? Už se konečně rozhodni! Představíš zámeckým pánům návrh s Mořskou pannou? Jdi na **50**. Dáš přednost nákresu s Poseidonem? Přejdi na **8**.

Rytmičké klapání kopyt tě pomalu uspává. Z venku k tobě proudí vlhký vzduch. Zhluboka se nadechuješ a užíváš si celý tento okamžik. Sem tam se ozve šplouchnutí nebo káchání probouzející se kachny. Nedá ti to a vytrhneš se z usínání, aby ses mohl podívat okénkem ven. Malebná krajina. Právě projíždíte sítí rybníků. Na hladině se odráží první paprsky slunce. Pomalu se rozplývá mlžný opar a celé místo začíná ožívat. Až budeš mít trochu volněji, musíš si zajít na ryby. Někdo tu činnost odsuzuje, že není vhodná pro panstvo. Ty ji miluješ. Málokdy se ti skutečně podaří něco chytit, ale vlastně ti to vůbec nevadí. Jde tam především o ten klid. Nerušený prostor pro přemýšlení, a když je to zapotřebí pro absolutní odpočinek. Jediné místo, kde můžeš dát hlavě volno a oprostít se od všech myšlenek. Možná proto nikdy nic nechytíš. Na břehu zaskřehotá žába a pak s mohutným žbluňknutím seskočí do vody. Podaří se jí to jen tak tak. Už se k ní natahoval hladový zobák velké šedé volavky. Ta jí jen naprázdno klapla a vydala se dál, brodíc se na svých tenkých nohách vodami u břehu. Malé písknutí. Tenký nepřeslechnutelný zvuk, který dává tušit, že nepřítel je nablízku. Pozdě ti dochází, jak velkou chybou bylo rozhrnout závěsy v okně. V marné snaze je rychle zatahuješ zpět, ale je to zbytečné. Kočár je okupován. Napočítáš jich minimálně sedm. Drobných komárů, kteří ti neúnavně krouží kolem hlavy a snaží se vybrat nejlepší místo pro přistání. Podle tleskání poznáváš, že kočí má vepředu stejné potíže. Chudák, on je jim vlastně vystaven na milost celý. Ty máš přeci jen určitý prostor pro manévrování. Hned jak si některý sedne, dáš mu co proto. Tohle byl ale zatracený nápad! Zpátky musíte jet druhou cestou. Proč vlastně nejsou podobná místa využívána současnými lékaři? To je pořád samé pouštění žilou a přikládání pijavic, ale tyhle malé

potvůrky odvedou úplně tu samou práci a člověk pak nemusí řešit jejich odlepování, ani zda náhodou nenařítí žílu moc. Kdoví jestli tohle už někoho napadlo. Možná bys na tom mohl vydělat balík. Rozhodně se budeš muset poradit s odborníkem. Tedy pokud tuto trýznivou cestu přežiješ. Po tvé mohutné ráně ustává i poslední pískání. Snad už budeš mít klid. Neodvažuješ se vykouknout ven, abys zjistil, zda jste ještě daleko od cíle, ale jedním jsi si jistý. Přijedeš svěží a plný energie. Takový boj totiž člověka do čista probudí. A je taky na čase. Kolem se začínají ozývat zvuky města. Bojácně poodtáhneš závěs a skutečně. Blížíte se kvapně k městu. Tak je to tady. Snad se ti povede zapůsobit a kámen získat. Jdi na **22**.

Jak by řekla tvá zesnulá maminka – dokonalý den. Svítí slunce, ptáci zpívají a z dálky k vám doléhá smích a cinkání. Ještě chvíli a léto je tu se vším všudy. Pod vzrostlým kaštanem pro vás byl přichystán jakýsi piknik. Vzorovaná deka, polštáře na sezení, dezerty, čerstvé ovoce a především konev s kouřící čokoládou. Než se pustíš do samotné prezentace, vychutnáš si šálek toho tekoucího zázraku. Už v Mikulově sis sliboval, že se o čokoládě musíš dozvědět víc. Odkud přesně se dováží, z čeho se vyrábí, jak se vyrábí, proč je tak vynikající? Tolik nezodpovězených otázek a tvá hlava doslova lační po odpovědích. Ze zadumání tě vytrhne cinknutí lžice o talíř. Marie Antonie už začala s debužírováním. Je na čase představit jim své veledílo. Nebo alespoň jeho papírovou podobu. Obřadně si odkašleš a pokyneš vedle stojícímu sluhovi, aby ti podal složku s výkresem. Nejprve znovu vyjádříš svůj dík za projevenou důvěru ve tvé schopnosti. Následně v krátkosti představíš ústně svou představu. Tedy nízká fontána s přístupem ze všech stran. Po obvodu budou moci sedět. Sochy budou ze stejného materiálu jako samotná nádrž. Středová socha bude otočená čelem k zámku. Nemáš rád přehnanou pompéznost ani následnou dotěrnost případných zlodějů, proto budou sochy čistě jen z kamene. Žádné pozlacené části, žádné drahé kameny ani jiné cenné materiály. Jen holý kámen. Vlastně je to i praktičtější, lépe se čistí. Po obsáhlém ústním představení přichází konečně na řadu samotná skica. Opatrně takřka obřadně vytahuješ arch z desek a podáváš jej Maxmiliánovi. Oba se k papíru sklánějí a důkladně si jej prohlíží. Maxmiliánovi se okamžitě mírně zvedají koutky a naklání hlavu. Naopak jeho paní se po tváři rozlévá ruměnec a nevěřícně rozevívá oči tak, aby co nejlépe viděla. Následně se na tebe podívá, jen na prázdno otevře ústa, zamračí se a opět

se skloní k nákresu. Maxmilián se, už s neskrývaným úsměvem, pobaveně dívá na svou očividně uraženou manželku. Než stihne cokoliv pronést, jste oba zasypáni salvou slov, která jen stěží zvládáte všechny pochytat. Z onoho vodopádu vyrozumíš, že se zámecké paní ani za nic nelíbí představa, mít na zahradě toliko takřka nahých žen. Zámecká galerie prý bohatě stačí. Maxmilián jen výmluvně pokrčí rameny a zeptá se tě, zda se dá s touto nepříjemností něco dělat. Rychle kývneš na sluhu, aby donesl z tvého pokoje i druhou složku. Poté, co odběhne pryč, snažíš se přesvědčit Marii, že v žádném případě nešlo o žádný nemravný návrh, pouze jsi chtěl do díla zakomponovat klasické vodní bytosti. S nemilosrdnou přímostí je ti přímo do tváře vmeteno, že klasickou vodní bytostí je přeci ryba a tu na tvém návrhu nevidí ani jednu. Raději už mlčíš. Maxmilián se opět nepokrytě směje. Po chvíli se vrací zpět udýchaný sluha i s druhou složkou. Vysvětlíš svým zadavatelům, že pro jistotu jsi vytvořil ještě alternativní návrh, který zajisté už paní ze Žerotína potěší, neboť na něm jsou jen a pouze samí muži. Podáváš jim druhou skicu a v rychlosti představuješ jednotlivé postavy. Následuje chvíle ticha, kdy čekáš na verdikt. Marie si se zvednutým obočím důkladně prohlíží každou píd' nákresu. Nakonec se na tebe usměje a prohlásí, že tuto verzi je schopná a ochotná akceptovat. Poté se omluví, políbí svého muže na tvář a odejde. Maxmilián ti s velkým povzdechem vrací návrh zpět. Máš začít s prací. S úlevou ukládáš arch zpět do desek. Slunce svítí, ty popíjíš horkou čokoládu, jsi pohodlně usazen ve stínu stromu a povídáš si s tvým současným chleboďárcem. Je to velice milý chlapík. Potichu mu oznámíš, že mu tam jednu mořskou pannu přeci jenom dáš. Na stranu ze zahrady, aby nebyla ze zámku viditelná. Maxmilián se hlasitě zasměje a přitukne si s tebou na zdraví hrnkem plným lahodné čokolády. Klid a všeobecné veselí přeruší slabé zakručení v tvém břiše. Hlad je potvora, dokáže zkazit

sebekrásnější chvíli. Ani trochu se ti nechce zvedat a odcházet, ale zůstat o hladu se ti také přičí. Vydržíš ještě a budeš si dále užívat klidné chvíle se zámeckými pány na zahradě? Jdi na 38. Omluvíš se a půjdeš raději prozkoumat kuchyň, zda nezůstalo něco od oběda, případně zda už není nachystáno něco k večeři? Jdi na 63. Jdi na 38.

Marka se ti najít podařilo. Dokonce se k vám přidalo pár dalších chlapů, kteří měli zrovna stráž. Jak už to bývá, partie se protáhla a spát jste šli až nad ránem. Hlava se ti navíc ještě teď malinko motá z vína, kterým jste se celou dobu posilňovali. Nedá se však svítit, je třeba pracovat. Kámen do základu a část těla nádrže máš. Podařilo se ti dokonce ukořistit dostatečné množství natolik kvalitních kusů, že se z nich bude moct postavit i spodní řada těla nádrže. Nahoru to však chce nový a zubem času nepolíbený kámen. Je třeba zjistit, kde jsou v okolí pískovcové lomy. Taky bude potřeba ověřit, komu daný lom patří a zajistit si jeho povolení k těžbě. Pokud budeš mít štěstí, bude tam už dostatečné množství kamene nalámaného. Ušetřilo by to velké množství práce i času. Taky musíš zajistit povozy, které kámen odvezou. Většina jich teď pendluje mezi zámkem a Arnoltovicemi. Budeš jich potřebovat tak sedm. Pět velkých kamenů na sochy a dva vozy se naloží menšími kusy, ze kterých bude právě horní lem. Podstavec hlavní sochy, tedy útes, na kterém Poseidon s mořskou pannou sedí, bude ze starého kamene. Ani se nebude muset čistit, alespoň to bude působit autentičtěji. Bylo by lepší, kdyby si už měl vybraného sochaře. Bohužel, na zámeckou výzvu se dostavili pouze dva a ani jeden nebyl dle tvých představ. Jeden se nad tebe nebetyčně povyšoval, u druhého jsi pojal podezření, že neumí vzít majzlík do ruky. Náladu ti zlepšuje fakt, že ti předevcírem přišla dobrá zpráva. Matyáš je již na cestě k tobě a na zámku bude každým dnem. Tak moc se na svého drahého hochu těšíš. Je takřka jako tvůj syn, jenom štíhlejší. Vzal sis ho k sobě do učení jako malého chlapce, rodiče neměl, starala se o něj babička a i té už docházely síly. Jednoduše se ti jich zželelo. Tehdy si ještě vůbec netušil, jak skvělého pomocníka si získal. Očekávání Matyáše ti

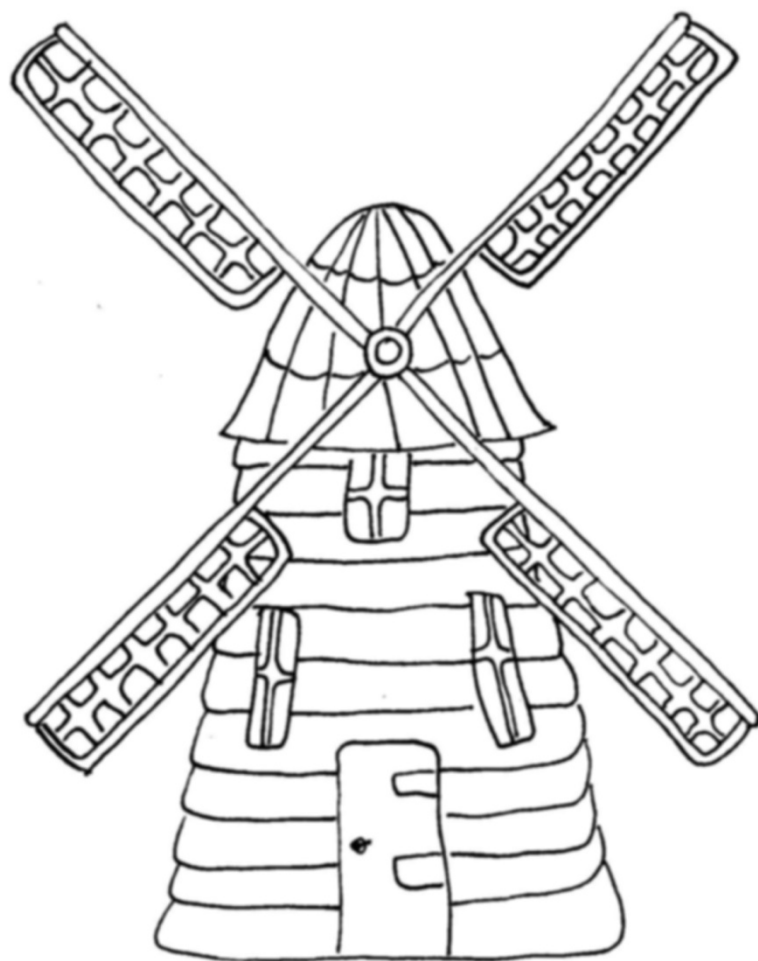
vykouzlí úsměv. Ozve se krátké rytmické zaklepání na dveře. Dvnitř vstoupí sluha a předává ti prostě složený list papíru. Obsahuje jen lakonické sdělení. Pokud máš čas, jsi žádán na faře, prý bys mohl dostat užitečný tip. Vlastně proč ne. Nic konkrétního na práci teď nemáš. Dělníci již začali hloubit jámu přesně v místě, které jsi jim vykolíkoval. Jen je po cestě rychle zkontroluješ alespoň z okna. Navíc, třeba tě na faře něco napadne. Člověk nikdy neví, co za volnou asociaci se mu vyjeví při rozhovoru s dalším člověkem. Sluha ti pomáhá do kabátce a srovnává paruku na hlavě. Nepůjdeš přeci jako hastroš. Na chodbě ještě opravdu vykoukneš z okna a s potěšením shledáš, že jáma se zvětšuje a začíná nabývat správného tvaru i rozměru. Dělníky ti obstaral správce, zaručil se za ně sám a očividně se v nich nemýlil. Pospícháš na faru. Jsi velmi zvědavý, co tam pro tebe mají. Znáš se již s farářem? Jdi na **39**. Dosud si neměl to potěšení se s farářem setkat. Přejdi na **21**.

Tvé výpočty se ukázaly jako správné. Kameny sedí do nádrže jako dokonale padnoucí skládačka. Samotná nádrž je už hotová vlastně celá. Navíc před několika dny dorazil pan Sadler a to i s prvním velkým kusem pískovce z bělovského lomu. Okamžitě jste si padli do oka. V Kroměříži jsi mu nechal rychle navrhnoutou skicu jednotlivých soch. On už si stihl vypracovat vlastní návrhy. Jak jsi čekal, jsou perfektní. Každá socha bude vyzařovat určitou surovost a drsnost, přitom budou budit respekt. Člověk se jich však nebude bát, spíše je bude fascinovaně obdivovat. Filip Sadler nepřišel sám. Přivezl si sebou, kromě kamene, i dva pomocníky a především svého syna Josefa Ignáce. Pod zámkem pro ně bylo vyčleněno místo, kde si mohou v klidu sochat. Dostali k dispozici menší dům a dva sloužící. Mladší Sadler nyní tráví docela dost času s Maxmiliánem. Ty nemáš prostor zjišťovat, jaké kují pikle, ale z toho, co se k tobě dostalo, víš, že Josef je malířem a Maxmilián chce nechat předělat výzdobu zámecké kaple. Ta stávající mu přijde unylá a smutná. Ty se však musíš začít věnovat většímu problému, než jsou nevhodně vybrané barvy na freskách. Pro napájení fontány byl hned na začátku vybrán vrt na protější straně zahrady. Mělo od něho vézt potrubí k samotné fontáně a vlastním tlakem pak měla voda stříkat ven. Bohužel se ukázalo, že ve vrtu je mnohem méně vody, než se předpokládalo. Nyní je zapotřebí co nejrychleji vymyslet alternativu. Sedíte s Matyášem nad plánem zámku. Zkoumáte každou jednu studnu, která je v jeho blízkosti, ale žádná není jako vodní zdroj vhodná. Jako řešení se nabízí čerpat vodu z řeky Bečvy, která protéká pod zámkem. Problém je, že zámek je na kopci a Bečva asi čtvrt míle pod ním. Jak tedy dostat vodu nahoru? Samozřejmě můžeš nakázat sluhům, aby neúnavně nosili vodu nahoru a lili ji do potrubí.

Dlouhodobě by to bylo určitě neudržitelné. A co takhle kolo? Na břehu se postaví velké dřevěné kolo, to se bude otáčet, lopatky na něm umístěné budou nabírat vodu a hnát ji do ústí potrubí. Tlakem se pak voda vytlačí nahoru až k fontáně. Ovšem! To by mohlo fungovat. Rychle seznamuješ se svou myšlenkou Matyáše. Ten chvíli přemýšlí a následně načrtá návrh. Jste nadšení. Běžíte s tím rovnou k Maxmiliánovi. Zámecký pán si návrh pečlivě prohlíží. Poslouchá váš výklad a snaží se pobrat vše, co na něj s Matyášem chrlíte. Nakonec začne kývat hlavou. Máte svolení systém vyzkoušet. Má však jednu otázku. Co bude kolo pohánět. Odpověď řeknete s Matyášem zároveň. Jenže se nějak neshodnete. Matyáš navrhuje volské spřežení, ty koňské. Co z toho bude lepší? Maxmilián se dívá z jednoho na druhého a čeká na argumenty. Konečné rozhodnutí je však na tobě. Vyzkoušíš Matyášův návrh s voly? Jdi na **40**. Vyzkoušíš raději koňské spřežení? Přetoč na **23**.

Starý pán utíká, co mu to jen jeho vratké nohy dovolí. Maxmilián si nechal zavolat toho nejproslulejšího pláteníka ve městě. Mistru Bedřichovi už táhne na sedmdesát let, ale pro zámeckého pána rád na chvíli odejde z odpočinku. Svému řemeslu se naučil do otce, ten zase od jeho otce a ten od jeho otce. Dědí se to u nich po pokoleních. I Bedřichův syn se potatil. Dneska je velký den, sám svobodný pán si jej k sobě nechal zavolat. Důvod vytáhnout svůj sváteční kabátec a vyšívanou vestu. Kdoví, jaký úkol má pro něj zámecký pán připravený. Na zámku nebyl už léta. Dříve sem pravidelně dodával ubrusy, prostěradla a jiné potřebné látky, ale od chvíle, co odešel na odpočinek, přenechal všechny tyto starosti i radosti svému nejstaršímu synovi. Je přijat okamžitě. Pomalu vystoupá po schodech nahoru. Pevně se přidržuje zábradlí. Nahoře je ihned uveden do komnaty pána. Maxmilián už na něj čeká. Vřele jej přivítá jako svého starého přítele, poté mu představí tebe. Společně si sedáte. Nabídnete starému pánovi pohoštění a ty se pouštíš do vysvětlování. Jak se k němu jistě doneslo, stavíš fontánu. Do fontány je zapotřebí dovézt vodu. Veškeré vaše pokusy zatím selhaly, ale nyní máte nápad, který se zdá být realizovatelný. Proto však potřebujete radu pláteníka. Takového, který svému oboru opravdu dobře rozumí. Je potřeba vytvořit plachtu, která by se vypnula na lopatkách právě stavěného větrného mlýna. Musí to být látka pevná a odolná. Aby se ušetřila práce a především náklady, bude na mlýně celoročně. Lopatky totiž nepůjdou sundávat. Chceš vědět, zda pro vás má nějaký tip. Bedřich se na chvíli zamyslí a pak odhodlaně odpovídá. Podle něho není plachta na lopatky právě nejlepší nápad. Už se s tím několikrát setkal. Látka bude celou dobu muset odolávat větru a dešti. Pokud do ní narazí ve velké rychlosti jakýkoliv kus smetí, může ji rozřezat.

Navíc, voda na ni bude v zimě mrznout a to také nebude dělat dobrotu. Mlýn nebude moci plnit svůj hlavní účel, led se bude muset složitě sundávat a plachta to stejně s největší pravděpodobností nevydrží a roztrhne se. Navíc si všichni musí uvědomit, že ani sebelepší obšití nezabrání trhání u děr, které budou muset v plachtě být, aby se před ně dala uchytit k lopatkám. Určitě máte podle Bedřicha raději vyzkoušet dřevo. Nemluvě o tom, že se určitě najde pár dětí, které nebudou mít nic lepšího na práci než na lopatky vylézt, aby se mohly točit, a ty plachtu zničí zcela určitě. Podíváte se na sebe s Maxmiliánem. Tak tedy dřevo. Starého pána ještě přesvědčíte, aby s vámi zůstal na oběd. Odpoledne bude zapotřebí sehnat jiného odborníka. Jdi na 57.

Sluhové již vynesli všechna tvá zavazadla nahoru do tvé komnaty. Očima přeletíš celou místnost. Je opravdu velmi vkusně zařízená. Velká postel s baldachýnem a staženými těžkými závěsy, elegantní tmavě zelená sedací souprava, tmavá masivní vyřezávaná šatní skříň, pár menších úložných truhel, psací stůl s pohodlně vyhlížející židlí, za závěsem schovaný toaletní stolek s keramickým umyvadlem, nočníkem a několika ručníky a konečně malý hrací stolek. Výborně, šachy i dámu si zahraješ rád, snad bude s kým. Rychle protřídíš všechna svá zavazadla a vybereš pro tebe speciálně vyrobenou tašku, ve které si převážíš stočené listy papíru, pera, násadky, inkoust, pijáky a vše, co bys mohl ke svému dokonalému písemnému projevu potřebovat. Zkusmo ji otevřeš, abys zkontroloval, zda je v ní všechno tak, jak má být. Nejspíš vinou převozu nebo následného vynesení do zámku, se věci v tašce poněkud pomíchaly. To by vlastně vůbec nevadilo, vždyť je stejně budeš vytahovat ven. Jenže lahvička s inkoustem se dostala nebezpečně blízko okraji tašky. Než stihneš jakkoliv zareagovat, lahvička vypadne a roztříští se o podlahu. Bezmocně přihlížíš, jak se barva vpíjí do pestrého koberce. Pro pána krále, tohle je příšerné! Rychle se začneš rozhlížet a hledat, čím bys mohl inkoust z koberce odsát. Vzpomeneš si na ručníky v toaletním stolku. Popadneš je do rukou, co nejrychleji si klekáš na podlahu a tlačíš vší silou na koberec. Nakonec použiješ tři ručníky. Odkládáš je opatrně bokem tak, abys nezašpinil nic jiného. Vstáváš a kriticky si prohlížíš způsobenou škodu. No, upřímně jsi měl strach, že to bude mnohem horší, ale stejně koberec v tomto stavu nemůžeš nechat. Čím se dá odstranit inkoust? Přemýšlej, přemýšlej! Kaňku z papíru odsaješ pijákem, jistě – místo něho si teď použil ručníky. Alkohol! Alkohol rozpouští inkoustové barvivo! Jenže to ti bude komnata

cítit jako pravé pijácké doupě. Nenašlo by se něco, co bys mohl použít místo alkoholu? Ocet? To by smrdělo ještě hůř. Možná citronová šťáva. Otázkou je, jestli se ti povede rychle sehnat větší množství citronů! Půjdeš hledat láhev pálenky? Jdi na **20**. Vyzkoušíš raději citrónovou šťávu? Přesuň se na **11**.

Mladík se dává pomalu ale jistě na ústup. Katka jde neohroženě za ním. Nakonec mladíkovi nezbývá nic jiného než vzít nohy na ramena. Za tebou se ozve upřímný smích. Otočíš se a spatříš správce, jak se chechtá tak, až se mu otřásá lalok pod bradou. Pomalu k tobě přistoupí, chytí tě za rameno a prohlásí, že miluje chvíle, kdy Katka křičí na někoho jiného a ne na něj. Tázavě se na něj podíváš. Vysvětlí ti, že jeho dcera je tvrdé nátury a má ráda ve všem pořádek. Taký se o sebe umí perfektně postarat, ví, že se o ni v žádném případě nemusí bát. O to lépe se mu každý večer usíná. Ptáš se, zda mu nevadí, když od sebe musí sama odhánět takováto individua. Dozvídáš se, že ten klučina se kolem ní motal už nějaký ten pátek, nebylo však třeba zasahovat, protože Katka měla vše pevně v rukou. Samozřejmě byl správce připravený kdykoliv zasáhnout a dát mu hezkých pár ran za uši. Poplácá tě po rameni a pozve tě dál na něco ostřejšího. Chvíli váháš, ale nakonec souhlasíš. Dostáváš domácí medovinu. Voní báječně. Po krátkém přípitku si oba sedáte a klábosíte o běžných záležitostech, které vás teď trápí. Správce čeká rekonstrukce stájí. Pečlivě ho vyslechneš. Ve stáji je nyní 32 koní. Musí je dočasně někam umístit, ale neví kam. Během rekonstrukce určitě nemůžou být ve svých běžných ubikacích, zbytečně by se plašili. Po chvíli přemýšlení vstaneš, vezmeš z psacího stolu kalamář, brk a papír a rychle načrtneš návrh dočasného ubytování koní. Velice jednoduchá stavba stávající se z jednotlivých buněk, každá buňka je krytá ze tří stran a má dvě společné stěny s buňkami vedlejšími, vyjma krajních jednotek. Je to to nejjednodušší stání, jaké může být. Bude rychle postavené s minimem práce i materiálu a následně se bude dát stejně snadno rozebrat. Dokonce i navrhneš místo, kde by mohlo stát. Dole pod zámkem je relativně velký nevyužitý pozemek. Starší

doměk s velkou zahradou. Na zahradě bude stání a v domku mohou bydlet podkoní a ostatní posluhovači. Správci se nápad líbí. Složitě hledal volné stáje s dostatečnou kapacitou, které by si mohl dočasně pronajmout, ale takto jednoduché řešení ho nenapadlo. Ptá se, s čím může na oplátku pomoci on tobě. Povzdechneš si a svěříš se se svým problémem s vodou. Přizná se, že už o všem slyšel. Je podle něj škoda, že nejde využít voda z místních mokřad. Zarazíš se a chceš vědět víc. Tedy nejedná se o klasické mokřady, ale vedlejší kopec je například promáčený nonstop. Taký kvůli tomu na něm skoro nic neroste. Z jeho druhé strany se lidem povedlo svézt vodu z okolních polí do menšího rybníku, i přes to se z polí stávají jezera hned, jakmile vydatněji zaprší. Dál už neposloucháš. V hlavě se ti zrodila myšlenka. Meliorace! O systému zúrodnění půdy pomocí odvodnění ses učil ještě jako mladý jinoch, během svých vysokoškolských studií. Je třeba jen vymyslet vhodný způsob, jak odvézt vodu z kopce dolů k zámku. Tvá fontána bude mít vodu, kopec bude sušší a bude se na něm moct pěstovat nebo vysazovat stromy. Tedy radost pro všechny. Bereš do ruky druhý arch papíru a popouštíš uzdu fantazii. Správce jen fascinovaně kouká. Během několika minut máš hotovo. Voilá! Hledíš na papír, jako by to bylo tvé čerstvě narozené dítě. Vstáváš, objímáš správce a běžíš najít Marka a Matyáše. Je třeba se dát okamžitě do práce. Přetoč na 60.

Pohodlně opět usazený ve svém kočáře se rychle přibližuješ svému cíli. Máš ze sebe dobrý pocit. Někomu bezelstně pomoci, to je něco, co tě vždy tak nějak naplní. Přidá ti to zase něco optimismu do života. Vždy si říkáš, že v takovýchto případech funguje řetězová reakce. Pokud tedy ty někomu jen tak pomůžeš, pomůže zase on někomu dalšímu, až nastane vhodná příležitost. A takto to půjde dál a dál. Nakonec se ta vlna pomoci může dostat i zpět k tobě a to je zkrátka dobrý pocit. Necháváš si otevřené okno, aby na tebe z venku šel proud čerstvého vzduchu. Možná by sis i na chvíli zdřímnul. Ze zadumání tě vytrhne kočí. Zastavuje kočár a jde za tebou. Pokládá ti vcelku banální otázku. Do města vedou dvě brány Kupecká a Panská. Je brzy ráno. Panská brána se otevírá později. Do města jí vjíždí mnohem méně osob. Navíc je určena spíše pro očekávané návštěvy. Tedy sedláka vedoucího na trh své dva volky u ní určitě neuvidíte. Na druhou stranu bude ještě určitě zavřená a podle hodin z blízké věže se to nezmění ještě nejméně 40 minut. Samozřejmě nemůžeš s jistotou říci, kolik přesně je nyní hodin, ale pokud žmouráš na hodiny správně, čeká tě skutečně ještě necelá hodina. Za to Kupecká brána bude již dozajista otevřená. Jenže je sobota brzy ráno. Je tu velká pravděpodobnost, že ve městě se dnes budou konat trhy. Pokud to tak skutečně je, pohrne se dovnitř Kupeckou bránou opravdu velká masa lidí. Tvůj kočár je velký, snadno se může v davu zadrhnout. To poslední, co bys chtěl, je zablokovat vstup do města. Samozřejmě, byl by to vskutku velkolepý příjezd. Ale ty si chceš místní lidi spíš naklonit než rozdráždit. Nikdy nevíš, kdy budeš někoho z nich potřebovat. Musíš se také ještě někde opláchnout a převléknout, přes to nejede vůz. Představa, že předstoupíš před zámeckého pána splavený, upocený, špinavý a nedej

Bože smradlavý je zkrátka nemyslitelná! A bylo by také krásné, kdyby ses dostal na zámek přesně na čas, neboť dochvilnost je známkou pečlivosti a poctivosti. Na tom ty si zakládáš. Žádné zdržení si tedy nemůžeš dovolit. Zariskuješ a vydáš se ke Kupecké bráně? Jdi na 7. Nebudeš nic pokoušet a počkáš u Panské brány, otoč na 34.

Chvíli přecházíte po místnosti a přemýšlíte. Ty, Marek i Matyáš. Větrné mlýny se tady běžně nestaví, proto ani nemáme řemeslníky, kteří by se zabývali výrobou lamel. Musíte tedy improvizovat. Na zámek si necháváte zavolat dokaře. Ten by snad měl být schopen takovou lamelu vytvořit. Mladý Pařízek je chlapík v plné síle. Na zámku je vcukuletu. Vyslechne si vaši žádost a po chvíli přemýšlení práci odkývne. Do práce se prý může pustit ihned, protože došků má doma do zásoby dost a chvíli to vydrží. Padá vám kámen ze srdce. Rozjařeně si všichni tři připíjíte na zdraví a především na funkční větrný mlýn. Stavba pokračuje rychle. Tím, že je celá ze dřeva, jde dělníkům práce od ruky. Každý den je patrný velký pokrok. Mlýn bude hotový za pár dní. Během tří týdnů je vše na svém místě. Pravda, stavba nepatří mezi nejpevnější, a kdyby přišel silnější vítr nebo voda, nejspíš by nevydržela. Tobě šlo však o to zjistit, jestli bude mechanismus vůbec správně fungovat. Pokud bude tvůj plán úspěšný, okamžitě se zahájí práce na zpevnění. Mlýn dostane pevné kamenné základy a celá konstrukce se stane podstatně bytelnější. Měli jste ohromné štěstí. Předpokládal jsi, že na řetěz s nádobami budeš čekat mnohem delší dobu, ale v nedalekém Novém Jičíně měli právě jeden řetěz hotový. Stačilo je jen přesvědčit k prodeji a připevnit na něj nádoby. Celý systém je dnes připraven k slavnostnímu spuštění. Stojíte na břehu. Dáváš pokyn k uvolnění lopatek. Dávají se do pohybu takřka okamžitě. To je dobré znamení, velice dobré znamení. Začínáš se blaženě usmívat. Je možné, že jsi na to opravdu přišel? Že jsi ten problém vyřešil? Už tvá babička říkala, že se nemá chválit dne před večerem a chvástat se vlastním úspěchem, že je zcela nemyslitelné. Lopatky se točí a zcela určitě se rozpohyboval vnitřní mechanismus. Nemusíš se jít ani dívat dovnitř. Celý systém vydává

tak nepříjemný zvuk. Dáváš ruce na uši, ale nepomáhá to. Je to spojení drkotání, drhnutí a skřípání. Ihned dáváš pokyn, aby někdo okamžitě donesl olej. Snad je mechanismus jen málo promazaný. Na tváři vedle stojícího Maxmiliána se objevuje nemilý výraz. S jedním obočím zvednutým a našpulenou pusou hledí do ztracena. Jen beze slov před ním rozhodíš ruce a už si přebíráš olej od přibíhajícího sluhy. Uvnitř je rachot ještě silnější. Se zaťatými zuby vylezeš po schůdcích až k hřídeli a pro jistotu na ni vyliješ olej všechen. Ustalo skřípání. Ostatní zvuky se však rozléhají dál a množství oleje na ně nemá žádný vliv. S pocitem velkého smutku a zklamání vycházíš z mlýna. Jen na Maxmiliána zavrtíš hlavou. Ten dává ihned pokyn k zastavení toho lomozu. Mlčky stojíte a díváte se na tvůj výtvor. Maxmilián tě soucitně poplácá po rameni a zeptá se, co teď s tím? Podle něj bude nejlepší celý mlýn shodit a přijít zkrátka na něco nového. Smutně přitakáváš. Co s tolikým dřevem teď? Nové desky na stáje už dorazily. Nakonec je dřevo z rozebraného mlýna darováno na dostavbu blízko stojícího kostela Nejsvětější Trojice. Maxmilián jen se smíchem podotkne, že snad už se další kostel stavět nebude, protože by teď musel notně přispět i na něj. Jdi na 14.

Spal jsi jako medvěd v zimě. Hluboce a ničím nerušeně. S blaženým pocitem se chystáš ke snídani a už přemýšlíš nad nejnovější zakázkou. Kámen do základu a část těla nádrže máš. Podařilo se ti dokonce ukořistit dostatečné množství natolik kvalitních kusů, že se z nich bude moct postavit i spodní řada těla nádrže. Nahoru to však chce nový a zubem času nepolíbený kámen. Je třeba zjistit, kde jsou v okolí pískovcové lomy. Taky bude potřeba ověřit, komu daný lom patří a zajistit si jeho povolení k těžbě. Pokud budeš mít štěstí, bude tam už dostatečné množství kamene nalámaného. Ušetřilo by to velké množství práce i času. Taky musíš zajistit povozy, které kámen odvezou. Většina jich teď pendluje mezi zámkem a Arnoltovicemi. Budeš jich potřebovat tak sedm. Pět velkých kamenů na sochy a dva vozy se naloží menšími kusy, ze kterých bude právě horní lem. Podstavec hlavní sochy, tedy útes, na kterém Poseidon s mořskou pannou sedí, bude ze starého kamene. Ani se nebude muset čistit, alespoň to bude působit autentičtěji. Bylo by lepší, kdyby si už měl vybraného sochaře. Bohužel, na zámeckou výzvu se dostavili pouze dva a ani jeden nebyl dle tvých představ. Jeden se nad tebe nebetyčně povyšoval, u druhého jsi pojal podezření, že neumí vzít majzlík do ruky. Náladu ti zlepšuje fakt, že ti předevčírem přišla dobrá zpráva. Matyáš je již na cestě k tobě a na zámku bude každým dnem. Tak moc se na svého drahého hochu těšíš. Je takřka jako tvůj syn, jenom štíhlejší. Vzal sis ho k sobě do učení jako malého chlapce, rodiče neměl, starala se o něj babička a i té už docházely síly. Jednoduše se ti jich zželelo. Tehdy si ještě vůbec netušil, jak skvělého pomocníka si získal. Očekávání Matyáše ti vykouzlí úsměv. Ozve se krátké rytmické zaklepání na dveře. Dovnitř vstoupí sluha a předává ti prostě složený list papíru. Obsahuje jen

lakonické sdělení. Pokud máš čas, jsi žádán na faře, prý bys mohl dostat užitečný tip. Vlastně proč ne. Nic konkrétního na práci teď nemáš. Dělníci již začali hloubit jámu přesně v místě, které jsi jim vykolíkoval. Jen je po cestě rychle zkontroluješ alespoň z okna. Navíc, třeba tě na faře něco napadne. Člověk nikdy neví, co za volnou asociaci se mu vyjeví při rozhovoru s dalším člověkem. Sluha ti pomáhá do kabátce a srovnává paruku na hlavě. Nepůjdeš přeci jako hastroš. Na chodbě ještě opravdu vykoukneš z okna a s potěšením shledáš, že jáma se zvětšuje a začíná nabývat správného tvaru i rozměru. Dělníky ti obstaral správce, zaručil se za ně sám a očividně se v nich nemýlil. Pospícháš na faru. Jsi velmi zvědavý, co tam pro tebe mají. Znáš se již s farářem? Jdi na **39**. Dosud si neměl to potěšení se s farářem setkat. Přejdi na **21**.

Zachytíš pár dalších slov: dělo, velká ráže, rána, skvělý. Dál už nevnímáš. Napadla tě ďábelská myšlenka. Svě domovské panství máš v malebném údolí kousek od Prahy. Jedná se o menší zámček s docela prostornou zahradou. Přímo proti tvému domu však stojí dům Petra Vlasty z Kobylína. Odjakživa mezi sebou soutěžíte. Pokud si ty necháš zasadit na zahradě borovici, on si nechá zasadit dvě stříbrné jedle. Pokud si on nechá postavit pergolu, ty si necháš postavit altán. Pokud si on nechá na svém záměčku zbudovat věž, tobě velice rychle vyroste na zahradě minaret. Situace se dostala tak daleko, že v tuto chvíli jemu běhá po zahradě neovladatelný pštros, kterého si nechal dovézt až z černého kontinentu a ty, abys nezaostával, nechal sis dovézt kotě rysa až z dalekého Ruska. Bohužel z kotěte velice rychle vyrostla velká a poněkud popudlivá kočka. Nevyhrál to tedy ani jeden z vás. Ale takový kanon. Čím by ho mohl Petr trumfnout? Jedině větším kanonem, ale v tu chvíli by byl pořád až druhý. Ty jsi ho měl zkrátka na zahradě jako první. Navíc, pokud se tvůj rys někdy dočista zblázní, budeš ho mít aspoň čím zastrašit. Ano! Koupíš si kanon. Ten nejzdobnější a nejokázalejší, který tento prodejce má! Po celou dobu tvého hlubokého zamyšlení ti prodejce něco vysvětloval. Netřeba tomu věnovat pozornost. Střílet z něj stejně nehodláš a i kdyby, nemůže to být tak složité. Prach, koule a oheň následovaný ohlušující ránou a možnou dírou v té Petrově příšerné věžičce. Mávnutím ruky zastavíš jeho vodopád slov a oznámíš mu, že jsi rozhodnutý. Ať ti nechá okamžitě poslat ten nejzdobnější a nejokázalejší kus na zámek Žerotínů do Valašského Meziříčí. Domů na něm chceš totiž pak přijet sám. Budeš na něm sedět, jako Hannibal na svých válečných slonech. Konečně vyhraješ tuto léta trvající válku. Prodejce se zmateně dívá z tebe na děkana a zase

zpět, ale nakonec přikývne. Děkan se jen směje a ptá se, zda bude dělo připraveno ještě před tvým odjezdem dnes odpoledne. Prodejce opět přitaká a domluví dodání děla do děkanova sídla. Jsi spokojen. Nadmutě a nabubřele opouštíš náměstí, jako skutečný generál bojiště po vyhrané bitvě. Na zámku se již vše chystá k tvému odjezdu. Kočár stojí i se zapřaženými koňmi a kočí opodál diskutuje o nejlepší možné cestě zpět s jiným kolegou. Pomalu se loučíš s děkanem. Děkuješ mu za jeho pohostinnost a hlavně dobrosrdečnost. Před nastoupením do kočáru tě zastaví pár přicházejících sloužících, kteří nesou očividně těžkou dřevěnou bednu. Tu ti postaví k nohám, ukloní se a opět odejdou. Zmateně si bedýnku prohlížíš. Nakonec se skloníš a otevřeš ji. Nemůžeš uvěřit vlastním očím. Je v ní miniaturní verze kanonu z mosazi a dřeva. Chvíli nevěřícně koukáš a pak ti vše dochází. To na trhu nebyl prodejce ale hledač. Hledal šikovné chlapce, ze kterých by sám vytvořil prodejce, a ti by s obdobnými miniaturami objížděli potenciální kupce. Musíš se začít smát. Hodně smát. Se slzami v očích nastupuješ do kočáru. Kanon ti mezi tím uloží dovnitř. To byl zase jednou kup. Jdi na 52.

Vbíháš do zámku a ptáš se každého na setkání, zda neviděl alespoň jednoho z tvých kumpánů, ale jako by se po nich zem slehla. Opouštíš zámek a běžíš na zahradu. Máš štěstí, najdeš je dohromady, jak jsou oba sklonění nad starou mapou. Stojí u množství naskládaných a očíslovaných kamenů. Stačí je jen složit a slepit dohromady a tvé dílo bude takřka hotové. Sadler bez přestávky se svými společníky pracuje dole v podzámčí na sochách a na tobě teď je, abys vše uvedl k životu přívodem vody. Bez jediného slova před ně položíš svůj návrh. Chvíli jej potichu studují.

Nakonec se oba začnou radovat. Marek projekt označí za geniální. Matyáš se jen ubezpečí, zda jste si oba jistí, že bude z tohoto návrhu opravdu dost vody. Marek přisvědčí, že pokud se jedná o ten kopec, který si myslí, bude vody víc než dost. Rychle jej ujistíš, že se nejedná o žádný jiný než kopec po vaší levici. Tedy jediný v přímém sousedství zámku. Plán je vlastně velice jednoduchý. Do půdy v kopci se na strategických místech vloží trubka, která bude sbírat přebytečnou vodu. Tu bude svádět do kanálu, kterým bude obehnaný celý kopec. Kanál bude mít sestupnou tendenci a v jeho nejnižším bodě bude opět trubka, která vodu přivede přímo do fontány. Protože vše bude z kopce, bude stačit pouze síla gravitace.

Potrubí se navíc bude směrem dolů zužovat. I tím bude zajištěný dostatečně rychlý průtok a tlak. Systém trubek pak bude tvořit jakousi rybí kostru, tím pádem bude obsáhnutá dostatečně velká plocha kopce, zároveň zůstane přijatelně rozsáhlý prostor pro pěstování, případně výsadbu stromů. Marek je nadšený, zámek nedávno dostal nabídku na koupi sazenic brambor. Nebyla však vhodná půda, kam by se mohly zasadit a výnosná pole jimi nikdo zabírat nechtěl. Přeci jenom se pořádně neví, zda a jak vyrostou, jestli budou lidé vůbec ochotní je poté

konzumovat a jestli jim budou chutnat. Údajně se má jednat o velmi nenáročnou plodinu, proto by terén kopce neměl ničemu vadit. Potrubí se pak bude brát jako dělicí linie mezi jednotlivými nasazenými řádky. Nemůže se dočkat, až tu zprávu bude moci říct Maxmiliánovi. Rychle spolu ještě všichni tři proberete všechna pro a proti. Nakonec se shodujete, že tohle je plán, který zkrátka musí vyjít. Marek vás opouští, aby se mohl s celou ideou svěřit Maxmiliánovi a ten tak mohl dojednat nákup sazenic. Jistě, slyšel jsi, že brambory mají značnou úrodnost. Z jedné rostlinky může být údajně i pět jedlých hlíz. Pokud by se jich podařilo vypěstovat dostatek, určitě to zatočí se vším hladem v zemi. Jen se tedy všichni budou muset naučit, jak je správně připravovat. Otřeseš se při vzpomínce na prazvláštní hořko-kyselou chuť, kterou nedovařená hlíza měla, když ses o jejich přípravu pokoušel doma. Nebo spíše tvůj kuchař. S Matyášem vám zbývá vyřešit ještě jednu věc. Trubky z jakého materiálu použijete? Nabízí se dva základní. Dřevo a pálená hlína. Jenže co si vybrat? Budeš pracovat s dřevěnými trubkami? Přejdi na **37**. Dáš přednost trubkám z pálené hlíny? Jdi na **30**.

Pstruh byl sice výborný, ale pěkně ti zavařil. Za jedno jsi celý od másla a bylinek, ale co bylo horší, málem ses udusil kostí. Ryba byla výborná. Hltal jsi ji tak nenasytně, až tě zcela opustil strach z možného ukrytého nebezpečí. Jenže teď se kvapem blíží smluvená hodina. Ta, kdy představíš svůj okázalý návrh tvému zadavateli. Vše je domluveno na čtvrtou hodinu odpolední. Venku je krásně, proto proběhne prezentace tam. Bude se podávat horká čokoláda a zákusky. Taková malá oslava. Čokoláda je pro tebe stále ještě novinkou. Měl jsi ji zatím jen jednou a to na zámku hraběte z Dietrichsteinu. Milá rodina. Trochu snobská a odtažitá, ale stejně si s nimi našel společnou řeč, při rekonstrukci jejich sídla v Mikulově. Ano, na čokoládu se rozhodně těšíš. Je třeba ze sebe dostat dolů veškerou mastnotu a pokusit se uklidnit svou tvář, která je stále ještě trochu brunátná od předchozího dušení se. Přemýšlíš, zda máš rovnou vyrukovat s oběma návrhy, nebo ukázat jen jeden. Pokud bys ukázal oba, mohli by je chtít kombinovat a ta představa se ti nelíbí. Možná tě až děsí. Zkrátka, když si něco vymyslíš, trváš pak na tom, aby celá věc zůstala neměnná. Jakákoliv větší změna by pouze rozvrátila tvou vnitřní představu a zcela tě vyvedla z míry. Už se ti to jednou stalo. Zámeček svobodného pána z Waudhofenu. Návrh měl dopodrobna připravený a pak si najednou začal vymýšlet. Málem to skončilo katastrofou a hromadou sutí místo letního sídla. Naštěstí přijela v tu chvíli na návštěvu jeho tchýně a to ho přimělo změnit všechny své plány, nechat stavbu ve tvých rukou a sám prchnul neznámo kam. Upřímně si nechápal proč, jeho drahá tchýně byla nesmírně milá dáma. Pravda, někdy byla takříkajíc kousavá, ale rozhodně nebyl důvod před ní prchat. Samozřejmě, pokud by trvali na jiném uspořádání soch, nebo trochu jiných rozměrech, nemáš problém jim

vyjít vstříc. Ale Poseidon s mořskými pannami kolem sebe? To už je jen krůček k přidání velryb, mořských hvězdic, krabů a delfínů. A ty odmítáš navrhopat delfíny! Nikdy si je neviděl a jejich zobrazení některými tvými kolegy, které si měl tu čest spatřit, ti přišly až příliš bizarní na to, abys je byl ochotný replikovat. Ano! Představíš jen jeden ze svých návrhů. Jenomže který? Oba považuješ za skvostné. Oba jsou takřka stejně pracné na výstavbu. Jistě Mořská panna má více soch po obvodu, ale zase Poseidonovy sochy budou náročnější co do detailů. Takže který? Poseidon? Mořská panna? Poseidon? Mořská panna? Už se konečně rozhodni! Představíš zámeckým pánům návrh s Mořskou pannou? Jdi na **50**. Dáš přednost nákresu s Poseidonem? Přejdi na **8**.

Po cestě zpět na zámek jsi zadumaný. Natolik, že přehlédneš doprotiv jdoucího Marka a takřka plnou silou do něj vrazíš. Celou situaci bere s humorem. Ihned se tě ptá, co tě uvrhlo do tak hlubokého zamyšlení. Také projeví starost nad tím, zda je vše v pořádku. S menší úklonou se omluvíš a povíš mu o informacích, které ses před chvílí dozvěděl. S pochopením přikyvuje a zve tě do svých komnat na sklenici vína. Třeba ti společnost a kapka dobrého pití pomůže s přemýšlením. S chutí jej následuješ. Markovy pokoje jsou o poznání menší oproti těm, které obývají zámečtí páni. Výzdobou a vybavením se však mohou rovnat. Jsi usazen do zdobeného modře čalouněného křesla a už je ti podávána sklenice plná žlutavého moku. S úlevným vydechnutím upiješ a začneš Markovi dopodrobna vykládat své dilema. Víš, jak těžká je těžba kamene. Klínek ve tvaru V se postupně píd' po pídí vtloukává do kamene, dokud ten nepraskne. Po celou dobu se pak kameník musí modlit, aby praskl správně přesně tam, kde to potřebuje. Kolikrát je zapotřebí klínků i 5 na jeden kus, na jeden zlom. A tohle opakovat tolikrát, dokud není kámen oddělen od skály celý. Následně přijde ovázat lanem, zapřáhnout volské spřežení a míli za míli jej posouvat až k povozům. Ty jsou taky taženy voly. Volové jsou zkrátka silnější, odolnější, s větší výdrží, ale taky mnohem pomalejší než koňské spřežení. Zabere to všechno zkrátka moc času a ty bys měl rád do zimy hotovo. Proto tě nápad s kameny z bývalých hradů tak zaujal. Jenže kdoví, zda bude použitelný, ve vhodné barvě a v dostatečném množství a velikosti. Marek ti nabízí to nejjednodušší řešení. Zkrátka se na ona místa jet podívat. S vlastnictvím není problém a podobně se chovají všichni lidé v okolí. Proč by si tedy pár kamenů pro sebe nemohl vzít i zámek? Rád pojede s tebou. Shodujete se, že logisticky

bude nejlepší, když se kámen bude vozit jen z jednoho místa. Zvířata se rychle naučí cestu a nebudou se toliko bát, tím budou pracovat rychleji. Navíc se veškerá pracovní síla bude moct soustředit na jednom místě a pracovat efektivněji. Ale kdy pojedete? Je teprve brzy odpoledne, venku je krásně, proč nejet rovnou? Marek energicky vyskakuje ze svého křesla a vydává pokyn k nachystání kočáru. Jedete na výlet. Kterou rozvalinu chceš navštívit? Pojedeš do Rožnova? Jdi na **29**. Prohlédneš si raději Arnoltovice? Přeskoč na **13**.

Poseidon

Po důkladném prošmejdění kuchyně a zkonsumování všeho, co před tebou místní kuchař nedokázal rychle ukrýt, vysíláš posla pro svého pomocníka Matyáše. Byl to tvůj učedník, ale teď už by zvládl menší stavby vytvořit sám. Bez něj by ti práce zabrala mnohem víc času. Taky nemůžeš být na více místech zároveň. Proto je dobré jednodušší práce převelet na někoho, komu můžeš plně důvěřovat. Bude dohlížet na výkopové práce, kontrolovat kvalitu stavebního materiálu a v neposlední řadě tě může upozornit na možné problémy, které jsi třeba mohl přehlédnout. Když během pochůzky po zahradě potkáš Marka, požádáš jej o nachystání pokoje. Nerad bys nechal svého mladého přítele spát venku na dlažbě. Také jej požádáš, zda by již mohl zajistit pracovníky, neboť hned zítra chceš začít s vymezováním a kolíkováním pozemku. Zkrátka není čas ztrácet čas. Ptá se tě, zda budeš v tuto chvíli potřebovat ještě něco. Samozřejmě tě nic jiného nenapadá. Poděkuješ mu a rozloučíte se. Sotva zajde za roh – vodohospodář. Potřebuješ přeci mluvit s někým, kdo má ve městě na starosti rozvod vody. No teď už za Markem nepoběžíš. Že sis nenapsal seznam. Máš hlavu dřavou jako rybářskou síť. Nevadí no, nemá smysl se vztekat nad rozlitým mlékem, raději si teď dobře rozmyslíš, co budeš ty sám především potřebovat ke stavbě. Musíš se zasmát. Zase totiž nemáš pero a papír, takže stejně nejspíš polovinu věcí zapomeneš. Jsi nepoučitelný. Sedáš si na blízkou lavičku a dáváš se do usilovného dumání. Ovšem, dvě nejdůležitější věci jsou kámen a voda. Voda se snad někde bude dát vyčarovat. Zaměříme se tedy na kámen. Nejlepší bude pískovec. Jistě drolí se a zvětrává, ale také se dá vytvarovat do přesně požadovaných forem a to za relativně krátkou dobu. Navíc se z něj teď hojně staví v Římě a jiných velkých městech, a pokud je dobrý pro Řím, je

dobrý i pro Valašské Meziříčí. Tedy pískovec. Kolik ho tak bude zapotřebí? Bude to dobrých pár krychlových sáhů. Jednotlivé kameny budou maximálně dvě stopy dlouhé a stopu vysoké. Největší kus bude potřeba na středovou sochu Poseidona s mořskou pannou. Musíš také najít vynikajícího sochaře, který dokáže tvé představy přivést k životu. Ze všeho nejdřív, ale budeš muset najít vhodný kamenolom. Z přemýšlení tě vytrhne příchod sluhy. S úklonou ti podává psaní. Zvědavě jej otevíráš a čteš. Na tváři se ti rozlije úsměv. Na druhý den jsi pozvaný na oběd. Jak milé. Žádáš sluhu, aby šel ihned zpět a tvou účast při obědě potvrdil. S úsměvem si dál vypočítáváš, co všechno tě teď bude čekat za práci. Už aby byl zítřejší den, opravdu se moc těšíš. Při příjezdu do města ses převlékal a oplachoval u purkmistra? Jdi tedy na 17. Zavítal si tehdy k místnímu faráři. Přejdi na 43.

Závěr

Je to tady, poslední den, poslední dodělávky. Včera jste se značným úsilím usadili posledního Poseidonova syna na své místo. Sadler se překonal. Všechny sochy jsou jako živé. U Oriona musí mít člověk strach, že na něj každou chvíli vypálí šíp, Anégor působí, že by z fontány rád sestoupil a prohlásil se svrchovaným vládcem, Peliás si úzkostlivě chrání své zlaté rouno a konečně se tváří jako po právě vyhraném souboji. Samotný Poseidon pak nenechá nikoho na pochybách, že to právě on je vládcem všech moří. Impozantní postava, pevně řezané rysy, hustý plnovous i vlasy, se kterými jakoby si zrovna pohrával vítr vanoucí nad vodou. Spokojeně se díváš na celé dílo. Takto to dopadá, když se sejde skupina odborníků a hlavně mužů, kteří milují svou práci. Maxmiliána i Marii jsi poslal na posledních 5 dní prací k příbuzným do Losin. Chceš, aby pro ně konečná podoba fontány byla překvapením. Měli by dorazit každou chvílí. Matyáš na tebe od kašny volá, že je vše připraveno. Ještě než odevzdáš hotovou stavbu, je třeba znovu otestovat vodní systém. Zkoušel si ho už tolikrát, ale stejně máš pocit, že to nestačí. Zhluboka se nadechneš a mávneš rukou. Matyáš přikývne a mávne na sluhu, který stojí kus od vás u poklopu, kterým se dá dostat k potrubí. Kusem železa ve tvaru písmene T uvolní závit a pustí tak vodu do fontány. Netrvá to dlouho a voda tryská k obloze. Skoro ti to vrazí slzy do očí. Vše funguje jak má. Mávnutím zastavíš proud vody. Došel si k přesvědčení, že nejlepší bude, když fontána nebude stříkat nepřetržitě. Proto je v zadní části zahrady do země zapuštěn rezervoár, ze kterého se může kdykoliv odebrat voda i pro jiné účely než fontánu. Pokud bude zapotřebí zavlažovat nebo nedej Bože hasit, mělo by být po ruce vždy dostatek vody. Služebné zametají poslední kousky písku a štěrku, který se ještě kolem fontány nacházel.

Z druhého nádvoří je slyšet příjíždějící kočár. Je to tady. Postavíš vedle sebe Filipa Sadlera, tvého Matyáše a samozřejmě Marka, který ti byl nejenom velkou pomocí, ale také se ukázal být vznešeným přítelem. Na všechny se povzbudivě usměješ a než stihnou přijít zámečtí páni, vyjádříš jim opětovně svůj velký dík. Menší oslavu jste měli už včera večer, kdy bylo jasné, že veškeré práce jsou hotovy a vy tak stihli stavbu dokončit včas. Především proto máte teď všichni tmavé kruhy pod očima a ještě trochu žaludky na vodě. Dobrá nálada vás ale neopustila. Otevírají se dveře a přichází Maxmilián s Marií. Zběsile máváš na sluhu stojícího u ventilu. Voda se spouští a znovu tak rozjíždí ten malý zázrak. Maxmilián zůstává stát a s pootevřenými ústy celou show sleduje. Marie se s obrovským úsměvem vydává na obhlídku. Úsměv se ji na chvíli změní v uštěpačné mračení, když objeví z druhé strany sedící mořskou pannu. Potutelně se na ni pousměješ a čekáš, jestli ti k tomu něco řekne. Po cestě kolem tebe se jen krátce nakloní a pošeptá, že jsi udělal dobře, protože jinak by s jejím mužem nebylo k vydržení. Zvonivě se zasměje a jde si do proudící vody smočít ruce. Maxmilián přichází s potěšeným úsměvem k vaší skupině. Každému osobně poděkuje a pográtuluje. Odpoledne se bude pořádat malá slavnost, během které chtějí fontánu představit také místním lidem. Opatrně se na ostatní podíváš a všichni souhlasně zakroutíte hlavou. Oslavy se sice rádi zúčastníte, ale tentokrát jen o citrónové vodě a ovocné šťávě. Maxmilián tě popláca po rameni. Vidiš na něm, že je opravdu spokojený. Má pro tebe překvapení, večer od něj všichni dostanete Řád fontány zlaté.

Zámecká fontána

text: Kateřina Chromická

korektury: Kateřina Vojkůvková, Jan Anlauf

Vyrobilo Muzejní a galerijní centrum ve Valašském Meziříčí v roce 2021.

www.magc.cz

**muzejní
a galerijní
centrum**